

VADAS GYULA

PÉCS JÖVŐJÉRŐL

Pécsi Lokálpatrióta Szövetség

Vadas Gyula

Pécs jövőjéről

Lektorálta
Réthy István

Szaktanácsadók

Kossa Lajos
(polgármester, Aba)

Kustos Irma

Réthy István

Rihmer István

Sey Gábor

Szilágyi László

Tóth Anikó

Vajda László

Várkonyi György
(főkapitány, Egri Fertálmesteri Testület)

Vadas Gyula

PÉCS JÖVŐJÉRŐL

Területi önkormányzatok közössége

PÉCSI LOKÁLPATRIÓTA SZÖVETSÉG

PÉCS, 2019

Minden jog fenntartva!

© Vadas Gyula, 2019

ISBN 978-615-00-6707-0 (nyomdai változat)

ISBN 978-615-00-6708-7 (elektronikus változat)

TARTALOM

Ajánlás ...	7
Pécs himnusza ...	9
Magyar vagyok ...	11
Előszó ...	13
PÉCS MÚLTJÁBÓL ...	21
Hajdani emlékeim nyomán ...	23
A Barátok templomában ...	25
Szent vagy, Édesanyám! ...	26
A magyarok dala ...	29
Iskolánk dicsérete ...	31
Városom, légy újra a régi! ...	42
Tisztulj meg, Pécs, te is! ...	45
Magyar vagyok, nem európai ...	54
Antihuniták ...	61
Bepillantás városunk történetébe ...	65
Lajos király álma ...	66
Üzenet a pécsieknek ...	97
A Főméltóságú Úr ...	99
Pukárok ...	103
Szenteste Pécssett ...	108
Üzenet a pécsieknek ...	110
Üzenet a pécsieknek ...	112
Karácsonyi Magyarok Istene ...	116
Pécs öngazgatása a feudális korban ...	119
Üzenet a pécsieknek ...	137
Ne higgy magyar a németnek... ...	137
Zúgjak, harangok! ...	139
Üzenet a pécsieknek ...	142

A TERÜLETI ÖNIGAZGATÁSRÓL ...	147
Területi önisgazgatást a Kárpát-medencében! ...	149
A területi önisgazgatás alapjai ...	157
Új nemzeti dal ...	178
A PLSZ a területi önisgazgató közösségeért ...	181
Tiborc panasza ...	199
Nincs új a nap alatt ...	205
A Sátán terve ...	207
Emlékeztetőül a pécsi hazafiaknak ...	210
Néhány példa a területi önisgazgató közösségekre ...	211
Szósólók a pécsi képviselő-testületben ...	255
Ha én önkormányzati képviselő lennék... ...	261
Ha én polgármester lennék... ...	264
Ha már lennének Pécssett területi önisgazgató községek... ...	271
Üzenet a pécsieknek ...	297
Ne higgy senki másban ...	300
 PÉCS JÖVŐJÉRŐL ...	 303
Az újbarbárok ellen való orvosság ...	305
A területi önisgazgató közösségek élesztése ...	317
A többnemzedékes nagycsaládok élesztése ...	333
Pécs élesztése ...	357
Látásod fenséges! ...	362
Végtére is Pécs jövőjéről van szó! ...	365
 Utószó ...	 373
Küldetés ...	375
A magyar tízparancsolat ...	377
Felhasznált irodalom és bibliográfia ...	379

AJÁNLÁS

*Pécs város nemzeti érzelmű családjainak,
a pécsi hazafiaknak!*

„Mióta élek, kimondhatlan vágy létezik lelkemben,
Magyarország' kifejtése, a' magyar nemzet'
feldicsőítése él minden csepp véremben.”

Széchenyi István

A nemzet mindenek előtt!

Minden magyar felelős minden magyarért!

Szabó Dezső

PÉCS HIMNUSZA

Templomoknak szép városa!
Az otthonunk lettél!
Falaid közt ezer reményt,
álmot dédelgettél.
Zivataros századokban
meg tudtál maradni,
a lelkeknek képes voltál
táplálékot adni.

Ősi várad ellenségtől
védte a lakókat,
egyetemed honfiakat
képezett tudósnak.
Püspökeid legjobbjai
ékíttettek téged,
befogadtál polgároknak
számos szorgos népet.

Sok-sok család élhetett itt
egymással békében,
legyen ez így a jelenben
és az ezredévben.
Maradj te a jövőben is
hazánk büszkesége,
a szorgalmas pécsieknek
földi reménysége.

Azt kérem a Jóistentől,
mikor megpihennék,
Pécsett lelje meg a lelkem
az isteni békét!
Édes hazám, magyar nemzet!
Álljatok a vártán,
vigyázzatok városomra,
ha ereje fogytán.

MAGYAR VAGYOK

Magyarnak születtem.
Magyarnak Isten teremtett engem:
ősi titkokat tudatott velem.
Hazafivá apám s anyám nevelt.

Lelkem nemessé,
szellemem szabaddá válhatott,
mert a hűség édes hazámhoz
az idők végeztéig odaláncolt.

Tetteim nemzetem kötötte:
közösségek szabtak irányt nekik;
köztük családom, barátim,
kik példát adnak holtomig.

Haza, nemzet, nagycsalád,
szülők, gyermekek, jövő...
Van-e magyar magasztosabb?
Isten — ki történelmet rendező.

Mindenem hazámtól kaptam,
éltemet nemzetemnek adtam,
csak jót tanultam szüleimtől,
kik ugyancsak magyar őseiktől.

Magyarként térek meg.
Istenhez magyarként megyek,
ki ősi titkot tudat majd velem:
téged én magyarként szeretlek.

ELŐSZÓ

Vajon mi történhetett a Pécs város közéletében szereplő nemzeti érzelmű és nemzeti elkötelezettségű egyénnel, hogy képtelenek felismerni a hajdani, hagyományos nemzeti területi öngazgató közösségeknek a város életébe való, a jelen történelmi és társadalmi körülményeihez igazítandó visszaállításának, visszaszervezésének, visszavezetésének a létfontosságú nemzeti feladatát?

Pedig Pécs különféle rendű vezetőinek egyike-másika tudhat e hallatlanul fontos nemzeti feladatunkról, hiszen ismerhetik a *Pécs, az öngazgató közösségek városa* tárgyazású könyvemet, amely 2013 őszén jelent meg a *Pécsi Lokálpatrióta Szövetség* gondozásában, és vázolja Pécs fejlesztési feladatait.¹

Vajon mi történhetett ama számos pécsi intézmény — újságok szerkesztősége, egyetem, egyes tanszékek, egyházak, alapítványok, cégek, kutatóintézetek, vállalatok stb. — vezetőivel, akikkel valamikor korábban szintén ismertettem a hagyományos nemzeti öngazgató közösségeknek Pécs város életébe való, a mai körülményekhez igazítandó visszaállítása létfontosságú nemzeti feladatát, hogy nem értették meg, vagy nem akarják

¹ Lásd Vadas Gyula: *Pécs, az öngazgató közösségek városa*. Pécs, 2013, Pécsi Lokálpatrióta Szövetség.

megérteni ezt? Sőt még országos illetőségű szervezeteknek a vezetőit is tájékoztattam e nemzeti feladatról, jelesül a hagyományos települési öngazgatásféléknek a Kárpát-medencei hazánkba való visszavezetéséről!

Érdektelenek? Nem olvasnak? Tán hiányos műveltségük akadályozza őket? Avagy csak a hagyományos nemzeti értékeinkről való tudás hiánya? Talán szűklátókörűek? Vagy tán tehetségtelenek? Netalántán lusták? Vagy se tudásuk, se bátorságuk, se cselekvéshez való akaratok nincsen? Talán képtelenek előrelátni, elképzelni azt, hogy micsoda hatalmas erő rejlik a családi-szomszédsági közösségekben, a házközösségekben, az utcaközösségekben, a negyedmesterségekben egy-egy település és az egész magyar haza számára?

Akkor meg miért bízunk bennük? Miért őket választjuk meg városi politikusoknak, képviselő-testületi tagnak? Hibások vagyunk ebben mi is. Nemde? Elfelejtettük — mert elfelejtették velünk az antihuniták (a magyarellenes személyek) — a jól működő hagyományos közösségi szervezeteinket. Mert 1945-től megint ránk telepedtek egy idegen és ellenséges megszálló hatalom támogatásával (mint 1918–19 gyászos napjaiban), és komonista² rémuralmuk, antihunita zsarnokságuk ideje alatt mindent eltöröltek, ami nemzeti volt; kiűzték hagyományos nemzeti közösségeinket is a mindennapjainkból. És nekünk most újra kell szerveznünk őseink, hagyományaink szellemében a hajdani nemzeti öngazgatásunkat — a családi-szomszédsági közösségeket, a házközösségeket, az utcaközösségeket, a negyedmesterségeket és más települési öngazgató közösségeinket... egész nemzeti létünket, amit az antihuniták tönkretettek, romlásba döntöttek.

² Nem elírás, így használom a magyargyűlölők (az antihuniták) e fajtájának megjelölésére.

A fenti okok mindegyike belejátszik valamelyest a pécsi közéleti személyek gyengeségébe, erőtlenségébe — s még egyéb kellemetlen tulajdonságaik, hiányzó képességeik. Az bizonyosan, hogy az 1945 óta tartó és nem szűnő, erőszakos antihunita téveszme-terjesztés kimosta az ők agyukat is, eltorzította a gondolkodásukat, elaltatta éberségüket, nemzetünkért és városunkért való komoly felelősségüket. Nemzetünk hagyományait feltehetőleg egyébként is csak felszínesen ismerik, nemzetünk közigazgatási, önkormányzati és önigazgatási hagyományait, történetét meg tán sehogyan sem. És ahogyan én megismertem őket, nem is törekszenek erre.

Az antihuniták által ránk parancsolt, a magyar nemzettől idegen, a komonista zsarnokságot ajnározó propaganda az ők szemléletüket is egyoldalúvá s ráadásul torzzá is tette. Nem követik hűen a magyar nemzet ősi értékrendjét; bedőlnek a bennünket gyarmati sorban tartani igyekvő, a nemzetünket kifosztó, hanyatló antihunita Nyugat csalárd csábításainak. Megjegyzem: a komcsik mind antihuniták, a komonista ideológia pedig velejéig antihunita ideológia — hiszen a magyar nemzet elveszejtésére tör; akárcsak Nyugat-Európa hajdani és mai antihunita politikusai, bankárai és tőzsdeüzerei. Eddig még nem sikerült nekik. Pedig igencsak igyekeznek az antihuniták. Ideológiájukat bűnözők gányolták össze, bűnözők terjesztették és terjesztik ma is.

A komonista zsarnokság első apostolai a történelmet végzetesen félreértő, az ún. finalista történelemfölfogást hirdető, szülőföldhöz nem tartozó Engels Friedrich és Marx Karl voltak. Íme, a komonista zsarnokság meghirdetése általuk: „A proletariátus arra használja majd fel a politikai uralmát, hogy a burzsoáziától fokról fokra *elragadjon* minden tőkét, hogy az állam, azaz az uralkodó osztállyá szervezett proletariátus

kezében centralizáljon minden termelési szerszámot és a lehető leggyorsabban növelje a termelőerők tömegét.

Ez természetesen eleinte csak a tulajdonjogba és a polgári termelési viszonyokba való *zsarnoki beavatkozások* útján történhetik, tehát olyan rendszabályok útján, amelyek gazdasági szempontból elégteleneknek és tarthatatlanoknak látszanak, amelyek azonban a mozgalom folyamán túlhajtának önmagukon, és mint az egész termelési mód átalakításának eszközei elkerülhetetlenek.

Ezek a rendszabályok természetesen országonként különbözőek lesznek.

A legelőrehaladottabb országokban azonban meglehetősen általánosan alkalmazhatók lesznek a következők:

1. A földtulajdon kisajátítása és a földjáradék állami kiadásokra fordítása.

2. Erős progresszív adó.

3. Az örökösödési jog eltörlése.

4. Az összes emigránsok és lázadók tulajdonának *elkobzása*.

(...)

Ha a proletariátus a burzsoázia elleni harcában szükségszerűen osztállyá egyesül, forradalom útján uralkodó osztállyá teszi magát, és mint uralkodó osztály a régi termelési viszonyokat *erőszakkal* megszünteti, akkor e termelési viszonyokkal együtt megszünteti az osztályellentétnek, egyáltalában az osztályoknak a létfeltételeit, és ezzel saját magának mint osztálynak az uralmát.”³ (*Kiemelések – V. Gy.*)

E két ideológiai bűnöző és *erkölcsi foggyatékos* követőik által meghirdetett komonista zsarnokság ez ideig 120 millió emberi lény erőszakos halálát hozta szerte a világon! És az efféle

³ Marx [Karl] – Engels [Friedrich]: *A kommunista párt kiáltványa*. Bp., 1976, Kossuth Könyvkiadó, 67–70.

pszichopatak ténykedéseinek még mindig nincs vége! Korunk erkölcsi fogyatékosainak fő gyűjtőtábora megint Európa tőlünk nyugatra fekvő része és újabban Észak-Európa; központi városaik: Brüsszel, Párizs, London, Amsterdam, Berlin, Stockholm, Helsinki, Bécs...

A komonista zsarnokság XIX. századi eszmei háttere, harsogó jelszavai: elragad, centralizál, zsarnoki beavatkozás, kisajátítás, eltörlés, lázadó, elkobzás, harc, forradalom, erőszak... A pénzhatalmi erőszak helyébe a komonista ideológiai bűnözők egy másik erőszakot állítanak, amit talpnyalók híven követnek. Erre esküdtek fel antihunita nagyjai is, a francúzok által megcsonkított országunkat akkor éppen a szovjet szoldateszkának kiárúsító antihuniták: Rákosi, Nagy, Apró, Gerő, Révai, Farkas, Péter, Rajk, Hegedüs, Kádár, Münnich, Marosán, Biszku, Pulai, Komócsin, Losonczi, Vásárhelyi; később Fock, Lázár, Nyers, Vitányi, Berecz, Fejti, Grósz, Horn, Németh, Jánosi, Kovács, Kiss, Baja, Medgyessy, Lendvai, Mesterházi, Tóth, Kiss, Pető, Tamás, Kuncze, Tölgyessy, Heller, Fodor, Rajk, Magyar, Kóka, Retkes... — a Sátán küldöttei mind. És a barbárságra, a zsarnokságra esküdött fel az eltorzított tudományos és a kulturális élet sok-sok szereplője. A galád és ravasz antihunita ideológia beszippantotta őket is. Elméje mindnek beteg lett.

Tudnunk kell, hogy az antihunitizmus tartalma és tulajdonságai változnak az évszázadok során. Más volt a török antihunitizmus, mint a német vagy a francúz; és más volt hajdanában az oroszoké, mint még nemrég a szovjet komonistáké; más volt a horvát-tót, a szlovák-tót, a rác (szerb), az oláh (román) és a cselák (cseh) antihunitizmus 100 évvel ezelőtt, és valamelyest változott mára. Enyhülni látszanak a hajdanában a francúzok által a bennünket körülvevő népek között felkorbácsolt indulatok. Talán észhez térnek egyszer hazánknak,

a Szent Korona Országának, az apostoli Magyar Királyságnak a megrablói, és felismerik közös érdekeinket.

Újabban — a XXI. század elején — az ukrán antihunitizmussal kell szembenéznünk. Ez is gerjesztett antihunitizmus, mégpedig bizonyos ameri⁴ antihuniták, tőzsdeüzérek által, akik nemzetek nélküli, kevert társadalmat akarnak összetákolni az ősi Európában. És természetesen más a pápaság, a Vatikán hajdani antihunitizmusa is, mint a mai.

Tisztában vannak-e mindezekkel a pécsi közéleti személyiségek? Meg a nagyhangú, műveletlen pukárok⁵? Vajon tudják-e, mely antihuniták juttatták édes hazánkat, a Magyar Királyságot, veszélybe? Kezdve a XVI. század eleji, az oszmán birodalom szultánjai elméjébe az akkori idegen pénzkufárok által beültetett antihunitizmuson át a jelen idegen antihunita pénzkufárjaiig, pénzkupeceiig, pénzkofáiig?

Ha megkérném a nemzeti érzelmű, a két nemzeti párthoz tartozó pécsi képviselő-testületi tagokat, sorolnák fel azon nemzeti értékeinket, amelyek szerint a mindennapokban élnek és a közéletben ténykednek, amelyek vezérlik őket — tartok tőle, az derülne ki róluk, hogy alig van valami fogalmuk a nemes magyar nemzetnek a mindennapjainkat igazítandó értékeiről!

Vajon ismerik-e a Hunor–Magyar-féle nemes erkölcsi értékrendünket? A szittya-keresztény értékeinket? A többnemzedékes nagycsaládokban vagy a szomszédsági közösségekben régente érvényesült szigorú erkölcsi értékeinket? Hallottak-e az *Isten, haza, család, munka* bölcselmi mélységű jelszavainkról, a Szent Korona-tanról, a Nemzeti Összetartozás Napjáról, a *minden magyar felelős minden magyarért* Szabó Dezső-i jelmondatunkról, a jézusi szeretetről, a hagyományos nemzeti,

⁴ **ameri** Az Amerikai Egyesült Államokban élő népség neve.

⁵ **pukár** pécsi urbánus kártevő

területi önzagató közösségekről, a tizesekről és a közbirtokosságról, a népi gazdálkodásról és erkölcsről?

És ha mindezekről hallottak is volna, tudják-e, mit jelentenek e magasztos fogalmak? Mit ezen veretes értékeink? És tudják-e, miképpen kell ezek szerint élni Pécssett *pécsi hazafiként* és Kárpát-medencei hazánkban *magyar hazafiként*?

E könyvemmel, akárcsak az eleddig visszhangtalan előzővel — a *Pécs, az önzagató közösségek városa* hasonló tárgyú munkámmal —, újfent kísérletet teszek arra, hogy felhívjam Pécs város lakosainak és magyar közéleti személyeinek a figyelmét arra, hogy mi az egyik sürgős és fontos teendőjük a közeljövőben; és mit mulasztottak el az elmúlt évtizedekben; és miben vétkeztek azok, akik tudtak arról, mit kellett volna megcselekedniük a városunkért, a hazánkért.

Mert bizony vétkeztek. Vajon mit várhatunk a polgármesterség gyönyörű épületében üldögélő, olyan — demokratikusan választott — bürokratáktól, akik évek óta nem válszólnak a város életét jobbítani szándékozó beadványainkra, tervezeteinkre?

Városunk utóbbi háromnegyed évszázadának a közigazgatásában részt vevő egyének (ezeknek a nagy része antihunita volt!) Pécs jövőjét helyesen alakítani nem voltak képesek. Alkalmatlanok voltak a magasztos feladatra. Mindeközben a város lakói egyre távolabb kerültek egymástól. Noha egymás mellett laknak, a szomszédsági közösségek adottak lehetnének, bezárkóznak otthonaikba. Ugyan látványos tömegrendezvényekre — cirkuszt a népnek! — előbújnak házaikból, lakásaikból, ám a talmi gyönyörűség másnapra szertefoszlik. A pukárokot meg csak szaporítják a csábos, idegenből jövő hazugságok: gonoszkodnak, fertőzik a várost, rontják a levegőjét, hülyítik a lakóit: szabad Pécs! — mert hát savanyú lett biz' nekik a szőlő...

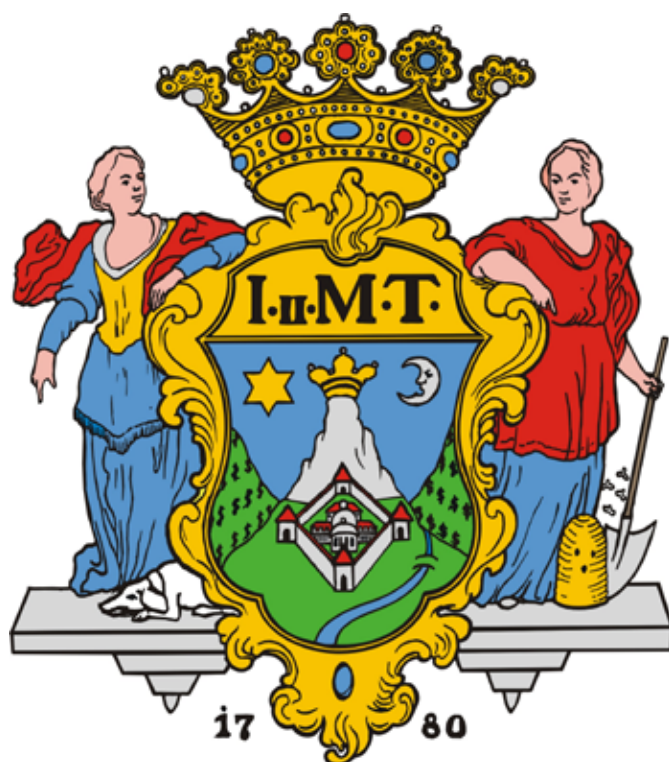
A Pavlekovics Ferenc-féle kertvárosi Szent Erzsébet plébánia-közösség ritka, mint a fehér holló. Egyházaink vezetői, papjai, lelkipásztorai félnek, hogyha a templomon kívül is szervezik a hívők közösségeit, politizálással vádolják meg őket a gyilkos francúz jakobinusok harsogó utódai, az antihuniták. Mintha bármi közük lehetne ehhez! Ezért aztán inkább előkelő idegenként viselkednek papjaink a hívek körében. Nemzeti imánk, azaz a *Himnusz* éneklése a templomban mise, avagy istentisztelet után? Ugyan, kérem!

* * *

Könyvemet személyes emlékezéssel folytatom az *Előszó* után, visszatekintéssel. Előbb a múlt — hisz nélküle sem jelen, sem jövő nincsen. Könyvem második felében taglalom Pécs fejlődésének elengedhetetlen feltételét: a hajdani, jól működő családi-szomszédsági közösségeknek, házközösségeknek, utca-közösségeknek, negyedmesterségeknek és a többnemzedékes nagycsaládoknak a város mindennapi életébe történő visszavezetését — *az égi város földi másának megteremtését*.

Ugyanígy kell eljárunk Kárpát-medencei édes hazánk településein, az apostoli Magyar Királyság, a Szent Korona Országának egészében. Ezt is vissza kell állítanunk az égi hazából a magyar földi lelkekbe a XXI. században.

PÉCS MÚLTJÁBÓL

Pécs szabad királyi város címere 1780-ból

*A Kassa és a Szilágyi Dezső utca DK-i sarkán álló hajdani házunk ma.
A valahai díszes vakolatnak nyoma sincs.*

A házunk bejárata a Szilágyi Dezső utca felől volt.

HAJDANI EMLÉKEIM NYOMÁN

Születésemtől fogva élek itt, e kedves, barátságos városban: Pécsett. A Kassa utca és a Szilágyi Dezső utca DK-i sarkán álló, fákkal, bokrokkal és virágokkal díszített udvaros, felépítéskor jól kinéző, ám díszes vakolatának jó részét akkorra már lepergető házban cseperedtem fel.

A környékünk nyugodt és kellemes volt. Szomszédaink jó emberek voltak. Kedveltem őket. A gyerekeikkel sokat játszottam; a hittanórákat is együtt hallgattuk hol ennek, hol annak a családnak a lakásában: a jóindulatú és kedves Olga néni tanította; apáca volt. A szülőkkel és a gyerekekkel, 5-6 család, sokszor együtt mentünk a vasárnapi délelőtti misére a *Barátok templomába*.

A szomszédok segítették egymást étellel, ruhákkal, a gyermekek felügyeletével és a kisebb-nagyobb házi munkákban. A családok naponta érintkeztek egymással, átjártak egymáshoz beszélgetni, köszöntötték egymást családi és vallási ünnepeken.

Jól emlékszem arra, hogy a szüleink óvatosságra intették egymást, amikor valaki közülük megjegyzést tett az átkozott komonistákra. Úgynevezett irredenta dalokat is énekeltek szépen, csendesen, csillogó szemekkel egy-egy közösen tartott családi ünnep alkalmával. Kisgyermekkoromban már tudtam

például az *Ott, ahol zúg az a négy folyó* vagy a *Szép város Kolozsvár* dalokat. A *Gyere, Bodri kutyám* kezdetű Édesapám nótája

Horthy-néprádió

volt, amit én is nagyon szerettem. És sok más, akkoriban énekelt kedves dalt tanultam szüleimtől és a szomszédoktól.

Amikor a fociválogatottunk meccsét közvetítette a Kossuth Rádió, az udvarra kitettük a Horthy-néprádióinkat, és együtt örvendtünk a szomszédsággal a győzelemnek. Akkoriban, az ötvenes és a hatvanas években, még gyakran győzött a fociválogatottunk nemzetközi mérkőzéseken. És izgatottan hallgattuk a Szabad Európa Rádiót, persze a lakáson belül és halkán, s örvendtünk minden olyan hírnek, amiben a komonisták pórul jártak. Megtanultuk, mi, gyerekek, hogy kivel miről beszélhetünk, mit mondhatunk, mire kell vigyáznunk — főleg idegenek előtt, meg akiről tudtuk, hogy galád komonista.

A Magyar Királyságban született szüleinkben élénken élt a keresztény erkölcsi tanítások szerinti viselkedés, ami szerint bennünket is neveltek, és amit a komonisták igyekeztek tüzzel-vassal irtani a magyar emberek lelkéből, gondolkodásából. *Hála Istennek, ez sem sikerült nekik!*

A két ház családjai jó családi-szomszédsági közösséget alkottak, és ellenálltak a Sátán komonista követői rontásának. Nálunk sosem járt hajnalban fekete autóval az ávó, senkit nem hurcoltak el. Csak 1957-ben jöttek a Béla bácsiért, aki a vállalata munkástanácsának volt az elnöke a gyilkos komonisták elleni nemzeti forradalom alatt.

Szép és boldog gyermekkorom volt! Pedig szegénységben éltünk. Ám én abból nem észleltem semmit — hiszen a szomszédaink is hasonlóképpen éltek, mint mi.

Hálás vagyok a szüleimnek és a szomszédságnak is, hiszen a sátáni komonisták nem tudtak a lelkembe belerondítani, mert ama példa, amit a szüleim, a rokonaim és a szomszédaim mutattak nekem, erős volt és vonzó: édes hazámat és nemes nemzetemet szerető és a közjót szolgáló embert neveltek belőlem. Magától értetődő volt, hogy tudtam: miképpen kell viselkednem a Magyar Királyságot galádul megcsonkító, a magyar nemzetet szolgasorba taszító antihunitákkal szemben.

Isten korán magához szólította hőn szeretett, drága Édesapámat, aki ma is *a legelső példaképem*. Egy fölöttébb szép emlékem róla ez:

A BARÁTOK TEMPLOMÁBAN

Édesapám kezét fogtam, s mentünk a templomba,
ha a szél fútt, esett a hó — szép vasárnaponta.
Kórház téren átkeltünk a kis gyaloghidacskán,
sétálgatva értük el a Barátok templomát.

Minden misén csoda történt: körünkben a Krisztus!
Nagyboldogasszony ölében ott ült a kis Jézus.
Az én kicsi kis szívemet kitártam feléje,
mosolygott az Édesanyja, s hívott közelébe.

És amikor karácsonykor mentünk a misére,
még nagyobb csoda is történt a nép örömére:
a kis Jézus megszületett, jászol volt az ágya,
sok pécshinek teljesült a karácsonyi vágya.

Édesapám odavitt az oltárnak elébe,
onnan belenézhettem én Jézuska szemébe.
Körbefogták a szülei és három királyok,
s az istállóban voltak még néhányan állatok.

Nem tudtam én akkor még, hisz kicsi gyerek voltam,
esztendőnként fény születik, éppen karácsonyra;
azt sem tudtam: a kis Jézus a szeretet fénye,
s általa ragyog fel bennünk Istenünk reménye.

Ma már, hogy megöregedtem, s Édesapám vár rám,
e szép emlék eszembe jut Barátoknál járván:
Édesapám kezét fogtam, s mentünk a templomba,
ha a szél fútt, esett a hó — szép vasárnaponta.

Fiatalon özvegyen maradt Édesanyám nagy nehézségek
árán, tisztességben, gondosan, keresztény hitben nevelt ben-
nünket — a húgomat és engem. Szegénységben éltünk;
kenyéren és főtt krumplin kívül sokszor nem jutott más a terít-
ett asztalra. Édesapám két nővére a Garay utcában sokat segí-
tettek áldott, szent életű Édesanyámnak. Róla így emlékezem:

SZENT VAGY, ÉDESANYÁM!

Halálos ágyadon a rideg klinikán
így búcsúztam tőled, drága Édesanyám:
köszönöm néked, hogy felneveltél engem;
mi lesz most évnélem, hogyha el kell menned.

Beszélni nem tudtál, ám a szemed nézett,
pillantás jelezte, van még benned élet,
s megértetted azt, mit mondtam még néked:
drága Édesanyám, úgy szeretlek téged.

Mikor Édesapánk mennyországba ment el,
egyedül maradtál húgommal és velem.
Hősként viselkedtél, felneveltél minket,
éveken át óvtál, szerettél bennünket.

Mindennapjainkat szegénységben éltük,
ám mi kisgyerekként sosem nélkülöztünk.
Előteremtettél mindent, mi szükséges,
megvolt mindenünk, és sosem voltam éhes.

Főztél, mostál, varrtál és takarítottál,
esténként minekünk meséket olvastál.
Mikor nagyobb lettem, könyvet vettél nékem,
s mondtad, hogy csak olvass, okosodjál szépen.

Ágy végében este Istenünkhöz szóltunk,
mind a hárman együtt hozzá imádkoztunk.
S küldtünk üzenetet az Édesapánknak:
szót fogadunk ám mi az Édesanyánknak.

Bennünket ő mindig arra tanítgatott,
sose fogadjuk el a galád trianont.
Kolozsvári volt ő, erdélyi leányka,
mi is sokszor jártunk a Kőkert utcában.

Kis pénzecskéjéből taníttatott engem,
gimnázium után egyetemre mentem.
Tanár lettem végül, nemzetünknek őre,
szeresd a hazádat, ezt kérte ő tőlem.

Igyekeztem híven szavait követni,
nemzetemet mindig szívemből szeretni.
Tőle is ezt láttam, adott nekem példát,
úgy kellett nekem is szeretnem a hazát.

Mindent megkaptam én tőled, Édesanyám,
amíg velem éltél, szeretetet adtál.
Esténként hozzád száll hálaadó imám:
éltem megköszönöm; szent vagy, Édesanyám!

* * *

Isten nyugosztalja atyafiságunkból eltávozott szeretteimet:
drága szüleimet, pécsi és kolozsvári nagyszüleimet, pécsi és
kolozsvári nagynénéimet, nagybátyáimat, unokatestvéreimet
— Erdély és Magyarország más vidékein élt korábbi és távolabbi
rokonaimat.

Nagyon boldog voltam abban a régi, kedves, udvaros
házban, a kicsi, egyszobás lakásban. Édesanyám türelemmel
irányította nevelésemet. Anyai szeretetén kívül könyvekkel is
elárasztott. Rengeteget olvastam: meséket, ifjúsági regényeket,
ismeretterjesztő könyveket, az akkoriban megjelent *Új magyar
lexikon* köteteit; rejtvényeket fejtettem, bújtam a képeskönyve-
ket, a földrajzi atlaszt... nem volt olyan állam, amelynek ne
tudtam volna a fővárosát; kontinens, amelynek ne tudtam
volna a hegyeit, alföldjeit, folyóit, nagyobb városait, jellegzetes

állatait; ismertem a tengereket és az óceánokat, a nagy vizek élővilágát; bebarangoltam a Földet, a Naprendszert, és áhítattal bámultam a csillagokat...

Drága szüleim édes hazánk, nemes nemzetünk és az igazság szeretetére tanítottak és mutattak magatartásukkal is soha nem felejthető, követendő példát.

Szüleim nevére és atyafiságomra sohasem hoztam szégyent.

A MAGYAROK DALA

Magyarország minden előtt,
minden előtt — mindenhol!
Mikor védünk ellenségtől,
összetartasz minket jól:
Lajtától a Csángóföldre,
Bártfától le Zimonyig...
Magyar Haza minden előtt
minden előtt — mindenkor!

Isten és a Boldogasszony
megáldanak tégedet,
égi hősök milliói
tartják fenn a létedet,
lelkésítnek, buzdítanak,
előttünk a végtelen...
Isten és a Boldogasszony
megáldanak tégedet!

Szabad haza, szabad nemzet —
élén nagy királyunkkal,
hun őseink velünk vannak,
bátorítanak minden nap,
példát adunk népeinknek,
megtesszük a dolgunkat...
Szabad haza, szabad nemzet —
élén nagy királyunkkal!

Egységben a népeinkkel
verhetetlenek vagyunk,
Kárpát-medencénkben immár
sok ezer éve lakunk.
Megőrizzük a hazánkat,
ez a miénk, nem adjuk...
Egységben a népeinkkel
verhetetlenek vagyunk!

* * *

A hírneves Nagy Lajos Gimnáziumban érettségiztem. Kedveltem tanáraimat, Dobay igazgató urat, Sávay Laci bácsit, a helyettesét; kiváltképpen pedig Szende Bélánét, Ibi nénit, a fiatal, csinos és kedves osztályfőnökünket, aki a kedvenc tanárom is volt: magyar nyelvet, magyar irodalmat és latint tanított; és persze az osztálytársaimat. Közülük sokkal mind a mai napig tartom a kapcsolatot. Mostanában gyakran meglátogatnak kertvárosi lakótelepi lakásomban, és ma is úgy viselkedünk egymással találkozásainkkor, mintha még mindig a „Lajos” IV. B osztályába járnánk.

ISKOLÁNK DICSÉRETE

*A Nagy Lajos Gimnáziumban
1967-ben végzett IV. b osztály tanulóinak
ötvenéves érettségi találkozására*

Ötven éve, hogy mi már érettségit tettünk,
csodálatos iskola voltál te minekünk!
Az ötven év úgy elszállt, mintha nem lett volna,
ifjú szívvel ülünk most benn az osztályunkban:
ki-ki helyén, ahol ült, annak idejében...
semmi nem változott meg a termünk lelkében.

A hírneves „állami” Nagy Lajos Gimnázium az 1960-as években

Iskolánknak szelleme megmaradt a régi,
a földi jószág mellé hozzájött az égi.
Szende Ibi néni volt az osztályfőnökünk,
magyar irodalmat is ő tanított nekünk.
Dobay igazgató szeretett bennünket,
és a tanáraink is megbecsültek minket.

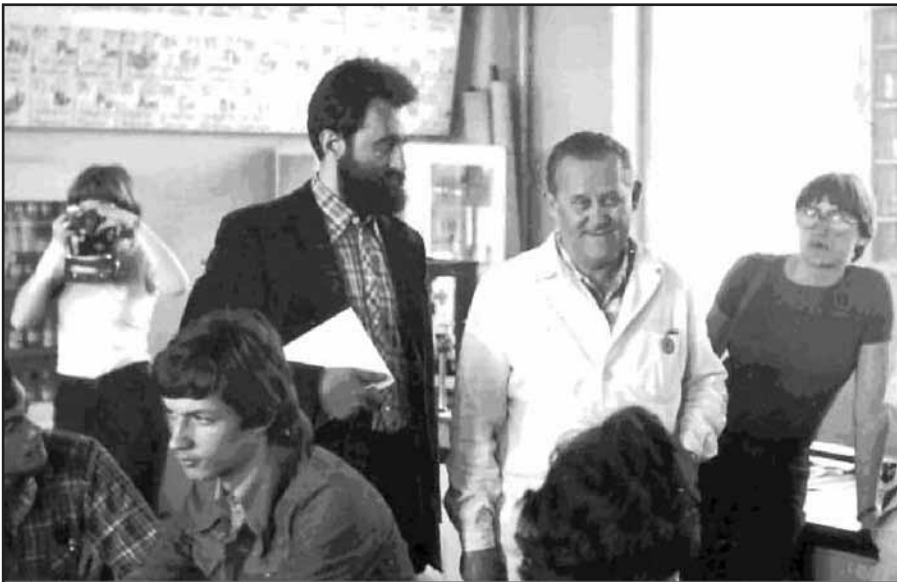
Vidámság volt minden nap a mi osztályunkban,
ámde komoly munka folyt régi iskolánkban.
Tanultunk is rendesen, hogy emberré váljunk,
senki nem hozott szégyent, magunkért kiálltunk.
Az osztályközösségünk ma is összetart még,
úgy beszélünk egymással, amint volt az nemrég.

*A 25 éves érettségi találkozónkon, 1992-ben
Elöl középen a szerző és osztályfőnökünk, Szende Béláné dr.,
hátról középen Páva Péter akkori igazgató*

Nagy Lajos Gimnázium! Hálát adunk néked,
noha tudjuk jól mi azt, te ezt sosem kérted.
Szívünkben élsz, szeretünk, te se felejts minket,
amíg élünk, eljövünk látogatni téged.
S hogy ki lesz az utolsó? Azt csak Isten tudja...
Egyedül fog emlékezni mindegyik társunkra.

Téged viszünk lelkünkkel a síron is túlra,
a szellemed elkísér ama hosszú útra.
Áldott a te emléked a tanárainkkal
és az összes osztályokkal és a diákokkal.
Légy mindig a nemzetünk hites példaképe,
a Magyar Királyságnak erős reménysége.

*1979 májusa, pécsi osztálykiránduláson.
Középen balra a szerző, jobbra a szeretett Dobay igazgató úr.
A budapesti ELTE Apáczai Csere János Gyakorló Gimnáziuma tanáraként
meglátogattam diákjaimmal régi iskolámat és Dobay igazgató urat.
Rendkívül szívélyes fogadtatásban volt részünk.*

Az érettségi után azonban, felnőtté válásom kezdetétől, igen furcsa dolgok történtek velem. Egyre gyakrabban tűnt fel nekem, hogy valami nagy-nagy hamisság van gyermekkorom kedves városában és hőn szeretett hazámban; és kezdtem magam kellemetlenül érezni. A barátaim hasonló gondjaikról számoltak be. Sokat beszélgettünk arról, mi lehet az oka az ők rossz érzéseinek és az enyéimnek.

Én először elsős gimnazistaként kerültem szembe az anti-hunita diktatúrával egy komonista gyilkosról elnevezett szegedi gyakorló gimnáziumban, a Ságváriban, ahol a középiskolai tanulmányaim első két évében jártam. Hősködésemet kettes magatartással viszonzta a megfélemlített tantestület. Azért voltam ott gimnáziumban, mert Édesanyám beadott a szegedi MÁV Nevelőintézetbe, amely teljes ellátást biztosított a szegény vasutas családok gyermekeinek, amilyen magam is voltam; Édesanyám meg a vasútnál dolgozott. Előtte meg, az általános iskolában, alsó tagozatos tanulóként, a kőszegi; felsőként pedig a répceszentgyörgyi vasutas nevelőintézetben voltam. Mindhárom intézetben becsületes, jó szívű tanáraitam voltak.

Szóval felfigyeltem arra, hogy az, amit a tanáraitam a gimnáziumban és a tudományegyetemen tanítottak nekem, vagy amiket addig sok könyvben olvastam, mind-mind jól felépített, ravaszul kimódolt hazugságok! Aljas anti-hunita hazugságok!

Azt hazudták például évtizedeken keresztül, hogy az én édes anyanyelvem a finnugor nyelvcsaládba tartozik, szavaink nagy része török¹ vagy szláv jövevény, más népektől átvett szavak; hogy valahol a Volga és a Káma folyók összefolyásánál volt a mi őshazánk; hogy őseink más népek uralma alatt éltek,

¹ Zsebemben sok kicsi alma van — törökül: cebimde çok küçük elma var (kiejtve: „dzsebmide csok kücsük elma var”): vajh, nem fordítva volt ez? Tán nem ők vettek át szavakat az ősi magyar gyöknyelvünkből?

mindig menekültek valamelyik erősebb sztyeppei hadi népség elől, és az utolsó ilyen menekülés hajtotta be őket a Kárpát-medencébe; az volt a honfoglalás; hogy a hunok, az avarok, a szittya népek nem mi vagyunk, e népek nekünk még csak nem is rokonaink, hozzájuk semmi közünk nincs. És egyéb tankönyvi hazugságokat is fel kellett mondanunk: az antihuniták által aljasul meghamisított magyar történelmünket (lásd pl. „dicsőséges tanácsköztársaság”, „Horthy-fasizmus”, „klerikális reakció”, 1956-os „ellenforradalom”), és jelentős magyar írókról meg nem szabadott tudnunk (pl. Szabó Dezső, Herczeg Ferenc, Tormay Cecília, Krúdy Gyula, Zilahy Lajos, Márai Sándor, Nyíró József, Wass Albert, Sinka István...), mert az antihuniták általuk „nagy”-nak kikiáltott írócskáit, költőcskéit, egy mind-össze ötszáz példányban megjelenő, idegen, urbánus szellemiségű folyóirat nyugatról meg Gácsországból idevándorolt szerzőcskéit kellett parancsszóra ajnároznunk.

És eme jól felépített hazugsági láncolatnak áldozatai lettek az én kedves osztálytársaim és az egész korosztályom, a nemzeti elődök és az utódok is. Tanáraink sok-sok éven át „hazudtak” nekünk, ámde ezt akként tették — gondolom én —, hogy sokan közülük maguk sem tudták; avagy tudhatták, csak megfélemlítették őket; vagy velük is elhitették a hazugságokat a hazánkat megszálló szovjet hadseregnek és a szovjet antihunita komonista párt vezéreinek a parancsára nyakunkra ültetett, hajdani bevándorlók elfajult leszármazottaiból és belföldi árulókból álló gyilkos antihunita hatalom emberei, akik szétlopták a magyar nemzet még megmaradt országát.

Az antihunita komonisták gyűlölték a magyar nemzetet, és mindent tönkretettek az országunkban, amihez hozzányúlhattak; a II. világháborút lezáró párizsi békeparancsban másodszor is trianonizált hazánk szovjet megszállását és gyarmatosítá-

sát lelkesen támogatták; az ősi magyar nemzetet meg akarták törni, sőt eltörölni a Föld színéről, hiszen mindenkit „internationalistává” akartak erőszakkal átnevelni (emlékszünk még? — „nemzetközivé lesz holnapra a világ”), és mindenkit komonistává is akartak még tenni, természetesen az ők igazságtalan hatalmuk szolgálatában. *Az apostoli Magyar Királyság a XX. században kétszer is galád antihunita támadás áldozatává vált.*

Ekképpen történt ez lengyel testvéreinkkel, a németek egy részével, az oroszokkal, a keleti testvérepeinkkel, a kínaiakkal, a koreaiak és a vietnamiak egy részével, a kambodzsaiakkal, az indonézekkel, a kubaiakkal stb. Most meg, miután előző tervük csúfos kudarcot vallott, egy nemzetek nélküli *kevert társadalmat* találtak ki nekünk a hontalan messiások, ezek a Sátán szolgálatában álló, emberiségellenes felforgatók, és annak az európai akoljába akarnak beterelni minket. Mert ha már a komonizmus téveszméjét nem tudták a gyakorlatba átültetni ezen elmebetegek (ám 120 millió embert nagy élvezettel gyilkoltak halomra hagymázos eszméik erőszakos megvalósításának a kísérletében!), akkor majd most... akkor majd most hány száz millió embernek kell elpusztulnia e hontalan, elmebeteg messiások, ideológiai bűnözők, lelki betegek újabb romboló kísérletében?

Nemcsak nyíltan antihunita e szerfölött bűnös, mások sorsáért egy cseppet sem aggódó, beteg lelkű, pénzkupec társaság, hanem mélységesen emberiségellenes is!

Nemzetem eme kiszolgáltatott állapota volt az én rossz érzéseimnek az okozója az ún. komonista társadalom alsó fokában, a „létező cucilizmusban”! *Vagyis maguk az antihuniták!* — így nevezem azokat, legyenek bármilyen vallás vagy ideológia követői, tartozzanak bármelyik néphez; legyenek bár az ellenségeinkkel együttműködő árulók (Istenem, mennyi volt és van

belőlük!), akik gyűlölik, utálják, pocskondiázzák hős és szorgos nemzetemet, a gyönyörű hagyományainkat, a csodás népi kultúránkat, a nemes magyar embereket, és aljas mesterkedéseikkel Kárpát-medencei magyar hazánk elfoglalására, felszámolására, idegen kultúrájú és vallású emberekkel való elárasztására törekszenek, és mindezekért a Sátánnal szövetkeznek ellenünk! *Barbárok!*

A történelem folyamán a barbár antihuniták tudatos, sunyi, galád mesterkedései, áskálódásai, nyílt és aljas támadásai a magyar nemzet, a magyar emberek ellen, a magyarság léte ellen irányultak; a jelenben is erre irányulnak. Árulásaikkal a magyar nemzetnek, a magyar embereknek, a magyarságnak ártottak és ártanak; ármánykodásaikkal a magyar nemzetnek, a magyar embereknek, a magyarságnak tettek és tesznek tudatosan, fondorlatosan kimódolva rosszat.

Az antihunitáknak két nagy csoportja van: a belföldi antihunitaké és a külföldi antihunitaké. Mindkettőre jellemző, hogy velünk — magyarokkal, a magyar hazával — ellenségesek, a kárunkat keresik, gyűlölettel viseltetnek irántunk, bosszúállóak. Kicsiny ellenséget sem jó megvetni — tartja a népi bölcsesség; *mindig résen kell lennünk, hisz az antihuniták sohasem alszanak.*

A magyar nemzeti pártok fő céljaival ellentétes szándékú pártok antihunita pártok, mert a magyar nemzeti pártok fő céljait durva eszközökkel megghiúsítani törekszenek, a magyar nemzetnek nyíltan vagy sunyin ártani akarnak; miközben bőszen állítják, híresztelik, hogy ők a „magyar nemzet” javát akarják. *Legyünk résen, a hazugságaiknak be ne dőlünk.* Van tapasztalatunk a Magyar Királyságot tönkretévő, sunyi, aljas antihunita pártokról. Ilyenek voltak, ill. ilyenek a történelmünkben a *magyar, magyarországi, szociáldemokrata, kommu-*

nista, szocialista jelzővel ellátott nevű antihunita pártok; újabban az efféle jelzőkről leszoktak, antihunitizmusukat ilyen nevek mögé rejtik: Jobbik, Momentum, Lehet Más a Politika, Demokratikus Koalíció, Kétfarkú Kutypárt, zöldpárt stb. Vezetőik lelki betegek (pszichopaták) és műveletlenek, belvárosi selyemfiúk és kékharisnyák; pártjaik egytől egyig garázda antihunita pártok. Őket külföldi és belföldi idegenek, hazátlan pénzkofák és idegen ideológiák irányítják.

Ezen antihunita pártok nem illeszkednek a magyarsághoz, idegenek, ellenségesek a magyar nemzettel, igen veszélyesek a magyar emberekre. *Ezekkel szemben is mindig résen kell lenniünk!* Aki idegen ebnek kenyeret vet, nem veszi jutalmát — tartja a jó magyar közmondás. Vagyis aki idegeneket támogat, ne számítson hálára. Ha idegeneket befogadsz a hazádba; ha idegennek hivatalt adsz, kockázatos tettet hajtasz végre: kitúrta magát a saját hazádból, a saját házádból. Ha az antihuniták hatalomhoz jutnak a saját hazánkban, biztosan tönkreteszik azt. Ez történt az idegen királyok alatt; ez történt 1918–19-ben; ez történt 1944-ben; ez történt 1945 és 1989 között, ill. amikor az antihuniták kormányon voltak 1990 után.

A belföldi antihunitáknak az egyik legfőbb jellemzője, hogy nekik a Magyar Királyság nem a hazájuk; ők csupán laknak a mi országunkban valahol; a legnagyobb tömegben Budapesten, a Kárpát-medencei magyar nemzet fővárosában. Ármánykodásaikat, támadásaikat a magyarság ellen a magyar haza területéről hajtják végre!

A külföldi antihuniták a mi országunkon kívül szervezkednek ellenünk. A hajdani külföldi antihuniták fő törekvése mindig is az volt, hogy a Magyar Királyságra rátegyék a kezüket, a Magyar Királyságot trianonizálják, a magyarságot megalázzák, majd a nemzetünket eltüntessék a föld színéről egyszerű, tkp.

békeszerető embereket felhasználva: német, osztrák, francúz, cselák, tót, oláh, rác, horvát, orosz, szlovén és ki tudja, még miféle embereket uszítva a magyarokra.

Manapság is az a kül- és belföldi antihuniták egyik fő célja, hogy a Magyar Királyságot eltüntessék Európa térképéről, a magyar nemzetet a nemzetek sorából, és valamiféle kevert népességű európai akolba zárják be, amelyben persze ők pattogatják az ostort — nekünk.

A belföldi antihunita tkp. egy sehonnai lakfi, hiszen hazája nincsen; pusztán lakik valahol a magyarság Kárpát-medencei országában. A mi hazánkban a legtöbb antihunita sehonnai lakfi Budapesten él. Vigyázat! Az antihuniták között sok magyar anyanyelvű lakfi is van.

Mi nem engedhetjük meg sem a belföldi, sem a külföldi antihunitáknak, hogy hazánkat ismét uralmuk alá hajtsák! Nekünk — nemzeti érzelmi pécsi hazafiaknak — addig kell küzdenünk a városunkért, amíg az összes antihunita, sehonnai lakfi el nem takarodik innen; és addig kell küzdenünk a mi Kárpát-medencei hazánkért, amíg az összes antihunita el nem takarodik belőle! *Legyünk mindig résen, ha nem akarunk megint egy „dicsőséges antihunita tanácsköztársaságot”!*

* * *

Pécs a legutóbbi időkben is — noha már az antihuniták látható jármát leráztuk magunkról — szenved. És közben reménykedik is! Szenved, mert nemzeti érzelmű helyi közéleti személyei, helyi politikusai nem találnak kiutat ama gödörből, amibe a várost a hazánkat hajdan megszálló szovjet hadsereg támogatásával hatalomra juttatott gátlástalan helyi antihuniták és pukárok szorították bele. A nemzeti polgári fejlődés kedvező

kilátásait szertefoszlato, hozzánk is bevándorolt és Pécssett ragadt antihuniták ősi városunkat 1945-től folyamatosan és alattomosan tették tönkre, kirabolták városunkat, kifosztották lakosságunkat, miközben ők teletömték zsebeiket, hizlalták bankszámlájukat — a ravasz pénzkupecsek nagy örömére!

Kárpát-medencei hazánk minden településének megvoltak a maga antihunitái. Ezek idegenek parancsára élvezettel végezték magyarelles tevékenységüket: tönkretették országunkat, hagyományainkat, gazdaságunkat, kultúránkat és mindent, amihez hozzáfértek; üldözték keresztény vallásunkat, nyomorították lelkünket, szétverték családjainkat, börtöneikben ütötték, kínozták, gyilkolták, fenyegették a magyarokat, hogy áttérjenek az ők komonista vallásukra, és zsinórral rángatott komonista-antihunita bábfigurákká váljanak.

Pécs antihunitái és pukárjai ott ültek a komonista párt irodáiban, megbecstelenítették a pécsi polgárságnak épített új, kellemes arányú neobarokk, a magyar építészeti historizmus jellegzetességeit sugárzó városházánkat, és bizony nem kímélték a pécsieket: *nem volt kegyelem*. Aki ellenállt, azt a Kisállomás közelében lévő ávos pincékben tanították komonista móresre: szerencsétlen magyarok fájdalmas üvöltéseit az ott közlekedő villamoskocsikban utazó pécsiek is hallhatták akkoriban.

A pécsi antihuniták, mivel a város lakossága majdnem a kétszeresére nőtt az 1949-es népszámlálás szerinti 90 ezer főről 1980-ra az erőszakos és egyoldalú iparfejlesztés — a szén- és uránérc-bányászat felfuttatása — révén, a környező falvakból a városba áramló munkásságnak lakótelepnek nevezett, ronda senyvesztőtelepeket építtettek betonból, s ráadásul még egy undorító „magasházat” is a belerondítottak bosszúból a városunkba, hogy már messziről lássuk: nemcsak Butapesten, *Pécssett is antihunita uralom van, pukárokkal nehezítve!*

Negyven éven át csúfította városunkat e komonista fürmedvénny, amit Páva Zsolt polgármesternek és a helyi FIDESZ-es politikusoknak sikerült végre eltüntetniük sokat szenvedett városunkból 2016 októberére. A többi undorító betonszörny azóta is rondítja Pécsét a legkülönbébb városrészekben.

A komonista pukárok fürmedvénye 40 éven át éktelenkedett Pécsen

Az antihuniták „látványos” építészeti kelevényekkel fertőzték Pécsét: tönkretették hajdan barátságos Széchenyi területet, a Kossuth területet, Pécs több városrészének, utcájának és közterének a képét (Szigeti út és környéke, Mecsek-oldal, Nagy Lajos király útja, Búza tér környéke, Balokány környéke, Gyár város...), illetve az általuk tervezett és megépített új, avagy felújított városrészek meglehetősen silányra, csúnyára, egyhangúra, undorítóra sikeredtek — Meszes, Uránváros, Megyeri Kertváros, Árpád város. Afféle senyvesztőtelepeket építettek. És oly taszító városi környezetet hoztak létre az antihunita időszak mekk-mester építészei és a terveiket engedélyező antihunita párt- és tanácsi hivatalnokok, amelyek méltatlanok Pécs emelkedett, ősi lelkületéhez.

VÁROSOM, LÉGY ÚJRA A RÉGI!

Itt állok és várok — a Széchenyi téren.
Idegenné lettél — belül én így érzem.
Kettőezer-tízre szétdőltak pukárok.
Mikor leszel magad? — én még arra várok.
Szeretted a várost, a központja voltál,
pécsi lakosoknak mindig reményt adtál.

Szívedbe tört döftek EKF-pukárok²,
sok kárt tettek benned lelketlen kufárok.
Kedves, szép, virágos pécsi Széchenyi tér!
Mondd, mért lettél ilyen! Mondd meg, mivé lettél?
Idegenné tettek kontár építészek,
akik nem ismerik városunkat, Pécsét.

Pukárok rontottak rá a városunkra,
hagyományainkat kéjesen gyilkolva.
Eltüntetni mindent, ami nálunk régi:
pukár tervezőket csupán ez vezérli.
Ősi városunknak kitépték a szívét,
Széchenyi terünket sivataggá tették.

² **EKF** Európa Kulturális Fővárosa — e címet kapta meg Pécs 2010-re pukárok pályázata révén a brüsszeli butakratáktól. Az építkezések és a rendezvények 45 milliárd Ft-ot emésztettek fel. Az EKF-programot óriási veszekedések, viszályok, perek, pénzlopások kísérték az antihunita MSZ(M)P-sek és pukárok részvételével.

Mért hagytuk mi azt, hogy Pécsset megalázzák?
Nem bátrak vagyunk mi, hanem vagyunk gyávák!
S nem vagyunk mi, sajnos, igazi polgárok,
hagytuk, élösködjenek itt a pukárok.
Garázdálkodtak ők nemes városunkban,
zsebük teletömték a mi vagyonunkkal.

Városunk központja, Te voltál itt: a Tér,
térj újra magadhoz, s legyél, mint voltál, rég!
Urbánus sivatag nem minekünk való,
ezt művelte veled néhány pukár csaló.
Rázzad le magadról a pukárok nyomát,
s ragyogjon fel ismét a te régi pompád!

* * *

1990-ben azt hihettük, fellélegezhetünk, és az antihuniták garázda uralmának a befejeződésével, uralmukat lerázva visszahozhatjuk végre városunk hagyományait, helyreállíthatjuk gazdasági, tudományos és kulturális életét és szabadságunkat; ősi szittya-keresztény értékeinket, erkölcsiségünket kiteljesíthetjük, és boldogan élhetünk ezután. *Mekkorát tévedtünk!*

Az antihuniták itt maradtak, megbújtak közöttünk, és sunyi lényekké váltak: továbbra is mérgezik városunkat, akadályozzák fejlődésünket, fanyalognak, rombolnak lelket és erkölcsöt, mindent leszólnak, amit nem ők irányíthatnak, és még attól az égbekiáltó aljasságtól sem riadtak vissza, hogy szerződést szegve elorozzák a *Pécs lexikon* teljes szerkesztési és kiadási tervét a *Sétatér Alapítvány lexikonszerkesztőségétől*, és egy fércmunkát vessenek oda a pécsieknek. A sebtében alapított kiadó munkatársainak kóklersége miatt sok érdemes pécsi személy

s rengeteg más pécsi címszó is kimaradt az összecsapott, két vékonyka kötetből, amelyek mindössze csak 4700 címszót tartalmaznak, míg *az eredeti Pécs lexikon* névtárában a pécsi személyek száma 6500-nál is több, összesen pedig több mint 20 000 címszava van; és azok mind arra várnak, hogy legyen végre egyszer Pécsnek egy olyan erőskezű polgármestere, aki műveltségénél fogva felismeri az eredeti terv szerinti lexikon kiadásának a fontosságát, és hajlandó vállalni *az eredeti Pécs lexikon* kiadásának a költségeit.

2010-ben Pécs Európa *egyik* kulturális fővárosa lett. Ám az e cím elnyeréséhez szükséges, állítólag szakemberek által készített fejlesztési elképzelések nem hozták meg városunknak a kívánt és remélt gazdasági felemelkedést. Ráadásul városunk újabb városképi szörnyszülöttet kapott: fölöttébb ronda épületeket a Zsolnay Vilmos út elején. Miféle mekk-mester építésszek garázdálkodhattak városunkban? Tán buta-pestiek voltak?

1990-ben az antihuniták zsarnoki uralmát a kedvezőnek tűnő nemzetközi hatalmi helyzetet kihasználva a nemzeti erők népszavazással megváltoztatták. Az antihunitáknak el kellett tűnniük városunk közéletéből is. Ám nem nyugodtak bele csúfos vereségükbe: szép csendben visszaszivárogtak, és mintha mi sem történt volna, folytatták hazánk és városunk tönkretételét. A pukároknak sem számított semmi; csak az, hogy a „kulturális főváros” örvén a város kasszájából — felelősségteljes és kiemelkedő munkájukért (!) — felvegyék százmilliókat kitevő jutalmaikat. Nem tagadták meg komonista önmagukat és múltjukat! A *kulturális főváros* rendezvények ürügyén az ők „szakembereik” százmilliókkal csapolták meg Pécs költségvetését: a város kasszájára a buta-pesti elvtársakkal ravaszul rászerelték az EKF-es pénzszivattyút, amely igen jól működött: rengeteg pénz vándorolt értelmetlenül (ám bizonyára jog-

szerűen!) buta-pesti mekk-mesterek zsebébe. Nem számított nekik a sok szegény ember, a sok hajléktalan, a város 40-50 milliárd forintos, hatalmas adóssága!

Ámde az antihunita építészeti fekélyek, förmedvények, kelevények és tályogok — az ők „szakértelmük” nyomai és förtelmes bizonyítékai — még sok-sok évtizeden át rondítják a város testét, és undor fogja el a jó ízlésű embereket, ha rájuk tekintenek. A rettenetes adósságot meg, amit ránk hagytak, majd évtizedekig nyögik a pécsi lakosok.

Ne feledjétek: minden pukár antihunita, de nem minden antihunita pukár!

TISZTULJ MEG, PÉCS, TE IS!

Adventi kívánságom

Ezerkilencszáznegyvenöt gyászos év volt Pécssett:
pukárok termettek nálunk — tudjuk már, mi végett.
Városunkat idegenek kaparintották meg;
van belőlük ma is néhány: ők még élősködnek.

Szaporodtak, mint a vírus, megfertőztek mindent,
nemzeti érzelmük nekik sohasem volt — s nincsen.
A *haza* szó a számukra bizony ismeretlen,
nemzetünknek szeretete — nekik érthetetlen.

Ellepték a városunknak minden intézményét,
s elcsenték meg elorozták pécsiek reményét.
Komcsik voltak még pár éve ezek a pukárok,
újabbán meg libsik lettek s persze demokrátok.

Várjuk már, hogy megtisztuljál, Pécs, te nemes város,
pukároktól szabaduljál, jelenlétük káros.
Idegenek ezek itt mind, bénítják a népünk,
ideje van, hogy mi most már végre észhez térjünk.

Hajdanában szenvedtünk itt török megszállástól,
aztán később vadrácoknak gyújtogatásától;
osztrák királyt ültetett az Isten a nyakunkba,
majd a gyilkos komonisták köptek az arcunkba.

Hontalan volt mindegyikük a mi szép hazánkban!
Hontalanok, mondom bizony, a mi városunkban.
Eladtak a komcsik minket kozmopolitáknak,
harminc ezüst pénzért tették: trianonizáltak.

Kilencszázhuszonegybenig loptak meg ők minket,
vittek a rác martalócok sok-sok pécsi kincset.
Idegenek masíroztak Pécsnek az utcáin,
a nemzeti hadseregünk bevonulásáig.

S alighogy a trianoni fájdalmat túléltek,
megint gyilkos komonisták csapdájába estünk.
Ordas eszme ösztönözte e galád népséget:
miattuk is szenvedett az őslakosság Pécssett.

Hatalom és pénz és bosszú uralkodott náluk,
s gondolták, hogy Pécssett mi is hontalanná válunk.
Kiűzték a jó Istent is a templomainkból,
megrontották városunkat aljas bosszúszomjból.

Határkő volt itt is ezerkilencszázkilencven,
ám maradtak még pukárok Pécssett jó pár ezren.
Akadályoznak ők mindent, mihez hozzáférnek,
csalnak, lopnak és hazudnak — hisz ők ebből élnek.

Sajnos sokan vannak még az intézményeinkben,
s nem csak Pécssett, de a kies Kárpát-medencénkben.
Jobb lenne, ha maradékuk útilaput kötne,
s a mi nemes városunkból gyorsan elköltözne.

* * *

Vajon kik a felelősök Pécs több városrészének, utcájának, terének, építészeti együttesének a tönkretételéért? Kik a felelősök azért, hogy Pécs nem képes elindulni a gazdasági felemelkedés és a nemzeti területi öngazgatás kiépítésének útján?

Természetesen az antihuniták, a pukárok! Akik most kis magyar- és nemzetellenes pártocskákba verődnek össze, mint amilyen a debilisek koalíciója, a libsi téveszmések, a ballikosok, a félrebeszélők, a komonisták, a széthúzó pártja, az ötlábú kuttyok, a zajosok, a legyetek másképpen hazugok, mint mi... na és az újhülyék!

Sokan mondják: ezek hazaárulók. Nem, nem! Az antihuniták persze árulók, ámde nem hazaárulók! Hát hogyan is nevezhetnénk ama jelenleg még magyarországi lakhelyű EP-képviselőket, akik 2018. IX. 11-én Straßburgban az Európa Parlament Sargentini-jelentésének bohózatba fulladt vitáján és a másnapi elcsalt szavazáson ősi magyar nemzetünk ellen hergelték EU-idióta társaikat, illetve nemes nemzetünk és nemzeti kormányunk ellen szavaztak, és gyűlöletet keltettek, szítottak édes hazánk és a magyarok ellen? Ők tényleg nem hazaárulók!

Vagy azon antihunitákat, akik az új magyar EB-biztos, a nemes magyar hazafi, a kitűnő tudós, Trócsányi László kinevezését megakadályozták, és kéjesen röhögnek aljas tettükön? Hát hogyan lehetne hazaáruló olyasvalaki, akinek nincs hazája! És nincs nemzete! Ők csak laknak valahol a golyóbison; most éppen a csonka Magyar Királyságban. Egyikük sem hazafi; csak *lakfi*. Minálunk is csupán csak laknak, és engedelmes szolgálai a globális pénzhatalom háttérben megbúvó szürke eminenciásainak, akik a Bilderberg-haverokon és más csatornákon keresztül osztják a végrehajtandó parancsokat és a 30 ezüstöket nekik. Minden európai országban vannak lakfiak, akik serényen azon munkálkodnak, hogy ama ország polgárait, amelyiknek a hazájában élnek, ügyesen kifosszák.

Az európai és a magyarországi antihunita lakfiak sohasem másokért élnek, hanem mindig másokból élnek! Ezért ott csoportosulnak, ahol hasznot húzhatnak sunyiságaikkal (pl. Hellsink Bizonyosság, Ámnesztí Intörnésönöl, Szabadságjogi Trágyaság, Bemigrációs Fekély, Liberálisok Antihunita Pártja). S amikor már nem áll nekik a nemes és szorgos magyarok országában a zászló, azaz nem tudnak uszítani, gyűlöletet kelteni, felforgatni, zavargásokat szervezni, eleget lopni, véres forradalmat kirobbantani, hogy a hatalmat megszerezzék maguknak a magyarok felett, akkor elpucolnak a Magyar Királyságból például Bécsbe; Bécsből Berlinbe; Berlinből Párizsba, Londonba vagy Nyújorkba... vagy éppen Pécsről Belgrádba.³

³ Linder Béla, az antihunita lakfi, a hazaáruló gr. Károlyi Mihály kormányának hadügyminisztere, aki 1920. IX. 22. és 1921. VIII. 19. között még Pécsnek az idemenekült budapesti antihuniták által kinevezett „polgármestere” is volt, az antihunita Jászi Oszkárral a lakfiak mintapéldányai: a szerbek által megszállt Pécsét és Baranyát el akarták szakítani az ősi Magyar Királyságtól: kikiáltották a Baranya-bajai Szerb-

Addig viszont kárt tesznek a nemzetnek, gyilkolnak, gyilkoltatnak. És persze fel vannak háborodva, ha valaki szembesíti őket antihunita aljasságaikkal. Ama halálos és egyéb kegyetlen, „független” bírósági ítéleteik, amelyekkel a magyarokat gyilkolták és durva sínylődéseknek tették ki — amint ezt ma már nagyon is jól tudjuk! — az antihunita MSZMP-s elvtársak sugalmazására születtek, tehát az antihunta MSZMP tagjainak, valamint a jogutódjába átlépett antihunita MSZP-tagoknak az erkölcsi és a büntetőjogi felelőssége kétségbevonhatatlan. Az egykori antihunita KISZ- és pártvezérek (MSZP-ssé és mássá átvedlettek) hiteltelen emberekké váltak, és hiteltelen emberek is maradnak örökké. Miért?

Hiszen akik egy olyan szervezetnek voltak a tagjai, mint amilyen az antihunita komonista párt, amelyik törvénytelenül és véres erőszakkal alapozta meg uralgását, s embereket gyilkolt, kitelepített, elhurcolt szovjet gulágokba, börtönbe zárt, üldözött, megalázott; amelyik hazudozott, kirekesztő politikát folytatott, tönkretette a magyar szellemi életet, a nemzetgazdaságot, a társadalmi segítőrendszert, a sportéletet, az egészségügyet, meggyalázta az egyik legmagasztosabb, legszentebb magyar eszménket — a szabadságot —, alvilági módszereket használt a polgárok megtörésére, vesztegetett, fölszámolta a magyar polgári szervezeteket, nyomorba döntött családokat... nos, azok nem hiteles emberek. Azok bizony antihuniták.

Ugyanis aki felnőtt emberként belép egy szervezetbe, elfogadja annak szabályzatát, értékrendjét, vezetőit, az az ember annak a szervezetnek a múltját, a vétkeit, a bűneit is magára veszi. Még akkor is, ha netán nem tudta, mit választott. Már-

Magyar Köztársaságot, amit Jugoszlávia „védelme” alá helyeztek. (Ők!) A *Magyar Nemzeti Hadsereg* Pécsre való bevonulása előtt Linder antihunita lakfi a felelősségre vonás elől gyáván Belgrádba iszkolt.

pedig nagyon jól ismert, hogy az antihunita komonisták égbekiáltó aljasságokat követtek el a magyar nemzet és az emberiség ellen (és követnek el ma is). Aki ilyen szervezetnek volt a tagja, és eszmei-cselekvési közösséget vállalt a szervezet többi tagjával, megbukott. Az erkölcsi felelősség még akkor is terheli őt, ha ő személy szerint nem adott ki antihunita parancsokat, nem ölt, s — úgymond — csupán csak jót akart. (Hányan, de hányan mesélték ezt nekem — szemlesütve — az antihunita komonista pártbeli tevékenységükről! Kedves embertársaim! A pokolhoz vezető út is jó szándékkal van ám kikövezve!) Egy törvénytelen, antihunita politikai rendszerben antihunita politikai vezető szerepet vállaló egyén eleve gyanús.

Ugye, nem hihetjük el nektek, hajdani komonista vezetők és KISZ-buzik, hogy mindannyian a törvénytelen komonista rendszer bomlasztói és a „demokrácia” hívei voltatok — amit sokan közülük szemrebbenés nélkül hirdettek magukról. 1980-ban, az antihunita MSZMP fénykorában, 852 ezer komonista párttag volt Csonka-Magyarországon a *Népszabadság* szerint. Márpedig ők csak tudhatták!

Az antihuniták felett még nem arattunk fényes győzelmet, holott az antihunita politikai rendszer és berendezkedés megváltoztatásának a folyamata immáron 30 éve tart. Kiderült, felszínre került már az antihunita komonisták súlyos bűneinek egy része; amelyekről ők azt hitték, örök időkre eltussolhatják azokat. Egyetlenegyszer, hangsúlyozom, egyetlenegyszer sem hallottam a „volt” pécsi komonista vezérektől azt, hogy a város polgáraitól bocsánatot kértek volna azért a rengeteg aljasságért, amit az antihunita eszmék nevében a komonista párt kebelében elkövettek a pécsiek ellen.

Ha egy kis becsület lett volna bennük, miért nem határolódtak el szervezetük „ragyogó” tetteitől, a gyilkosságoktól,

a „létező szocializmus” handabandáitól; miért nem hagyták ott e galád antihunita szervezetet? Egyikőjük sem mondta: bocsánatot kérek, belátom, tévedtem, buta, erőszakos voltam, rossz helyre álltam; szépen kérem, oldozzon fel engem az a közösség, amiben élek. Vezekelni fogok!

Erre azt szokták válaszolni a komonisták, hogy hát nem ők követték el a bűnöket. Igen ám, csak hogy benne voltak egy olyan szervezetben, amelyik mindazokat elkövette! Ha valaki az NSDAP⁴ tagja volt, tehát tudatosan választotta a nemzeti-szocialista eszmerendszert, ám a náci párt által megkövetelt cselekedeteiben, tetteiben megpróbált emberséges maradni (?), kijelenthetjük-e róla, hogy ő *jó náci* volt? Voltak-e erkölcsi értelemben véve jó nácik? Ugyanígy: lehetett-e egy antihunita komonista jó antihunita komonista?

A volt komonista vezetők, amíg nem viselkednek férfiként, nem jelentik ki, hogy magukba néztek, és az erkölcsi következtetéseket levonták, előttem hiteltelenek maradnak, és küzdők ellenük.

Én nem felejték! Az antihunita komonisták ellenem elkövetett bűneiért én megbocsájthatok, ám nem bocsájthatok meg az áldozataik nevében. Azok nevében, akiket a komonisták meggyilkoltak, sanyargattak, tönkretettek. Nem bocsájthatok meg azok nevében, akiknek e „dicsó” antihunita párt tagjai bánatot, fájdalmat, örökre megmaradó lelki és testi sebeket okoztak. A komonista pártok aljasságainak történetét, vezetőik és tagjaik nemtelen tetteit a mai fiataloknak is alaposan meg kell ismerniük, hogy ellent tudjanak mondani a gonosznak. Tudják meg a fiatalok, miféle erkölcsi döntést kell hozniuk, ha egyszer, vészterhes helyzetben választás elé kerülnek.

⁴ Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter-Partei, Nemzetiszocialista Német Munkáspárt

Ajánlom mindenki figyelmébe Király Károlyt, az egyik legnagyobb XX. századi magyar államférfit, aki szintén tagja volt a komonista pártnak (ugyan nem a magyarnak, hanem egy még rusnyábbnak, a romának), ám az ő erkölcsi nagysága az Arany Jánoséhoz, a Széchenyi Istvánéhoz mérhető. És nem komonista párttagsága, hanem a magyar nemzetnek tett óriási és elévülhetetlen szolgálatai miatt. Vegyenek példát róla! Király Károlyt idézem: „A múlttal szakítani nemcsak politikai kérdés, hanem erkölcsi is.”⁵ Ez az, amit sem a pécsi komonisták nem tettek meg, sem a többi. Ha az antihunita komonisták véres tetteivel beszennyezett nemzeti történelmünk után lesz még a magyar ifjúságnak példaképe, akkor Király Károly bizonyosan az lehet.

És egy másik idézet: „Szégyellem magam, hogy még 1953 júniusa után sem léptem fel a párt és az ország félrevezetése ellen, és nem mertem saját felelősségemet sem nyíltan vállalni. Látszólag sokféle magyarázatot hozhatnék fel, de mégis azt mondom, hogy *hallgatásom gyávaságról és a bectelenségben való cinkosságról tanúskodik.*”⁶ (Kiemelés — V. Gy.)

Ki vallotta meg így az antihuniták közül, hogy a jelleme hibás, az élete nyavalyás? Volt-e ilyen például a pécsi antihuniták között? Én egyetlenegyről sem halottam, egyetlenegy sem ismerek. Ehelyett városi díszpolgárrá emelték a pukárok volt polgármesterüket, az antihunita Tollert, aki a legnagyobb kártevő volt a haverjaival Pécs város történetében.

Az antihunita komonista diktatúra legfőbb jellegzetessége az volt, hogy egy magyar embert bárhol, bármikor, bármiért zaklathattak, vallathattak, véresre verhettek és meggyilkolhat-

⁵ Király Károly: *Nyílt kártyákkal*. Budapest, Nap Kiadó, 1995, 93.

⁶ Farkas Vladimír: *Nincs mentség. Az ÁVH alezredese voltam*. Budapest, 1990, Interart Stúdió, 391.

tak az antihuniták. Egész Kárpát-medencei édes hazánk búzlott az antihunitáktól! És búzlik ma is tőlük!

Én elkötelezett híve vagyok a nemzet és a közjó szolgálatának. Mi, magyarok, a békés rendszerváltozás hívei voltunk és vagyunk. Lehetővé tettük a vér nélküli, sikeres tárgyalásos forradalmat 1988–90-ben, s hittünk abban: a pécsi antihunita komonista vezetők is felnőttek már erkölcsileg olyan szintre, hogy korábbi ténykedésükre szégyennel tekintsenek. Mekkora tévedtünk! A gonosszal jót tenni egyenlő a jóval történő gonoszkodással — mondja Sza’ádi, a szufi misztika XIII. századi perzsa kiválósága.

Folytatódott erőszakos és hagyományos nemzetellenes politikájuk. *Pécset a pukárok silányították válságvárossá!* Lezüllesztettek egy több mint 2000 éves, gyönyörű, gazdag nemzeti hagyományokkal bíró települést! Hiába lettek a történelem vesztesei a gyilkos komonisták (habár az élők még eszeveszetten rúgkapálóznak), a vereségüket nekünk, a magyar nemzetnek, a nemes magyar embereknek kell megfizetnünk. Nem felejtethjük el a nevüket! A történelemkönyvek sem felejtik el. A listán rajta vannak, nem bújhatnak el!⁷ Többükre jól emlékszem magam is, és láttam néhányukat pöffeszkedni emelvényen és okoskodni a pécsi egyetem tanszékein (ami egy komonista „tudósokkal” túlsúfolt egyetem volt!) és egyéb helyeken.

A gátlástalan komcsi-libsi szellemiségű antihuniták 2018 tavaszán újra galád támadást indítottak a magyar nemzet feletti

⁷ A Magyar Nemzeti Levéltár és a Nemzeti Emlékezet Bizottsága készíti az antihuniták adatállományát, amely minden olyan antihunitát is felsorol, aki megyei, járási, városi szinten 1948 és 1989 között vezető antihunita volt, tehát különböző mértékben — a hatalmi szervezetből fakadóan, beosztása révén, nem egyforma felelősséget viselve — szerepet vállalt az antihunita komonista diktatúra fenntartásában.

elnyomó uralom megszerzéséért, hogy aztán ismét szétlophas-
sák, kiárusíthassák és tönkretehessék hazánkat és ősi városun-
kat. Ez nem sikerült nekik, hál' Istennek, mert mi megint
„kétharmados győzelmet” arattunk felettük, immáron harmad-
szor egymás után. Ezért aztán „nemzeti ellenállást” hirdettek
— ők, akiknek se nemzetük, se hazájuk —, hogy majd a mi
Nemzeti Együttműködés Rendszerünket ismét keresztények üldö-
zésével, ősi Kárpát-medencei hazánkat a nyugati gyarmatosító-
kat is irányító, gátlástalan pénzügyi háttérhatalom pénzkufár-
jainak történő kiszolgáltatásával váltsák föl, és a magyarokat
behajtsák a gátlástalan tőzsdei pénzkupec messiások „kevert
társadalmának” zsúfolt akoljába.

Legyünk résen! Az antihuniták sosem alszanak!

MAGYAR VAGYOK, NEM EURÓPAI

Gyönyörű vagy, édes hazám, szép Magyar Királyság!
Az Isten is benned leli a földi hazáját.
Téged imád, mint az Atyát, minden magyar ember,
s félve tekint rád a sunyi, kártevő idegen.

Azt akarják butakraták Brüsszel városában,
európai legyek én „nyílt társadalmukban”.
Abban, hol a pénzkupeczek tenyerük dörzsölik,
és a szétdúlt országokat durván kiröhögik.

A haszon és a nyereség nekik az úristen,
csak az számít, mennyi a pénz az ők zsebeikben.
Lelkiismeretük nincsen, nem ismerős nekik,
kifosztják ők a világot, mert hülyének nézik.

Sátán fattya valamennyi átkozott pénzember,
ki mások kifosztására neki esküdött fel.
Elvetemült gazemberek, vele cimborálnak,
hű szolgálói ők a gonosz, lelketlen Sátánnak.

Nem fűlik a fogam nekem az aljas tervükhöz,
az én szívem hűséges a magyar nemzetünkhöz.
Magyar voltam, magyar vagyok s magyar leszek holnap,
akként, mint a francia, a német vagy a holland.

Nem tudják ők a nemzetem szívemből kitépni,
meg fogom én a hazámat idegentől védni.
Magyar Királyságunkban az életünk hazai,
nem leszek én eu-buta, sem európai.

Minálunk a szeretetnek isteni parancsa
igazgatja az életet a királyságunkban.
Tisztelet és becsület és hazánk szeretete:
ez a mi ősi nemzetünk s erőnk eredete.

* * *

Egyébként vérlázító, hogy az EU-s idióták, a gyilkos komcsik nyugat-európai haverjai, a szerfölött kártékony libsik és a csonka-magyarországi, főképpen a buta-pesti, nyálas belvárosi követőik — selyemfiúk és kékharisnyák — milyen álságosan felháborodottak akkor, amikor „antiszemitizmust érzékelnek”, vagyis az európai kontinensen szétszórta élő arab, zsidó és egyéb szemita népségek elleni bárminemű fellépést; ám cseppet sem zavarja őket az, ha az EU brüsszeli és strasbourg-i intézményeiben vagy a német, francúz, usás, svéd, norvég és más

uszító sajtóban, rádióban, tévében, interneten tombol az általuk gerjesztett *antihunitizmus*, azaz a magyar nemzet elleni gyűlölet, dühöng az általuk gerjesztett magyarellenesség, a nemes magyar nemzet elleni aljas uszítás!

Tudvalevő, hogy az antihunitizmus Európában nem új keletű jelenség. A nyugat-európai „értelmiség” már Atilla nagykirályunk óta gyűlöli a magyarokat, és hinti az antihunita gyűlölet magvait. Az antihunitizmus 2010 óta, a II. Orbán-kormány európai színtérre lépésétől erősödött fel megint, amit a magyarok Kárpát-medencei hazájában pusztán csak lakhellyel bíró, a Magyar Királyságba hajdan bevándoroltak leszármazottai és egy általuk elbutított kollaboráns népség kezdtek szítani.

Erőst felhívom mindenkinek — hazaiaknak és külföldieknek — a becses figyelmét arra, hogy az antihunitizmus éppen olyan káros jelenség és bűnös tevékenység, mint az antipolonizmus, az antirusszizmus, az antiteutonizmus vagy az antiszemitizmus! Nemcsak ez utóbbi ellen kell „zéró toleranciát” hirdetni, hanem a külföldi idegenek és kollaboráns magyar lakájaik gátlástalan, pimasz antihunita megnyilvánulásai ellen is!

Legyünk résen! Szóaljak fel mindenhol, bátran, Honfitársaim! Minden magyar nemzeti közösség ítélje el az antihunitizmust, amit legfőképpen azon hazátlan, a mi Kárpát-medencei országunkban pusztán csak lakhellyel bíró idegenek és itteni lakájaik gerjesztenek — az antihuniták, a lakfiak —, akik hörögve röhögnek rajtunk a háttérben, amikor antiszemitizmusról rikácsolnak!

Mi, magyarok, egyetlenegy országot sem gyarmatosítottunk, és nem gyilkoltunk halomra népeket, mint a spanyolok, portugálok, törökök, hollandok, angolok, amerikaiak, svédek, francúzok, „belgák”, hollandok, németek, osztrákok, oroszok, cselákok (csehek), oláhok (románok), rácok (szerbek), olaszok;

és nem raboltunk ki, nem gyaláztunk meg, nem fosztottunk ki népeket, mint az előbbieket... Viszont a gyarmati sorba kényszerült magyar nemzetet, az apostoli Magyar Királyságot alaposan meglopták az antihuniták: törökök, osztrákok, oroszok, szlovák-tótok, oláhok (románok), rácok (szerbek)...

Mi a Magyar Királyságba beengedtük a bevándorlókat, és befogadtuk őket: kunokat, bösörményeket, oláhokat, németeket, cigányokat, rácokat, örményeket, lengyeleket, zsidókat (gácsokat, „galiciánereket”, kazárokat), osztrákokat, bolgárokat, görögöket, törököket... Nem mindegyik hálálta meg nekünk, hogy befogadtuk... mert antihunitává lettek.

És újabban az ukránok is antihunitáskodnak: ukrán politikusok uszítják usás idegenek parancsára a magyarok ellen a Kárpátalján (ami sosem volt az ukránoké!) az oda beszivárgott ukránokat, és szítják a gyűlöletet — ellenünk.

A szittya-keresztény erkölcsű magyar nemzet mindig csak Kárpát-medencei hazáját oltalmazta minden korok antihunitái ellen. Így tehát nekem, az ősi hun–magyar erkölcsöt is vallva, egyetlenegy európai néppel, nemzettel sincsen harcias dolgom, és semmi bajom nincsen sem az arabokkal, sem a zsidókkal, sem más szemita népekkel — csak a tisztességtelen, becstelen embereket ítélem el. És persze nem szeretem sem az antihunitákat, sem a lakfiakat. Ámbátor az a leghatározottabb véleményem: a leghelyesebb az, ha mindegyik bevándorolt népség a valamikori hazájában vitézkedik, és oda e célból szépen visszamegy. A korábbi gyarmattartóik pedig segítsenek nekik a visszailleszkedésben, hiszen országaikban ők gyilkoltak, országaikat ők fosztották és fosztják ki mind a mai napig!

* * *

Pécs reménykedő város! Jövőjéről a pécsi hazafiaknak gondolkodniuk magasztos erkölcsi kötelességük! Ha a nemzeti érzelmű pécsiek nem tartanak össze, akkor városunk szerény körülmények között tengődő település lesz a XXI. században is. Megmarad ugyan az ezeréves Székesegyházunk, a Sétaterünk, megmaradnak még a keresztény templomaink valameddig, a Széchenyi terünk, a kedves belvárosunk (amely a középkori Európa *városfállal körülvett* második legnagyobb területű városa volt⁸), ám nem lesz többé magyar honfiakhoz, pécsi hazafiakhoz méltó élet Pécsett.

Pécs reménykedő város! Jövőjéről közösen kell gondoskodniuk a pécsi hazafiaknak! És miképpen terelhetnénk egybe a fejlesztéséről kialakított gondolatainkat, terveinket? Hát úgy, hogy mihamarabb ügyesen visszaszervezzük a többnemzedékes nagycsaládokat, a szomszédsági közösségeket, a házközösségeket, az utcaközösségeket és a negyedmesterségeket (persze csak ott, ahol erre hajlandóság lesz!), és az e közösségekből begyűjtött véleményeket letesszük a polgármesterség asztalára. Közösen. Az antihunitákat és a lakfiakat természetesen kirekesztve!

Pécs város holnapi, jövőbeni sikere csakis így, vagyis a nemzeti területi önigazgató közösségekkel biztosított!

Ugyanez vonatkozik hajdani királyságunk településeire, Kárpát-medencei édes hazánkra; és persze a jövőben majd helyre kell állítanunk a Magyar Királyságot is.

Nekünk, hazafiaknak, mindent helyre kell állítanunk, mindent újra kell teremtenünk, amit a belföldi és külföldi antihuniták szétromboltak városunkban és hazánkban, a gyönyörű Magyar Királyságban, a Szent Korona Országában!

Isten minket úgy segítjen!

⁸ Az első a németalföldi *Gent* város volt.

*A pukárok révén kősvataggá rondított, hajdan igen szép Széchenyi tér.
Amihez az antihunita pukárok hozzányúlnak, azt biztosan tönkreteszik.*

*Pécs egyik legundorítóbb épületegyüttese:
egy ún. tudásközpont, egy egyetemi kollégium és egy hangversenyterem.
Ezt kapta Pécs lakossága a mekk-mester építészekről.*

Az ún. felszabadulási emlékmű Pécsen

Pécs antihunista urai 1975-ben „Magyarország felszabadulásának 30. évfordulójára” egy betonförmedvénnel és egy hisztis pléhmacával rondították el a mecseki parkerdőt.

Ennek a helyére kell kerülnie 1920. június 4-re szent madarunknak,
a *Pécsi Turulnak*.

ANTIUNITÁK

Üldözték őket — menekültek.
Hol nyugatról, hol keletről jöttek.
Beszivárogtak, belopakodtak —
házunkban védelmet, életet kaptak.
Engedély? Akkor még nem kellett.
A Magyar Királyság nekik paradicsom lett.
Ámde nem HAZA! Maradtak hontalanok:
lakhelyük van csak minálunk valahol.

Utódaik köztünk lassan elvegyültek,
s mit lehetett, azt tőlünk elvettek.
Buzgalmuknak mi ittuk levét:
két és fél millió honfi vándorolt odébb;
nyugatra, délre, északra mentek,
saját hazájukban nyomorultak lettek:
polgárosodni úgymond nem voltak képesek.
A pénz ura már csak ilyen: vesszen a férge.

Aztán nagy háborút indítottak ellenünk,
édes hazánkat trianonizálták,
véreink milliós számra váltak szolgává
testünk ből kiszabdalt vad államokon belül.
Ám aki megmaradt ősei nyomán magyarnak,
mentette hazáját tőlük — kik bevándoroltak.

Ők a hazaszeretetre — hontalanként —
gyilkos dühvel, vad gyűlölettel feleltek.
Bátran tehettek: idegen hatalom erősítette őket.
Hazánk ből ismét milliókat üldöztek el,
marhavagonokban nyolcszáz ezret
haláltáborokba küldtek keletre,
itt hon kis gulágokba zártak be minket,
s ávós pincékben gyilkoltak kéjelegve.
Hatmillió magyar nem születhetett meg,
s közben Nyugatra hatszáz ezer szökött el innen.
És hányunkat pusztították még el
hagymázos téveszméikkel!
Magyar holokausztumot? Adunk mi nekik!
Engedelmeskedni fogtok, ha törik, ha szakad!
Komcsik lesztek ti itt mind!

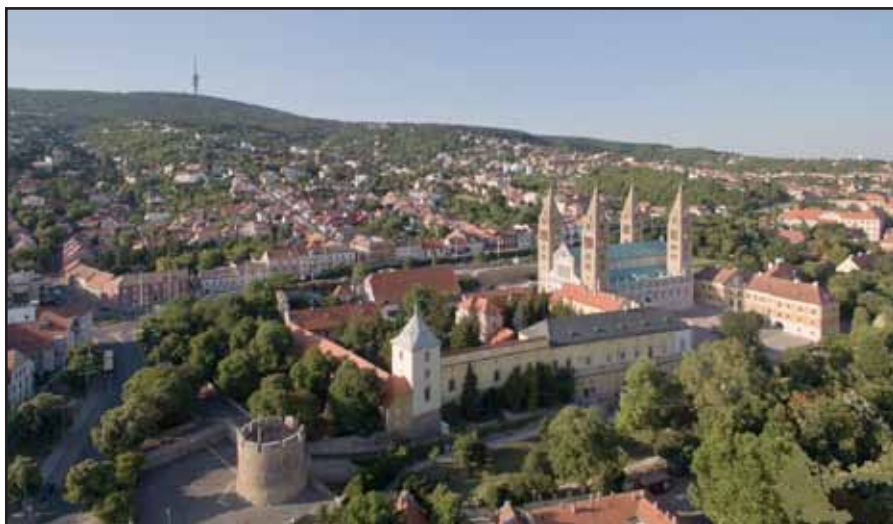
Gyűlölnek mindent, ami magyar!
Hazára lel ni sem itt, s máshol sem tudtak.
Tízezer éve vagy tán több is talán,
nekünk e Kárpát-medence a kies hazánk.
Hozzánk idomulni ők nem bírnak,
fanyalognak, pocskondiáznak, hazudnak:
történelmet is hamisat írtak nekünk,
irodalmunkban magyart alig hagytak,

sorvasztották kultúránkat, tudományunkat,
míg ők — saját maguk által —
egekig magasztaltattak.
Üldözték papjainkat, hitünket irtották,
szent egyházainkat besúgók rontották.
S mindeközben országunkat rombolták!

Beférkőztek, ahová bírtak.
De dolgozni — ugyan, kérem! — azt nem akartak:
magyarnak való az, nem a kiválasztottnak!
Hisz' genetikai hulladék a magyar,
minket moslékzabálónak neveznek,
s ellenünk, ha kell, törvényt hoznak
a hazánkba beszivárgott idegenek.
Kifosztják országunk, gyaláznak bennünket,
s utódaik köpnek gyáván szembe minket.
Ősi gyöknyelvünket ajándékba kapták;
bár magyarul nem tudnak — hiába próbálják;
mert a mi nyelvünkhöz erkölcs is tartozik,
s abból nekik bizony nagyon sok hibádzik.
Nemrég még moszkvai seggeket nyaltak ők fényesre,
ma már Brüsszelben tesznek szert ily nagy érdemekre.

Vajon mi marad meg nekik sanyarú létükben?
Hontalanság, gyűlölet, beteg elme, félelem...

S nekünk? *A jézusi szeretet.*

*A pécsi vár látképe a Kinizsi-barbakánnal,
a Püspöki Palotával és a Székesegyházzal*

Az É–D irányú, nyugati várárok maradványa

BEPILLANTÁS VÁROSUNK TÖRTÉNETÉBE

Városunk területe több évezred óta folyamatosan lakott. Itt éltek nagyszerű hun–avar–magyar eleink, és itt vannak utódaik: mi, a mai magyar nemzedék. A hajdani korok lakossága nyilvánvalóan más népekkel keveredett az évszázadok során. Pécs mai lakói ősmagyarok, rómaiak, horvát-tótok, rácok, németek, törökök, görögök, bolgárok, kisebb népvándorlás kori és más népségek leszármazottai.

Kedves városunk a *Kárpát-medencében*, a *Magyar Királyság* DNy-i részében, a *Mecsek-hegység* déli lankáin és az előtte elterülő *Pécsi-síkságon* fekszik. Éghajlata kellemes, négy évszakra tagolódik. Földjei, erdei, szántói, szőlői, kertjei, bányái, céhei, üzemei, gyárai mindenkor biztosítottak megélhetést a városi polgárságnak.

Vára a hódítóktól védte a lakosságot; keresztény egyházai eligazítást adtak a mindennapokban; egyeteme, iskolái a nemzetnek képeztek és képeznek tanult embereket. A városnak és környékének a lakói barátságos, egymást segítő emberek voltak a múltban.

Pécs ősi keresztény város is. Számos, a *Római Birodalom* időszakából megmaradt ókeresztény épülete kötelezi mindenkori lakóit, hogy védjék ezen értékes emlékeket.

A XIV. században Pécs a Magyar Királyság egyik leggazdagabb városa volt; *Nagy Lajos királyunk* ezért is döntött úgy, hogy itt alapítja meg királyságunk első egyetemét, ahová nemcsak a Magyar Királyságból, hanem messze földről is jártak diákok, hogy tudásukkal segítsék a keresztény világot.

LAJOS KIRÁLY ÁLMA

Jó Nagy Lajos királyunknak volt egy csodás álma:
egyetemet hozna létre édes hazájában.
Tudás palotája lesz az, tudományok háza,
tudósokkal büszkélkedhet gyönyörű országa.

Uralkodott Lajos király Isten kegyelméből
és a nemes magyar nemzet nagy szeretetéből.
Kérte álmában az Istent, adna jó tanácsot,
hol építne egyetemet, jelölne egy várost.

A jó Isten meghallgatá Lajosnak kérését,
sugalmazá a királynak az egyetem helyét.
Ekként aztán Lajos király Pécsset választotta,
s Vilmos püspök ezt az álmot megvalósította.

Így létesült az egyetem Pécsnek városában,
amiképpen megtörtént az királyunk álmában.
Vilmos püspök szorgoskodott a létrejötténél,
és jelen volt egyetemünk építkezésénél.

A Magyar Királyság első egyetemének alapítása.

Gebauer Ernő triptichonjának középső része.

Az 1955-ben készült freskó a pécsi Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziuma I. emeleti folyosójának falán látható.

Orbán pápát is megkérték, adjon áldást rája,
 ekként fogalmazta meg azt a pápa bullája:
 a tudomány magvainak a terjesztésére
 kerüljön hát az egyetem a gyönyörű Pécsre.

Így aztán a királyságunk első egyeteme
 Pécsre került, hogy aztán az Istent dicsőítse.
 Szép és gazdag város volt Pécs, híres az országban,
 méltó lesz az egyetemre a magyar hazában.

Áll már a királyságunkban tudás palotája,
tudós tanáraival a tudomány szolgája.
Pécsett van ez a palota, Székesegyház mellett,
sok száz éve annak már, hogy Pécsett egyetem lett.

* * *

Így teljesült be az álom, Lajos király álma:
áldja meg őt a jó Isten, övezze őt hála.
Te is, aki polgára vagy ezen egyetemnek,
legyél hálás a királynak és a pécsieknek.

A több mint másfél évszázados török hódoltság időszakában (1526 és 1686 között) Pécs török kereskedővárossá vált; keresztény magyar és egyéb más lakói a keleti városfalon kívülre szorultak. A török iga alóli felszabadulás után dúlták kurucok és rácok; majd aztán a békés építkezés korszakai következtek. Az elfogyott lakosság pótlására német telepesek érkeztek Pécsre. Beindult a céhes ipar, a város polgárosodása, és az előljáróság megszerezte a *szabad királyi város* címet. A magyar nemzetre rátelepedett, a kies országot gyarmati sorban tartó osztrák uralom, idegen király — Mária Terézia — 1780. január 21-én aláírta a város szabadítólevelét (a püspök nem volt többé hűbérura a városnak), megszüntetve ezzel együtt a püspöki, káptalani, székesegyházi és szemináriumi joghatóságot, valamint a püspök főispánságát is. Pécs püspöki mezővárosból szabad királyi várossá lett.

Két évszázados, viszonylag békés fejlődés után, 1918–19-ben, a Magyar Királyságba beilleszkedni nem képes antihuniták első véres, barbár ún. proletárdiktatúrája elérte városunkat is.

Az európai pénzkofák által a háttérből bábként mozgatott idegen ideológusok és az antihuniták régóta készültek arra, hogy végzetes csapást mérjenek a Magyar Királyságra, nemzetünkre, és megszerezzék maguknak gazdag királyságunkat, és a magyar nemzetet szolgáskorba döntsék. *Ármánykodásuk sikeres volt: aljasul trianonizálták a Magyar Királyságot!*

Ezt kihasználva rácsok törtek rá megint a városunkra: fosztogattak, raboltak, cenzúráztak, verték és kínozták a magyarokat. Persze pécsi antihuniták segédletével. Pécs polgármestere egy alkoholista antihunita alak lett, egy Linder Béla nevű károlyista áruló, akit hazaárulásért hadbírósnak kellett volna halálra ítélni. Pécs egy merőben idegen kultúrájú déli királyság akoljába akarták bezárni. Szerencsére ez nem sikerült nekik, mert az Európa nemzeteit a markukban tartó pénzkupecsek szennyess első világháborúját lezáró, francúz politikai bábok által kiadott békeparancsa másként határozott: a trianoni koncra magukat rávető, megszálló rácsokat kiutasították Pécsről, akik 1921. augusztus 18-án megkezdték rabló katonáiknak ősi városunkból való eltávolítását. Végre csendőrok érkeztek városunkba, majd az áldott emlékezetű nagybányai *Horthy Miklós* alapította *Nemzeti Hadsereg Soós Károly* altábornagy úr vezényletével Pécsre is bevonult. *Istennek legyen hála!*

Pozsonyból, az antihuniták által elszakított hajdani fővárosunkból 1922-ben áttelepült Pécsre a tíz évvel korábban alapított *Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem*, amely 1923. október 23-án kezdte meg első pécsi tanévét. Sajnálatos, hogy a Magyar Királyság trianonizálása miatt lett csak újra egyetemünk.

A Pécsi Magyar Királyi Állami Főreáliskola a város más épületeiben folytathatta működését. Szerfelett tanulságos azon vészterhes időkről *dr. Horváth Viktor* igazgató úrnak a beszá-

Soós Károly altábornagy úr csapatait önfeledten ünneplő, ujjongó tömeg fogadta a Széchenyi téren. 1921. augusztus 22-én a Magyar Nemzeti Hadsereg kijelölt egységei átlépték a demarkációs vonalat, és megkezdték a magyar területek újbóli birtokbavételét. Sajnos az összesét nem tudták.

*Vitéz bádoki Soós Károly gyalogsági tábornok,
felsőházi tag, honvédelmi miniszter,
a pécsi katonai körzet parancsnoka,
aki megszabadította Pécsét az aljas antihunitáktól
meg a rác megszállóktól,
és helyreállította a nemzeti rendet városunkban.*

*Az áldott emlékezetű Horthy Miklós,
a Magyar Királyság kormányzója,
aki megmentette édes hazánkat és városunkat
a vérgőzös, barbár antihunitáktól
és a rác megszállóktól*

Az 1912-ben alapított Pozsonyi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem jogi karának épülete (jobbra) a Káptalan utcában. Innen költözött Pécsre az ETE a Magyar Királyságnak a francúzok és galád csatlósaik általi trianonizálása után.

*A pécsi Magyar Királyi Állami Főreáliskola.
Ez lett a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem központi épülete.
Működését a Pozsonyból áttelepült egyetem — Pécs galád rács megszállóinak
kiutasítása után — csak 1923. október 23-án kezdhette meg.*

molóját olvasni. Teljes egészében ideveszem a pécsiek és a mai tanárok okulására.

„A PÉCSI ÁLLAMI FŐREÁLISKOLA TÖRTÉNETE
A SZERB MEGSZÁLLÁS IDEJÉN¹

Az intézetnek 1920/21. Értesítője krónikaszerűen és vázlatosan megemlékezik ugyan ezen szomorú korszak egyes eseményeiről, de az ellenséges cenzúra folytán természetesen nem tárhatta fel leplezetlenül a valóságot.

Közel 3 esztendeig tartott az az idegsorvasztó lidércnyomás, amely zsidbasztóan hatott s ólomsúllyal nehezedett a város színmagyar lakóira. Lesújtó volt a tudat, hogy egy jóval alacsonyabb kultúrájú balkáni nép ránehezedhetett egy ezeréves nemzetre; megszégyenítő volt a megszállók pökhendi magatartása és felháborító egyes megtévelyedett hazaárulóknak az ellenséggel való cimborálása. A kishitűek már-már Pécs végleges elvesztésétől tartottak; a csüggedők e nehéz időkben lelkük sugallatára hallgattak: a hazaszeretetre, a magyar állam- eszméhez való törhetetlen ragaszkodásra. Ez volt az a bibliai tűzoszlop, melynek vezetésére bízta magát minden jó hazafi s csak elenyészően kevesen akadtak olyanok, akik a balkáni horda csábító lidércfénye után indultak. Jó valutájú fizetést s minden földi jót ígértek Pécs tisztviselőinek, tanárainak és tanítóinak oly időben, amikor ezek — a megszállás folytán — szerény javadalmazásukat nem tudták néha idejekorán a magyar hatóságoktól megkapni. De Pécs tisztviselői hivatásuknak magaslatán állottak : ellentállottak a kisértésnek és megvetéssel

¹ *A Pécsi Állami Főreáliskola 1921–22. tanévi értesítője.* Közzéteszi: dr. Horváth Viktor igazgató. Pécs, 1922, 3–8. [Eredeti helyesírással közlöm a szöveget.]

utasították vissza az ajánlatot. Nem fogadott el senki semmit, mert nem ismerte el a megszálló hatalmat, amely felrúgva a fegyverszüneti megállapodást, jogtalanul bitorolta a magyar közigazgatást. Hogy Pécs városa visszakerülhetett a magyar szent koronához, abban jelentős része van első sorban Pécs tisztviselőinek. De részt követel ebből maga az erősen magyar kultúrával telített város is, amellyel szemben tehetetlen volt a megszálló hatalom. Ezért gyakran brutális eszközökhöz is folyamodott, de ez a módszer is csődöt mondott: Pécs törhetetlenül tett hitvallomást magyarsága mellett.

A megszállást követő hetekben iskolánk egy ideig zavartalanul láthatta el tanító és nevelő munkáját, bár a megszállók pusztja jelenléte is nyomasztóan hatott, és nyugtalan aggodalommal néztünk a bekövetkezendők elé. 1919. január elején azonban a hágai konferencia és a megkötött fegyverszüneti szerződés ellenére a szerbek magukhoz ragadták a magyar állami és megyei közigazgatást, a tisztviselői funkciókat is ők látták el, majd pedig felállítva a demarkációs vonalat, január 8.-án megszüntették teljesen a megszállott területek és az anyaország között a közlekedést. A megszállt területek magyar hatóságai többé nem érintkezhetek a központtal. Egyidejűleg pedig foganatosították az osztrák–magyar bankjegyek egyszeri lebélyegzését is. Majd működésbe lépett az újvidéki Narodna Uprava, amely az iskolákat volt hivatva szerb hatáskör alá vonni. Egyre-másra érkeztek hozzánk átíratok és rendelkezései, csábító anyagi előnyöket helyezve kilátásba; mindezekről azonban tudomást nem vettünk, az átíratok sorsa — feleletre való méltatás nélkül — a papírkosár lett. A szerb önkénykedések napirinden voltak, ezek végül az egész lakosság általános sztrájkját vonták maguk után, melynek folyamánként intézetünk 18-napos kényszerszünetet tartott.

Márciusban bekövetkezett a katonai hapródiskolának, — amely a megszállás óta mint Szigeti-Országúti főreáliskola működött — teljes megszüntetése és kifosztása. Mindenkinek fájt e kiváló katonai intézmény katasztrófája. De még mindig nem mertük feltételezni, hogy ezen katonai jellegű iskola után állami intézményeket is megsemmisítsenek. De a szerb zsákmányoló bizottság túltette magát minden skrupuluson. A dohánygyár kifosztása után április hónapban az állami fémipariskola kirablása kövekezett. Ezek után mi is el voltunk készülve a legrosszabbra, és mégis meglepetésként hatott, amint május 1-én d. u. 4 órakor intézetünket a szerb katonák körülzárták s az intézetben tartózkodó Dobos Ferenc, Messik Béla², Róna Jenő, dr. Sebestyén Béla és Varga Lajos tanárokat, továbbá Róna tanár nejét, Sántha József iskolaszolgát, Csernus Kálmán és Johann Hugó festőművészeket letartóztatták. Szuronyos örök kísérték őket végig a városon, majd kihallgatás nélkül tömlöcbe kerültek; este behozták Gallovich János igazgatót is. A letartóztatás okául azt hozták fel, hogy híresztelések szerint a főreáliskolai tanárok szertári és könyvtári tárgyakat kísérelnek a zsákmányoló bizottság elől biztonságba helyezni. Másnap kibocsátották az elfogottakat, de ugyanekkor megkezdődött az intézet tervszerű kifosztása, amely — tekintettel a 63 év óta gyarapodó dús szertárakra s könyvtárakra — egy teljes hónapig elhúzódott. Tragikus látvány volt az ország egyik jónévű, legrégibb, legnépesebb s legmodernebb berendezésű főreáliskolájának barbár kirablása. Tükörképe volt ez a látvány a nagy nemzeti katasztrófának. A durva balkániak a padokkal, katedrákkal, bútorokkal, szertári tárgyakkal s könyvekkel megrakott társzekerek egész sorát indították el, s jellemző, hogy a szállítással és őrizettel megbízott katonák egyes tárgyakat már útközben is

² Édesapám osztályfőnöke volt.

elkótyavetyéltek. Arcpíritó volt az a vandalizmus, amellyel a tanácsterem remekbe készült asztalát, nem ismerve szétszedésének módját, széjjelvagdosták. A kifosztás alapos volt és kiterjeszkedett a kályháktól kezdve a rézkilincsekig és villamos kapcsolókig. Sőt az ajtókat és ablaktáblákat is el akarták vinni, de ettől a pécsi szerb kormánybiztosnál történt közbenjárásunkra az utolsó pillanatban mégis elállottak. Hogy az ifjúsági és tanári könyvtárnak legalább magyar nyelvű része megmenthető legyen, az igazgató Belgrádban a kormánynál akart eljárni, de ezt megakadályozták azzal, hogy nem adtak neki utazási engedélyt, és így a több ezer kötetet kitevő, igen értékes könyvtárak a magyar kultúra nagy kárára veszendőbe mentek, és azokat tudomásunk szerint makulatúraként eladogatták. A hatalmas üvegszekrények és kémiai kísérleti edények útközben eltörték és így a szerbek hasznukat sem vehették, de elérték azon perverz vágyuk kielégítését, hogy nekünk árthassanak. Hat hétig tartott a garázdálkodás az épületben, melyet alaposan megrongáltak és így az iskolai év hátralévő részét csak mint a ciszt. rendű főgimnázium és a városi polg. fiúiskola vendégei fejezhettük be. Ebben a két intézetben délután 3–7 óráig folytak az előadások. A szóbeli érettségi vizsgálatokat pedig a városi felső kereskedelmi iskola épületében ejtettük meg. Így zárult le ez a szomorú tanév, amely oly végzetes volt az egész országra nézve és nyakunkba hozta az októberi forradalmat, az ország megszállását és a proletárdiktatúrát. A legmélyebb lelki depresszió ülte meg lelkünket, amikor ezt a szerencsétlen tanévet befejeztük. Nehéz, szinte megoldhatatlan feladat elé állított bennünket az 1919/20. tanév megnyitásának kérdése. De az igazgató és tanári testület önfeláldozó munkája és lelkes izgatása megteremtette gyümölcsét a pécsi társadalom körében. Nagy nehézségekkel ugyan, de mégis sikerült az intézetet a legszükségesebbekkel úgyahogy

felszerelni. A szülők és a társadalom egy része az intézettel váll-
vetve gondoskodtak iskolai padokról és a tulajdonjog fenn-
tartásával átengedték azokat az intézetnek. Lelkes szülők és más
magánosok kályhákkal, szekrényekkel, asztalokkal stb. járultak
az intézet felszereléséhez. A testvérintézetek pedig megértő
szolidaritással a legnélkülözhetetlenebb taneszközöket (térkép,
földgömb, vonalzó, táblák) bocsátották rendelkezésünkre, úgy
hogy a tanítás mégis csak kezdetét vehette: üres fizikai és
chemiai szertárral, ürességtől kongó könyvtártermekkel. —
Személyi változás annyiban történt, hogy a hadapródiskola
kifosztása után hajléktalanná vált Hantos László tanár a had-
apródiskola tanáraival együtt eltávozván városunkból, helyét
Gábor Jenő körmöcbányai menekült tanártársunk töltötte be.
Ugyanekkor foglalta el helyét Uj Gyula Nagybányáról menekült
és Pécsre áthelyezett tornatanár, és ezzel megindult az 1915. évi
márciustól szünetelő testi nevelés.

A politikai horizont még mindig sötét volt: a diktált béke-
kötéstől semmi jót nem lehetett várni. Mégis vigasztaló mo-
mentum volt a proletárdiktatúra dicstelen vége. A levitézlett
bolsevista uralom, amely a megszállás folytán ide közvetlenül
nem is férközhetett, nem hagyott nyomot iskolánk szellemi
életében és nem befolyásolhatta tanulmányi rendünket. A ta-
nári kar előzetes erélyes intézkedéseivel elejét vette az ifjúság
szakszervezetekbe való tömörülésének, Akadt ugyan egy-két
okvetetlenkedő növendék, de ezeket hamarosan elhallgattat-
tuk, egy tanulót pedig hazafiságba ütköző magatartása miatt
az intézetből való kizárással fenytettük meg. Egyébként
az iskola nem vett tudomást a körülötte tomboló fürgetegről,
hanem hazafias szellemben megedződött tanulószeregével nyu-
godtan folytatta kulturális munkáját.

1920. jan. 7.-én váratlanul elhunyt az intézet igazgatója: Gallovich János. A megboldogult a tanári testületnek 25 év óta tagja és 18 év óta igazgatója volt, és ebben a minőségben nem közönséges adminisztráló tehetségről tett tanúságot. Erélyes fellépése és sürgetése sokba hozzájárult ahhoz, hogy az intézet végre valahára 1914-ben méltó elhelyezést nyert. Temetésére testületileg vonult ki egész intézetünk; a tanári kar búcsúját a sírnál Almásy Károly tanártársunk tolmácsolta. A január hó 8.-ra összehívott rendkívüli tanácskozmány határozatából az igazgatói tisztséget ideiglenesen Kiss József tanár vette át. Súlyos időkben súlyos tisztség volt ez. A szerb önkény orgiáit ülte ekkor; a hazafias megnyilatkozás ára bot és börtön volt. A szerbek összefogtak a szocialista párttal és kíméletlenül üldöztek mindenkit, aki hazafias érzelmeiből nem csinált titkot. De ez nem akadályozott meg bennünket abban, hogy március idusát a szokott lelkesedéssel és lendülettel megünnepeljük. Az érdekes műsor hazafias beszédekből, és irredenta szellemű költeményekből volt összeállítva. A díszőrséget a cserkészek látták el nemzeti zászlókkal. Jellemző, hogy a szerbek e napon még a kis diákok nemzeti szinti kokárdáit is letépték.

Aznap délután a pécsi ifjúság megkoszorúzta a Kossuth-szobrot, mely alkalommal növendékeink is ott voltak. A szerb hatóságok természetesen rögtön eltávolították a koszorút, s megtorlásul több növendékünket fogságba vetették és megkínózták. Ez időtájban erősen tartotta magát az a hír, hogy a megszállók nemsokára kitakarodnak. A lelkileg s testileg meggyötört magyarság sóvár szívvvel várta ezt a pillanatot.

A tanév befejeztével gondot okozott a demarkációs vonalon túl lakó növendékeink útrabocsátása. A szerb hatóság megadta ugyan az engedélyt a növendékek elutazására, de ki-

kötötte, hogy azok a következő évben vissza nem térhetnek. Akadtak ugyan vállalkozó szellemű bátor növendékek, akik álutakon visszatértek, de akit rajtakaptak, azt irgalmatlanul bebörtönözték. Egy újabb csalódással lettünk gazdagabbak a tanév végén: a szerbek nem takarodtak ki, s csüggedés kezdte ki az embereket. Így köszöntött ránk az 1920/21. iskolaév kétségekkel a jövő iránt, és szorongó szívvel fogtunk munkához.

Az intézet életében fontos változást jelentett az, hogy a karácsonyi szünetben elfoglalta hivatalát az új igazgató: dr. Horváth Viktor, aki egyelőre csak röviden körvonalazta programját, amely a vallás-erkölcsi alapon és rendíthetetlen hazafiasságban gyökerezik. A tanári testület teljes megértéssel állt melléje és támogatta munkájában. Leérkezett továbbá az Arnhold Nándor és Dobos Ferenc tanárok nyugdíjazását elrendelő végzés is, de mert a megszállás miatt őket új erőkkal pótolni nem tudtuk, az év végéig tovább tanítottak.

A súlyos megélhetési gondok mellé szegődött a különféle zaklatások egész sorozata is. Megnehezült felettünk az idők járása. Kémek környékeztek bennünket, és ezek irányítója a szomorú hírhedtségre szert tett Dobrovics festő volt, aki a 6. cs. kir. gyalogezred 1918. évi pécsi pütkösdí lázadásának spiritus rectora volt s ki az intézeti műteremben való festés ürügye alatt bejáratos volt az intézeti épületbe, ami fokozott óvatosságra intett bennünket. A szerbek és az új városi regime bérenc orgánumai: Hír, Pécsi Újság, Baranyai Magyar Újság több ízben támadták intézetünket, mint a magyar állameszme egyik mentsvárát, amiért a m. kir. kormány rendeleteit fogantostítottuk.

Nemsokára egy megrendítő epizód alkalmat szolgáltatott az elfojtott hazafias érzés elemi megnyilatkozására. Dózsa László nemzeti hadseregbeli katonát az új városi regime

pribékjei elfogták és kegyetlenül megkínozták. Egyik verzió szerint a városház ablakából öngyilkos szándékkal kiugorva, a másik verzió szerint pedig onnan kihajítva e megrendítő szavakkal múlt ki: »Csonka Magyarországért halok meg.« Mély megdöbbenés fogta el a lelkeket e tragikus hírre. A pécsi hölgyek nemzeti színű szalagos koszorút helyeztek el az elhunyt-nak koporsójára s a tanárok és ifjúságunk résztvett a temetésen, amely hatalmas nemzeti demonstrációvá nőtte ki magát. A szerb detektívek, nem törődve a közönség kegyeletes érzésével, durva módon el akarták távolítani a koszorúról a nemzeti színű szalagot, de ennek megvédésében ifjúságunk is tevékeny részt vett, sőt a temetőben, amikor a szerb detektívek lövöldözni kezdtek, összetűzésre került a sor. Az impozáns temetést nyomon követte a megtorlás. Letartóztatták többek közt az intézet 3 tanárát: Fail Jagellót, Lajos Ferencet és dr. Sebestyén Bélát, akiket a temetés rendezőinek jelöltek meg, s ezért 10 napi elzárásra s 100 dinár pénzbírságra ítélték el őket. A társadalom felzúdulására azonban az 5-ik napon kibocsátották őket a fogságból. Később dr. Horváth Viktor igazgatót is 200 dinár pénzbüntetésre ítélték: az ifjúságnak a temetésen való részvétele miatt. Ugyanebből kifolyólag zaklatásnak volt kitéve intézetünk több tanára és tanulója is. Ettől az időtől fogva valóságos offenzíva indult meg intézetünk ellen. A szerb uralom legelvetemültebb exponense: a Pécsi Újság minduntalan gyalázta az intézetet, mint a »fehérek« fészket, »amelyben végre valahára rendet kell teremteni.« A szerb kormánybiztos átiratilag felhívta az igazgatóságot, hogy felsőbb hatósági döntéseknél Popovič Györgyhöz (volt kaposvári gimn. tanár) a szerb kultuszminisztérium kiküldött meghatalmazottjához forduljon s neki mint felettes tanhatóságnak rendelkezésére álljon. Mikor nevezett egyén városunkban feltűnt, tanári tes-

tületünk egy rendkívüli értekezleten abban állapodott meg, hogy a szerb kiküldöttnek valamely tantermünkben való megjelenése esetén a tanár megszakítja az előadást és távozik. A kellemetlen látogatás azonban elmaradt, pedig a szerb iskola-látogató erősen készült a magánvizsgálatok elnöki díjainak megszerzésére.

Hálásan kell itt megemlékeznünk Gosztonyi Gyuláról, a magyar királyi kormány pécsi kormánybiztos-főispánjáról, aki e nehéz időkben támogatásával lényegesen megkönnyítette helyzetünket. Ugyancsak Öméltósága révén volt lehetséges fenntartani iskolánk érintkezését a felsőbb tanhatóságokkal, és az ő közvetítésével jutott hozzánk a nm. V. K. M.-nak³ elismerése a tanári karnak és az ifjúságnak hazafias magatartásáért.

A hazafias szellem ébrentartását és ápolását nagy mértékben támogatta az Eötvös-Önképzőkör, amely a nemes irredentizmus kultuszát tartotta szem előtt s minden ülése tüntetés, hitvallomás volt magyarsága mellett. Zrínyi Miklós a költő és hadvezér születésének 300 éves évfordulója alkalmából megtartott ünnepélye túlnőtt az önképzőköri kereteken és az egész intézetnek hazafias megnyilatkozásra adott alkalmat. Ezt a szellemet szolgálta az intézetünkben megalakult és gyönyörűen fejlődő cserkészintézmény is.

A multesztendei események hatása alatt a megszálló hatalom ez évben megtiltotta a márc. 15.-i nyilvános ünnepélyeket és így csak az egyes osztályokban méltathatták a tanárok a nagy nap jelentőségét.

Az iskolai év végén izgalomban tartott bennünket Komócsy István kartársunknak, a pécsi magyarság egyik vezető emberének letartóztatása és üldöztetése. Koholt vádak alapján fogták el és megbilincselve szuronyos örök között kísérték

³ nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi miniszter

fényes nappal az ügyészégi fogházba, ahonnan azonban, miután az ellene emelt vád természetesen teljesen alaptalannak bizonyult, néhány nap múlva kiszabadult.

A tanévet sok bizakodással és reménnyel zártuk le, mert kétségtelen jelek mutatták, hogy a várva-várt felszabadulás órája közeleg s hogy a jövő tanévben az ennek nyomán fakadt lelkesedéstől áthatva hatványozott erővel fejthetjük ki kulturális tevékenységünket.

1921. aug. 22.-re esett a beteljesülés napja. A 3-éves lidércnyomás megszűnt és mire felébredtünk, rossz álmunknak tetszett az egész. De míg e napot megérhettük, sok nehéz órát kellett átélnünk. A városi regime desperadói⁴ a rácokkal egyetemben minden követ megmozgattak az ententenál, hogy a megszállás idejét kinyújthassák, sőt egy szerb-magyar köztársaság létesítését is tervbe vették. Néhány nappal a magyar nemzeti hadsereg bevonulása előtt a városháza erkélyéről ki is kiáltották ezt a bohózatba illő államtákolmányt;⁵ 24 órával később azonban e mozgalom vezetői már előkészületeket tettek a sürgős elutazásra. Az ententenak a kiürítéssel megbízott meghatalmazottja ugyanis komolyan fogta fel hivatását, és aug. 22.-én szerbmentes lett a város. Aznap délután pedig megtörtént a bevonulás olyan keretek között, aminők az Ezeregy éjszaka tündérmeséire emlékeztetnek. A bevonult magyar nemzeti hadsereg vezére: bádoki Soós Károly altábornagy is úgy nyilatkozott, hogy több hasonló bevonulásban volt már része, tanúja volt több nagy város felszabadulási ünnepének, de a hazafias érzelmek ilyen vulkánikus kitörését még sehol másutt nem tapasztalta. A szegény, 3 éve meggyötört magyarság minden elfojtott keserűségét, bánatát most a végtelen ujjongás, öröm

⁴ **desperado** (sp): orgyilkos, itt: kalandor, mindenre elszánt gazember

⁵ Ez volt az ún. Baranya–bajai Szerb–Magyar Köztársaság.

váltotta fel. Felemelő érzés volt, amikor 3 esztendő után végre újra bekapcsolódhattunk a szent korona testébe. Könnyes szemmel láttuk viszont megtépett nemzeti lobogónkat és a nemzeti ima csendült fel ajkainkon.” (Idézet vége.)

Igencsak tanulságos történet a hajdani pécsi középiskolai diákokról, tanáraikról, hősiességről, hazaszeretetről. Kedves mai Pécsiek, róluk vegyetek példát!

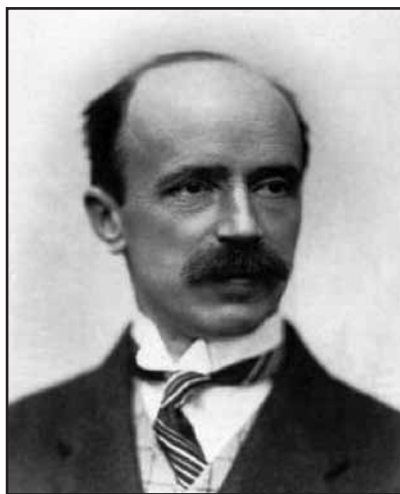
Horthy Miklós főméltóságú urát, a Magyar Királyság kormányzóját lelkes pécsiek ünnepelik a Széchenyi téren 1921. október 5-én

A pénzkupecsek háttérhatalma és francúz cselédje által halálra ítélt, megcsonkított Magyar Királyságot a hazafiaknak újból életre kellett kelteniük: igen kedvező fejlődés indult meg maradék, csonka hazánkban és Pécsen is, amit aztán a Föld valaha volt gyilkos zsarnokságainak legbarbárabbja, legvérmé-

sebbike, a trianonizált Magyar Királyságban megint egy idegen állam hadseregének támogatásával újra hatalomhoz jutott antihuniták II. véres diktatúrája akasztott meg: e galád, gátlástalan, barbár antihuniták, amiképpen trianonizálták és tönkretették a Magyar Királyságot, azonképpen összerondítottak Pécssett is mindent, amihez csak hozzáfértek. Amit a város szorgalmas polgárai az áldott emlékezetű vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr országlása és az ugyancsak áldott emlékezetű grófok: *Teleki Pál*, *Bethlen István* és *Klebensberg Kuno* és más hazafiak serénykedéseinek időszakában megteremtettek, életre keltettek, azt a barbár antihuniták összerondították: Pécssett is és a csonka Magyar Királyságban is.

1938-ra Csonka-Magyarország a gazdasága teljesítményét tekintve a királyságunkat korábban pimaszul fosztogató, antihunita Ausztriáéval egy szintre dolgozta fel magát szép királyságunk területének borzalmas megcsonkítása ellenére is. Aztán jöttek más barbár antihuniták, és mindent visszavetettek.

Tudvalévő, hogy az antihunitáknak a Kárpát-medencei Magyar Királyság nem hazájuk; a magyar nemzethez nem tartoznak. Nekik lakóhelyük van itt, nem kötődnek a hazánkhoz, csak hatalmat akarnak és bennünket kifosztani, másokból élni. Hálátlanok. Ezért aztán 800 000 magyart hajtottak marhavagonokban szovjet haláltáborokba; irtották hagyományainkat, üldözték egyházainkat; eltörölték a Magyar Királyságot (amit majd vissza kell állítanunk alkalmas időben), helyette egy vérgőzös, barbár antihunita diktatúrát működtettek a megszálló szovjet katonaság támogatásával a hátuk mögött. Gyilkolták, verték, üldözték a magyar embereket. Tönkretették iparunkat, mezőgazdaságunkat, kultúránkat, tudományunkat és ősi gyöknyelvünk rondítását is célba vették. Szétrombolták iskolarendszerünket és egészségügyi rendszerünket; szétverték családjain-

*gr. Bethlen István
miniszterelnök*

*gr. Teleki Pál
miniszterelnök*

*v. nagybányai Horthy Miklós,
a Magyar Királyság
kormányzója*

*gr. Klebelsberg Kuno
kultuszminiszter*

*Áldott emlékezetű államférfiak, az ősi Magyar Királyság megmentői,
akik a barbár antihuniták véres karmaiból kiragadták a trianonizált hazát,
helyreállították a történelmi alkotmányt és a nemzeti rendet.*

kat, közösségeinket; 600 000 magyart üldöztek el a csonka Magyar Királyságból; kitoloncolták egy batyúval a hátukon az évszázadok óta itt élő németiség nagy részét, magyarok tízezeit telepítették ki az ávósok által felállított gulágokba (Recsk, Tiszalök, Hortobágy környéki lágerek, Újpetre, rabtáborok, kényszermunka-táborok...) A kitelepítettek „megbízhatatlan osztályellenség” voltak a szemükben; ám a kitelepítettek valójában valamennyien a barbár antihuniták ellenségei voltak. A barbár antihuniták tetteivel sem megbékélni, sem azokat felejtetni nekünk, magyaroknak, soha nem szabad!

Hiába hisztizett egy buta-pesti antihunita a haverjaival a Vértanúk terén (2018. IX. 24-én), hogy *az antihuniták barbár „proletárdiktatúrája” elleni 1956-os nemzeti forradalmunk* alatti, később általuk kivégzett, törvénytelen (illegitim) miniszterelnökük a halálával meg tudta váltani magát komonistaságától. Dehogyan tudta! Szerecsenmosdatás az, amit a mai buta-pesti antihuniták csinálnak. E miniszterelnökük is (!) súlyos bűnöket követett el a magyar nemzet ellen az 1950-es évek első feléig; *vezető antihunita* volt csakúgy, mint az őt a kivégzőosztag elé küldő antihunita elvtársa. E vezető antihunita úgy védekezett az ők saját „független” vérbírósága előtt, hogy a nemzetközi munkásosztály majd felmenti őt a vádak alól. *Ámde a magyar népre kár volt neki hivatkoznia!*⁶

Hiába mosdatják hajdani, az oroszok által törvénytelenül a magyar nemzet nyakára ültetett miniszterelnököket hívei — az csak szerecsenmosdatás marad. Nagy elvtárs antihunita báb volt az oroszok kezében, még hozzá vezető moszkovita antihunita

⁶ „...előbb vagy utóbb a magyar nép és a nemzetközi munkásosztály majd felment azok alól a súlyos vádak alól...” In Dornbach Alajos – Kende Péter — Rainer M. János – Somlai Katalin (szerk.): *A per. Nagy Imre és társai. 1958, 1989.* Budapest, 2008, 1956-os Intézet, 222.

báb, aki — véreskezű sztálinistaként, idegen hatalom és idegen ideológia szolgájaként — a magyar nemzet ellen fordult, és irtózatoss károkát okozott édes hazánkknak, nemes nemzetünknek. E nemzetrombolásban Nagy vetekedett a moszkovita és budapesti antihunita pribékekkel, az ő tulajdon elvtársaival. Nagy, akárcsak antihunita társai, a Sztán szolgálatába állt, és dicstelen politikai tetteivel a Sztán céljainak a megvalósulását segítette.

Nézzük csak, a Sztán mely barbár antihunita szolgálai mellé hívta őt vezető antihunitának? Maga írja: „Mi volt a Rákosi-klikk ilyen magatartásának az oka? Ebben kétségkívül döntő szerepet az játszott, hogy zsidók, méghozzá Moszkvából jött zsidók lévén túlnyomó többségükben, a magyar nép széles tömegei gyűlölettel viseltettek irántuk, szembefordultak velük, s nem voltak hajlandók elfogadni őket a magyar nemzeti érdek képviselőinek, még kevésbé vezéreiknek. Ezt valamennyien már hazatérésük előtt jól tudták. [...] A Rákosi-féle zsidó klikk nacionalistább akart lenni a magyaroknál, és ezzel rendkívül súlyos károkat okozott az országnak, a revizionizmus veszélyeit idézte fel, gyanút keltett szomszédainknál, s ezzel hosszú időre megrontotta velük barátinak induló viszonyunkat. [...] Ahogy Sztán oroszabb akart lenni az oroszoknál... a zsidó Rákosi és klikkje követte ezen az úton, akik viszont magyarabbak akartak lenni a magyaroknál.”⁷

Nos hát, világos, kik mellé állt Nagy a magyar nemzet tönkretételében. Nagy éppen olyan rendkívül súlyos károkat okozott az antihuniták diktatúrájának a fenntartásával, mint azon idegen antihuniták, akiket bírál. Gondoljunk csak a hazai, mintegy kétszázézeres német lakosság marhavagonokban történő

⁷ Nagy Imre: *Snagovi jegyzetek. Gondolatok, emlékezések. 1956–1957.* Budapest, 2006, Gondolat Kiadó, 93–94.

elszállítására, avagy a magyar parasztság tönkretételére — ezeket Nagy irányította. A többi aljas tetteiről nem is beszélve. Aki azt merészezi állítani, hogy Nagynak helye van a magyar nemzet emlékezetében, az is antihunita, és a Sátán szolgája.

A nemes magyar nemzet nem felejt el sohasem azokat, akik karddal, ágyúval, gépkarabéllyal, gumibottal és gumi-lövedékkel gyilkoltak bennünket. Sohasem felejtjük barbár tetteiket, és sem eme két fentebbi antihunitának, sem a többinek nem bocsátandunk meg: egytől egyig antihunitaként tartjuk nyilván őket. És ez így marad a magyar idők végeztéig.

Kíváncsi vagyok arra, hogy egy pécsi út — a „Nagy Imre út” — meddig marad még e nemzetromboló antihunitáról elnevezve? Meddig alázza még a tiszteletlen pécsi városi képviselő-testület a pécsieket? Mikor veszi észre e félvak pécsi városi képviselő-testület, hogy e súlyos mulasztásukkal meggyalázzák a pécsieket, a „mecseki láthatatlanok” emlékét és a magyar nemzetet is?

Szerfölött tanulságos a következő hosszú idézet is, amely szabatosan világít rá az európai antihunitizmusnak egyik, ám a magyar nemzetre nézve igen káros, mi több gyilkos fajtájára, jelesül a Magyar Királyságba beszivárgott antihuniták rémuralmára⁸: „Amikor a hagyományos magyar uralkodó elitet az 1945-ös rendszerváltás kiszorította a hatalomból, nagyon sok esetben — a legmagasabb szinteket is beleértve — zsidó származású »elvtársak« léptek helyükbe. Fontos, nagy presztízsű, jól jövedelmező állásokhoz juthattak, egyenruhákhoz, ranghoz és olyan mesés karrierekhez, amelyekről a két háború közötti években még álmodniuk sem lehetett. A többi szocialista országban is kerültek jelentős pozíciókba zsidó származású elv-

⁸ Schmidt Mária: *Diktatúrák ördögszekerén*. Budapest, 1998, Magvető Könyvkiadó, 54–83.

társak, az ország első számú vezérévé, kizárólagos vezetőivé azonban csak Magyarországon váltak. (Kiemelés — V. Gy.) A kommunista párt első embere, Sztálin legjobb magyar tanítványa, Rákosi elvtárs és az ún. négyesfogat három másik tagja Gerő Ernő, Farkas Mihály, Révai József is zsidó származásúak voltak.

»Háttérbe szorítottuk a magyar elvtársakat. Nem arról van szó, hogy ez a visszaszorítás részünkről tudatos, szándékos volt, vagy hogy előnyben részesítettük volna a zsidó származású elvtársakat, de maga az a tény, hogy mi négyen foglaltuk el a párt és az állami vezetés döntő posztjait, automatikusan oda hatott, hogy ez a visszaszorítás a valóságban érvényesült, és súlyos károkat okozott pártunk fejlődésének»⁹ — ismerte be maga a »bölcs vezér«, Rákosi Mátyás 1953-ban, Moszkvából hazatérve, ahol elvtársai közölték vele, hogy nem lesz belőle »zsidó király«¹⁰.

Rákosi fent idézett szavai éles különbséget tesznek magyar és zsidó származású elvtársak között. Szóhasználatát azt sugallja, hogy saját magát, a párt zsidó származású vezetőit, nem tekintette, nem tekintették magyaroknak. Ez a különbségtétel teljes mértékben megfelelt a Szovjetunióban folytatott gyakorlatnak. A szovjet felfogás nem ismerte a kettős kötődésen alapuló, magát felekezethez vagy felekezethez nem tartozóként, de mindenképpen magyarként meghatározó izraelita fogalmát. A zsidó a Szovjetunióban nemzetiséget jelentett, és ezt a nem-

⁹ Rákosi Mátyás a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének 1953. június 27–28-i ülésén. MSZP Politikatörténeti Intézet (PIL, ma: Politikatörténeti és Szakszervezeti Levéltár) 276/f MDP 52 csop. 24/1953.

¹⁰ Berija a jelenlevők egybeeső beszámolója szerint azt mondta Rákosi-nak: Magyarországnak volt már török szultánja, Habsburg császára, de *zsidó király még nem volt, és nem is lesz.*

zetiségi hovatartozást a személyi okmányokba is bevezették. Vonatkozott ez természetesen mindazon kommunista magyar zsidókra is, akik szovjet emigrációból jöttek, de azokra is, akik soha be nem tették a lábukat a Szovjetunióba. [Magyar zsidó nincs, a helyes fogalom: *magyarországi zsidó*.] Akármelyik szovjet forrás is akad a kezünkbe, legyen az káderanyag, követségi jelentés vagy helyzetelemzés, mindenhol éles különbséget tesznek a magyar, illetve a zsidó nemzetiségű elvtársak között.¹¹ Épp ezért megalapozatlan, a tényekkel ellentétes és így hiteltelen minden olyan érvelés, mely szerint «sem a moszkovitáknak, sem pedig az ún. bennszülött kommunista vezetőknek nem volt semmiféle zsidó identitásuk, vagy tudatuk: ezt már régen elveszítették, vagy zárójelbe tették.»¹²

Hogy is tételezhetnénk fel felnőtt emberekről, akik tudatos fővel éltek meg az 1920 és 1945 közötti éveket, meghatározó élményeik között szerepelt a nácik antiszemita agitációja és maga a holocaust, hogy nem volt zsidó identitásuk? Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy ezekhez a szovjetunióbeli emigráció tapasztalatai és a háború utáni évek magyar viszonyai is

¹¹ Lásd pl. *Hiányzó lapok 1956 történetéből. Dokumentumok a volt SZKP KB levéltárából*. Budapest, 1993, Móra. Különös tekintettel Szuszlov, Andropov, Mikojan jelentéseire. Vagy: T. Varga György: *Jegyzőkönyv a szovjet és magyar párt és állami vezetők tárgyalásairól — 1953. július 13–16. Múltunk*, 1992/2–3. sz. Stb.

¹² Litván György: Zsidó szerepvállalás a magyar kommunizmusban, antisztálinizmusban és 1956-ban. *Szombat*, 1992. október. Ez is nyilvánvaló antihunita hazugság. A zsidó származású és/vagy vallású Kornis Mihály például ezt írta a *Beszélő* 1993. december 21-i számában: „Mi sokkal jobban gyűlölünk titeket, mint ti minket.” És más, a Magyar Királyságba beszivárgott zsidók leszármazottai is hasonlóképpen szóltak a nemes magyar nemzetről, mint Landeszmann György, Kertész Ákos, Konrád György, Kertész Imre stb.

társultak. Reális feltételezés azt képzelni, hogy pl. az a Rákosi Mátyás, akit sokgyermekes zsidó család sarjaként egész életében mindenki: barát, elvtárs, ellenség zsidóként határozott meg, akinek fejéhez maga a nagy vezér, Sztálin is többször hozzávágta, hogy zsidó, és jobban tenné, ha fontosabb beosztásba zsidók helyett inkább »magyarokat« ültetne, csak úgy el tudta veszíteni, illetve zárójelbe tudta tenni »nem létező zsidó identitását«? Inkább ennek ellenkezője a valószínű. Rákosi és társai és hozzájuk hasonlóan a kommunista mozgalomhoz csatlakozott legtöbb zsidó származású elvtárs heroikus erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy elhitesse magával és másokkal, hogy ők kommunisták, csakis kommunisták. Igyekezetükben sokszor kegyetlenebbek és merevebbek voltak nem-zsidó elvtársaiknál azon társaikkal szemben, akik maradtak, amik voltak és merték, illetve akarták vállalni zsidó azonosságukat. Ez a mindenáron való bizonyítási, illetve kompenzációs kényszer azonban nem feleltette sem velük, sem környezetükkel — és a dokumentumok tanúsága szerint szovjet gazdáikkal legkevésbé — származásukat. Hiába adta ki a párt utasításban, hogy magyarosítsák nevüket, hiába hirdették és hirdetik még ma is egyesek fennhangon, hogy számukra ez a probléma nem létezett, hiába használták ki, és sokszor szították is cinikus módon, mindenkori érdekeiknek megfelelően, a tömegek zsidóellenes indulatait, tudniuk kellett és tudták is, környezetük nemcsak kommunistaként, zsidóként is számon tartja őket.” (Idézet vége.) Bizony-bizony, a magyar nemzet is ekképpen gondol rájuk, és ekképpen tarja számon barbár, antihunita tetteiket.

A *Szovjetunió Kommunista Pártja* által irányított megszállásunk alatt ránk kényszerített és a magyarországi zsidók vezette barbár antihunita diktatúrát a velejéig utáltuk, és az 1956-os dicsőséges magyar nemzeti forradalmunkkal ezt fényesen bizo-

nyitottuk is. Példának okáért a *mecseki láthatatlanok* példátlan hősiességről tettek tanúbizonyságot akkor, amikor fegyverrel szembeszálltak a szovjet világbirodalom központjából idevezényelt megtorló hadsereggel és a barbár ávós gyilkosokkal.

A harc egyenlőtlen volt — vérünket hullajtottuk a hazánkért, s elestünk. Az antihuniták viszont újfent erőre kaptak! A szovjet hadsereg támogatásával ismét visszaszerzett hatalom birtokában szörnyű bosszút álltak: megkezdődött a magyarok kivégzése, üldözése, bebörtönzése; aztán hatmillió magyar gyermeket pusztítottak el terhesség-megszakítással — hogy egyre kevesebben legyünk a csonka hazában; öngyilkosságban világelsőkk lettünk az 1980-as évek elejére az antihunita korszakban. A III. trianont is megkaptuk az antihunitáktól.

Nekik köszönhetjük — többek között — a nemzeti egészségügy legatyásítását, az orvosok és a gyógyító személyzet anyagi megalázását, és ezzel párhuzamosan az orvosi hálapénzek elszaporodását, amit mind a mai napig nem sikerült felszámolnia hős nemzeti kormányunknak.

Az antihunitizmus tovább szedi áldozatait! Az antihunita elnyomás alatt jelentősen megszorodtak a pszichoszomatikus kórképek, az öngyilkosságok, a felosztott házasságok, a nemi fogyatékoságok; általánossá vált a magyar nemzet lelki-szellemi-erkölcsi vonaglása, a keresztény vallásúak üldözése; és nemzetünk leromlott testi-lelki állapotát az enyészet kezdte befogni.

Városunkra is szerfölkött jellemzőek voltak e nyomorúságok, amelyeket a pécsi antihuniták mértek ránk a József Attila úti MSZMP-s irodáikból, az antihunita párt vezényelte városi tanácsukból, az ávó pincéiből és egyéb intézményeikből. No és persze a *pukárok* — a pécsi urbánus kártevők — is rengeteg barbár tettet hajtottak végre városunkban! Gondoljunk csak

gyönyörű Széchenyi terünk szétrombolására! Vagy az undorító komonista lakótelepekre! Vagy a förmedvényekkel „díszített”, összefirkált, összefestékezett házfalakra!

Avagy a kertvárosi Nagy Imre útra! Az agyment pukárok képesek voltak egy vezető antihunitáról, egy rémuralmat fenntartó, véreskezű komonistáról elnevezni ősi városunkban egy közterületet! *Pécsi Polgárok!* Követeljük ki a városi képviselő-testülettől, hogy a pukárok által a gyalázatos antihunitákról elnevezett városi közterületeinknek tisztességes, a város lakosainak vagy a hazának példát adó magyar emberekről adjunk nevet! Tűnjenek el városunkból az antihuniták, a komonisták zsarnoki, vérgőzös, barbár uralmát hirdető gonosztevők! Legyen *Horthy Miklós út* a neve a Megyeri út végétől az országútig tartó útnak! És akkor *ezzel* rendben leszünk.

Egyébként is a régi kertvárosnak *Horthy Miklós Kertváros* volt a neve, és azt se feledjük, hogy a Főméltóságú Úr, a magyar Királyság kormányzója háromszor is meglátogatta ősi városunkat. Két esztendő múlva pedig, 2021. október 5-én, éppen 100 esztendeje lesz, hogy az ősi Magyar Királyság kormányzója, vitéz nagybányai Horthy Miklós főméltóságú úr először járt Pécsen. Nagyon remélem, a pécsi képviselő-testület nem felejt el megünnepelni ezen eseményt!

Óh, drága jó Istenem, bárcsak hamarabb, bárcsak 1918 őszén történt volna meg az a csodálatos esemény, s nem 1919. november 16-án, amikor is végre elküldted nekünk áldott emlékezetű nemzetmentőnket, nagybányai Horthy Miklós fővezért a ludovikás tisztekkel, aki a Magyar Nemzeti Hadsereg élén bevonult Budapestre, s megszabadította édes hazánkat a királyságunkba beszivárgott antihuniták barbár, véres rémuralmáról! Nem trianonizálhatták volna a királyságunkat, és nem kellett volna ősi nemzetünknek dühödt antihuniták

idegen államaiban 100 esztendő-t szenvedniük! És csak Te tudod, *Magyarok Hatalmas és Irgalmas Istene*, meddig kell még sokat szenvedett nemes magyar nemzetednek az utódállamokban az antihunitizmus igájában sínylődni...

„Magyarország legszégyenteljesebb korszaka” volt az 1918 ősze és 1919 augusztusa közötti — jellemezte találóan Horthy Miklós fővezér a Magyar Királyság helyzetét a Budapestre való bevonulása előtt a lakosságnak kiadott kiáltványában. Azt persze nem láthatta előre, hogy az 1918–19-es barbár antihunita rémuralom után, 1945-től, amikor az antihuniták a szovjet hadsereg támogatásával ismét ráronthattak a magyar nemzetre, egy még aljasabb, egy még véresebb, egy még gyilkosabb antihunita támadás és rémuralom következik, amikor is nem egy évig, hanem négy és fél évtizeden keresztül dühönghetett a messianisztikus kül- és belföldi antihuniták barbár proletár-rémuralma az általuk megcsonkított, hajdan szebb napokat megélt Magyar Királyságban. És nem jött új fővezér, egy nemes hazafi, egy másik Horthy Miklós, aki kiáltványt adott volna ki nekünk: „Magyarország legszégyenteljesebb korszaka után a fővezérségem alatt álló nemzeti haderő részei bevonulnak Budapestre, hogy ősi, szívünkhöz forrott nemzeti színeinket kitűzzük Buda várára. Csapataim oltalma alatt minden igaz magyar nyugodtan végezheti és kell, hogy végezze azt a munkát, mely összességében újraépíti Magyarországot. [...] Aki jó magyar, örömmel fogad bennünket, de a hivatásos bujtogatók és rendbontók óvakodjanak, mert irgalmatlanul fog[nak] bűnhődni [...] Akiknek hibájából országunk a pusztulás szélére sodródott, tanuljanak meg bűnbánóan a minden bűnök legnagyobbikáért vezekelni [ti. a hazaárulásért]. Ez az, amit a haza ma tőlük jogosan megkíván.

Erőszakoskodásokat, felvonulásokat, rendzavarásokat semmi esetre sem tűrök, s ha ilyenek előfordulnának, úgy ezeket a legszigorúbb eszközökkel torolnám meg.

Viselkedjék mindenki nyugodtan és fegyelmezetten, járuljon mindenki egy szívvel-lélekkel hozzá, hogy a nagyjelentőségű nap valóban Magyarország új felvirágzásának hajnalát jelentse.
— Horthy Miklós fővezér”

*Vitéz nagybányai Horthy Miklós, a Magyar Királyság kormányzója szobra
(Kenderes, Domonkos Béla alkotása, 1993)*

Pécsett is fel kell avatnunk egyet a Horthy-kertvárosban.

Az áldott emlékezetű és jóságos vitéz nagybányai Horthy Miklós főméltóságú úrról is égbekiáltó hazugságokat terjesztettek a barbár antihuniták. E nemes, nagy magyar hazafinak nincs még államfői nagyságához méltó közterületi szobra. Hagyjuk, Pécsiek, hogy ez így maradjon? Nem! Szólítsuk fel

a képviselő-testületet, hogy állíttasson a Főméltóságú Úrnak szobrot a pécsiek nevében az 1941-ben róla elnevezett Horthy-kertvárosban, a Templom téren, éppen a plébániatemplommal szemben!

A történelem kereke rendületlenül forog: helyükre kerülnek az antihuniták galád hazugságai. Hová? Hát *a történelem szemétdombjára* — hogy a barbár antihuniták egyik kedvenc hajdani szófordulatával éljek.

És újra kell írunk még a XIX. és a XX. századnak az antihuniták által aljasul, kimódoltan meghamisított magyar történelmét, irodalom- és művészettörténetét, tudomány- és gazdaságtörténetét és egyébeket is.

Tennivalónk számtalan-ezernyi... e könyvem is szeretném nyugodtan befejezni.

ÜZENET A PÉCSIÉKNEK
A MAGYAR KIRÁLYSÁG KORMÁNYZÓJÁTÓL,
HORTHY MIKLÓS FŐMÉLTÓSÁGÚ ÚRTÓL
1920. MÁRCIUS 1-ÉN

A Nemzetgyűlésben kormányzóvá választott főméltóságú
úr esküje:

„Én, Horthy Miklós, Magyarország megválasztott kormányzója, esküszöm az élő Istenre, hogy Magyarországhoz hű leszek, törvényeit, régi jó és helybenhagyott szokásait megtartom és másokkal is megtartatom, függetlenségét és területét megvédem, kormányzói tisztemet az alkotmány értelmében a Nemzetgyűléssel egyetértésben a felelős minisztérium útján gyakorlom és mindent megteszek, amit az ország javára és dicsőségére igazságosan megtehetek. Isten engem úgy segéljen!”

1921. OKTÓBER 5-ÉN

„Sokáig kellett arra a percre várnom, hogy eljöhessek ide, Baranya derék népéhez. (...) Meg vagyok győződve arról, és bízom benne, hogy a felszabadult területek erős támasza lesz sokat szenvedett országunknak.”

Nagybányai Horthy Miklós főméltósága, az áldott emlékezetű, a Magyar Királyság kormányzója, 1921. október 5-én, reggel 9 órakor érkezett Pécsre a Turán kormányzói különvonattal.

A főméltóságú urat Kiszely Gyula főispán és gr. Zichy Gyula megyés püspök köszöntötte. A tömeg lelkesen éljenezte a szabadító kormányzót.

Buzdító, lelkesítő plakátok díszítették Pécsét, s a város polgárai már reggel fél nyolctól ott tolongtak a Széchenyi téren, hogy fogadják a Szabadítót, Horthy Miklós főméltóságú urat, a Magyar Királyság kormányzóját.

A FŐMÉLTÓSÁGÚ ÚR

*Az áldott emlékezetű
vitéz nagybányai Horthy Miklósnak,
a Magyar Királyság Kormányzójának*

Lehettél volna a magyarok királya!
Kormányzó maradtál. Bölcs eszednek hála.
Mégiscsak úgy hozta — szerencsénkre — sorsod:
nagy királyunk lettél; bírtad az országod.

Nemesi becsület s hazánk szeretete
állított tégedet nemzetünk élére:
országunkat marták az antihuniták,
s trianonizálták a galád franciák.

Ludovikás tisztek tettek esküt neked,
így alakult meg a Nemzeti Hadsereg;
hazafiak álltak harcolni be hozzád:
menteni, menteni a bús magyar hazát.

Nem sok erőnk maradt az osztrákok miatt,
szipolyoztak minket idegen hatalmak,
körbefogtak erőst országtolvaj népek,
tönkretenni jöttek Kárpát-medencénket.

Idegen puccsisták hazánk felforgatták,
a királyságunkban a magyart gyilkolták,
áruló Károlyi szörnyű kárt tett nekünk,
helyre akkor jövünk, ha Istenhez térünk.

Csonka királyságunk felvirágoztattad,
ezer iskolákban néped taníttattad,
fejlődött a hazánk és a tudományunk,
magához tért lassan nemzetgazdaságunk.

Mit tehetél volna jobbat a nemzetnek?
Hazánk magyarjai mind csak nemesedtek!
Számosan akarták nemzethalálunkat...
mi meg védtük, óvtuk csonka országunkat.

Ámde körülöttünk, rablott részeinkben,
magyar hazafiak igencsak sínylődtek.
Szolgák lettek ők mind, megalázott népség...
Szabadítót vártak — Istent erre kérték.

A Magyar Királyság hites Kormányzója —
Isten parancsára — értük összefogva
elrabolt hazánknak felét visszavette.
Áldassék a neve s kormányzói tette!

Viszont az ellenség erősebb volt nálunk,
mindent visszarabolt, amit megtaláltunk;
a Kormányzó hitét gyalázni elkezdték,
a hazafiságát rútul megköpködték.

Ámde Isten döntött: Magyar, emlékezzél!
Vésd szívedbe jól a Horthy Miklós nevét!
A templomaidban imádkozzál érte,
csillagja ragyogjon hazánk egén végre!

Végre megint szabad magyarnak lennünk!

*Utcai plakát 1921. augusztus 22-én,
a Nemzeti Hadsereg Pécsre való bevonulásának a napján*

*A pécsi Ereklýs Országzászló a Szent Mór Kollégium előtt,
a jogi kar közelében, az Országzászló téren.*

Avatása 1935. október 6-án volt.

*Az ünnepélyen br. dr. Urmánczy Nándor nagy erdélyi hazafi,
az Ereklýs Országzászló Nagybizottság elnöke
magasztos fordulatokkal nemesített avató beszédével lelkesítette
az ünneplő pécsi közönséget.*

*Az Ereklýs Országzászló emlékművet
dr. Gosztonyi Gyula (1904–1962)
építésmérnök tervezte.*

PUKÁROK

Minden magyar városunk a Kárpát-medencében
rendelkezik kártevőkkel, nem is egy-kettővel.
Pécsett is van néhány példány sajnos őbelőlük,
városi értelmiség ők, *pukár* lett a nevük.

Pukár szóban *p* jelenti: az illető pécsi,
az *u* meg azt, hogy urbánus a nő vagy a férfi.
A *kár* szótag a kártevő megrövidítése,
hisz kártevés jellemző a tevékenységükre.

Pécsi urbánus kártevő — a szó jelentése,
van még bukár, dukár, szukár... ahogy tetszik néked.
Közös bennük: városiak, s lelkük, agyuk beteg,
ezért aztán, ennélfogva nagyon sok kárt tesznek.

Az ők szándékaik mind jók — állítják magukról,
elfeledkeznek viszont a nevezetes útról,
ami szintén jó szándékkal vagyon kikövezve,
csak hogy ezen köves út a pokolba vezet be.

Poklot csináltak ők Pécsett diktatúrájukkal,
idegent szolgáltak bátran, s nem a hazájukat.
Rengeteg kárt tettek pénzért a mi városunkban,
s díszpolgári címet adtak Sztálin diktátornak.

Így tették ők Pécsset tönkre lakótelepekkel,
számos ronda, ízléstelen panel épülettel.
Jó példa a kártevésre szörnyű magasházuk,
felhúzását elrendelte ocsmány komcsi pártjuk.

Negyven évig rondította nemes városunkat,
ördögfattyá pécsi komcsik büntetést nem kaptak.
Kettőezer-tizenhatban városunk e réme
eltűnt végre s fölszabadult Pécsnek a látképe.

Ám maradt még ezer nyoma komcsi pukároknak,
átkozottak tönkrevágták a mi városunkat.
Néhány emberöltő kell még, hogy felvirágozzék,
s polgárai szorgossága szépen mutatkozzék.

A pukárok ezer kontár tervet készítettek,
komcsi diktatúra után várost senyvesztettek.
Mekk-mesterséget csináltak a városházából,
s komcsi élőködés után súlyos adósságot.

EKF-es¹ tombolásuk szenvedte a város,
utódkomcsi MSZP volt itt a főpénztáros.
Negyvenöt milliárd forint lett itten elszórva,
pukár bandák által sok pénz lett ismét szétlopva.

¹ **EKF:** Európa Kulturális Fővárosa. E címet kapta Pécs 2010-re pukárok pályázata révén a brüsszeli butakrataktól. Az építkezések és a rendezvények állítólag 45 milliárd Ft-ot emésztettek fel. Az EKF-programot óriási veszekedések, viszályok, perek, pénzlenyúlások kísérték az anti-hunita MSZ(M)P-sek és pukárok részvételével.

EKF-es pénzszivattyút titkon működtették,
pártkasszába a pénzünket szépen beterelték.
Vigadtak a városházán a komcsi pukárok,
s ittak mekk-mesterükkel a városi kontárok.

Összedúlták, szétrombolták Széchenyi terünket,
Jókai és Kossuth tér is bánta terveiket.
Megcsúfolták a tudományt meg a művészetet,
iszonyú ronda házakba zárták bele őket.

Negyven milliárdot hagytak nagy kegyesen ők ránk,
csak hogy az mind adósság volt, nem megtakarítás.
Hová tüntették el ők a sok-sok milliárdot?
Zsebüket, ha megkaparnánk, mind megtalálnánk ott.

Aztán meg jutalmakat is adtak ki egymásnak,
hitvány-silány munkájukért sok milliót kaptak.
Harámbaság példaképe a pécsi mekk-mester,
a pécsiek pénze az ő zsebeiben tűnt el.

A pukárok sokan vannak: írócskák, költőcskék,
művészkedő építészek, buta rendezőcskék,
csepűrágók, firkászok és szerkesztőcske-félék,
egyetemi oktatócskák s egyéb vezetőcskék.

Politikus is van köztük, politikusocska,
az ők kedvenc játéka a titkos pénzlopócska.
Haverjaik bankárocskák, akik csalnak, lopnak,
devizahiteleikkel minket kifosztanak.

A pukárok élősködnék s libsi valamennyi,
a nemzeti hagyományok őket nem érdeklik.
Az igazi pécsieknek a terhére vannak,
a legjobbat akkor tennék, ha felmondanának.

Van nekünk még számos bajunk, tőlük örököltük,
rendbe tenni a városunk: szent kötelességünk.
A pécsiek feladata mindennap ezernyi,
de a legfőbb: városunkat közösséggé tenni.

Szomszédsági közösségek legyenek az elsők,
s utcaközösségeket kell szervezni belőlük,
s aztán negyedmesterségek következnek sorra,
közben a nagycsaládokat szervezgetjük újra.

Nincs már több lehetősége Pécssett a pukárnak,
akkor sem, ha szokás szerint nagy hisztit csapnának.
Menjenek máshová innen ezek a sznob lények,
jobb nekik, ha Pécs helyett a pokolban lennének.

Pukár, pukár, érted nem kár, tegyél kárt magadban,
számold fel a létezésed, hisz az tarthatatlan.
Hiányozni nekünk nem fogsz, elég kárt csináltál,
jelentkezzél apukádnál a pokol tornácán.

* * *

Minden történelmi csúfság, antihunita csalárdság, galád
keresztényüldöző ellenségeink és a pukárok mesterkedései elle-
nére is — itt vagyunk.

Pécs a miénk! A városunkat, a nemzetünket, a hazánkat olthatatlan és cselekvő szeretettel féltő lakosoké! Néha ugyan felülkerekednek rajtunk eme ránk erőltetett nyugati áldemo-kráciában „választás” révén az istentelen pukárok és antihuniták, akik mindig összerondítják szép városunkat, ám szégyenletes uralgásuk időleges. Ők a Sátán gyermekei.

Élünk, szépen; tiszteljük elődeinket, hagyományainkat, nemzetünket és hazánkat. És tervezgetjük, építgetjük remélhetőleg békés jövődönket e kedves, szívünkhöz nőtt városban az életünkbe remélhetőleg hamarosan visszaszerveződő több-nemzedékes nagycsaládokkal és nemzeti önigazgató közösségekkel.

Isten minket úgy segéljen!

* * *

Örök karácsony — Pécsen, a Széchenyi téren

SZENTESTE PÉCSETT

Csendesen borult rá Pécsre a Szenteste,
jövetelét sok-sok édes gyermek leste.
Hófehér ruhában surrant el egy angyal,
csengővel csilingelt, suhogó szárnyakkal.

Boldog szülők fogják gyermekeik kezét:
árad a szeretet Pécssett is szerteszét.
Csillognak a szemek, a gyertyák fénylenek,
s tudja minden pécsi: Jézus megszületett.

Mindenki várta őt, drága szerettünket,
ki váltságot hozott földi reményünknek.
Kicsiny szívek hívták a mi Jézuskánkat,
ő az egyetlenünk, ki minket megválthat.

Fölcsendül az ének, köszöni a lélek,
a magyar mindenhol hálás Istenének.
Csillog a szeretet a család szemében,
boldogság üli meg Kárpát-medencénket.

Reménykedünk mindig szerető szívedben,
emeld fel a lelkét az összes hívednek,
s bocsásd meg ez estén gyalgó tetteinket,
hogy aztán melletted nemesedhessünk meg.

Édesapám int most mélyen a lelkemből,
Édesanyám ölel engem szeretetből;
ők is bennem élnek, s nem csak karácsonykor,
fölsejlik alakjuk a gyermekkoromból.

Béke honol mostan, boldogság a házban,
pislognak a gyertyák pécsi lakásokban.
Hálaének száll a mennybe Istenünkhöz:
erőt ad a szívnek magyar jövődökhöz.

Körülálljuk most mind a szent karácsonyfát,
örvendezünk együtt: látván a Jézuskát.
Piros alma, dió, mákos kalács, jó bor:
az ünnepi asztal megterítve jókor.

Bárcsak ez a béke mindenhol így élne!
Nem lenne szegénység, az ember nem félne!
Kitárná a szívét Jézusnak szavára,
megtenné a dolgát, s nem csodára várna.

Csendes most a város, a kétezer éves.
Angyalok vigyáznak mireánk itt, Pécssett.
Karácsonyfa int a házak ablakából,
kitárva a lelkünk földi boldogságtól.

ÜZENET A PÉCSIEKNEK
GR. MAILÁTH GYÖRGYTŐL, A FŐRENDIHÁZ ELNÖKÉTŐL
1871. MÁJUS 19.

„Méltóságos főrendek! Midőn az imént hódoló tisztelettel a méltóságos főrendek körében is kihirdetést nyert kegyes királyi levél értelmében a harmadik ülősszakot megnyitottnak nyilvánítanám: legyen szabad a méltóságos főrendek figyelmét ez ülősszak kiváló fontosságára irányoznom.

Ha az 1865–68-iki országgyűlés a megingatott szellemi béke megszilárdításában, az alkotmány helyreállításában fáradozott, és így némi tekintetben az alkotmányozónak nevét kiérdemelte; a jelen országgyűlésnek nem oly fényes, de nem kevésbé fontos feladat jutott: a szervezése. Alkotmányunk alapelveit összhangzásba hozni a nyugati polgárosodásnak a tudomány, és a gyakorlati élet által helyeseknek ismert követelményeivel, az e jelzett alapon alkotandó új intézményeket *a nemzet génuszához idomítani, hogy azok nem egyedül a törvény holt betűjében, hanem a nép szokásaiban és erkölcsiiben leljék támpontjukat, és ezekbe illeszthessék gyökereiket*; tehát újból alkotni, hol ez okvetlen szükséges, viszont hézagot betölteni, hiányt pótolni, hol ez üdvösebbnek mutatkozik, és mindezt eszközölni szerves összefüggésben, hogy a fennálló

intézmények homogén párosítás által új életerőre tegyenek szert, az új alkotás pedig a fennállóban találja a leghatályosb gyámolát, e feladat jutott szerintem a jelen országgyűlés osztály-részéül.”¹ (*Kiemelés: V. Gy.*)

*Áldott emlékezetű ifjabb székhelyi Mailáth György
(Pozsony, 1818. XII. 8. – Budapest, Várnegyed, 1883. III. 29.)
az országgyűlés főrendi házának elnöke, országbíró,
a Magyar Tudományos Akadémia igazgatótanácsának tiszteleti tagja.
(Josef Kriehuber litográfiája)*

¹ Gr. székhelyi Mailáth György főrendi házi elnök beszéde a főrendi ház CXII. országos ülésén, 1871. május 19-én. In *Az 1868-ik évi április hó 20-dikára hirdetett országgyűlés főrendi házának naplója*. Fenyvessy Adolf és Kónyi Manó gyorsíró főnökök közreműködése mellett szerkeszti Maszák Húgó. II. kötet. Hiteles kiadás. Pest, 1872, Pesti Könyvnyomda Részvény-Társulat, 172–173.

ÜZENET A PÉCSIEKNEK
GR. TISZA ISTVÁN MINISZTERELNÖK ÚRTÓL
1914. DECEMBER 22.

Bárcsak eleink tudva tudták volna azt, amit az áldott emlékezetű *gr. Tisza István*, királyságunk kétszeres miniszterelnöke hajdanában olyannyira tisztán látott! Akkor nincs trianonizálás, akkor még mindig lenne Magyar Királyság! Akit aljas és gyáva antihunita galiciáner bevándorlók gyilkoltak meg a pénzkupecsek irányította ideológusok parancsára, mert igen-csak félték tőle — a monarchia pénzkupecsei!¹

„...szerencsénk-e vagy szerencsétlenségünk, de minden-
esetre dicsőségünk az — fogalmaz a vasgróf —, hogy minket,
maroknyi magyar nemzetet a földtekének olyan pontjára ren-
delt az isteni gondviselés, ahol védelmére szolgálunk az egész
emberiség nagy kincseinek, ahol útjában állunk romboló hatal-
mak nagyravágyó törekvéseinek, ahol tehát fokozott veszélyek-

¹ Egy elmebeteg antihunita, egy hontalan messiás, egy bevándorló lakfi — a Szabó Ervin nevű is (született Schlesinger Sámuel Ármin) — tervezte az egyik legnagyobb, legkitűnőbb magyar államférfi, az áldott emlékezetű *gr. Tisza István* meggyilkolását. Az átkozott Szabó nevét még mindig viseli egy budapesti közkönyvtári hálózat. Óriási szegény ez a budapesti magyarokra!

kel kell szembetekintenünk, fokozott harci készséggel kell készen állnunk, ha meg akarjuk védeni nemzeti egyéniségünket, ha biztosítani akarjuk nemzeti függetlenségünket.

Különös az, hogy ez a nagy igazság egyszer-egyszer milyen gyorsan el tud tűnni a magyar nemzet öntudatából. Hiszen, ha csak az utolsó emberöltőre tekintünk vissza, még aránylag elég fiatal embereknek is emlékezetében lehet az az idő, midőn a 70-es és 80-as években² olyan történelmi erjedési folyamat játszódott le közel határainkhoz, amely — hogy úgy fejezzem ki magamat — kézzelfoghatóvá tette minden magyar emberre nézve, hogy a háború veszedelmei minden pillanatban nyakunkba szakadhatnak, és mégis, alig szűnt meg ez a politikai feszültség, alig állott be bizonyos időleges megnyugvás a Balkán-félsziget fejlődése körül, olyan gyorsan felejtették el némelyek azt, hogy itt nem pillanatnyi komplikációkról, hanem egy közvetlen határaink mellett folyó nagy világtörténelmi processzusról van szó, amelyikbe akarva-nemakarva belevonatunk, amelyiknek intézésében irányadó befolyást kell, hogy gyakoroljunk, ha azt nem akarjuk, hogy fejünk felett, ellenünk, a mi elsöp-résünkkel menjen végbe ez a történelmi folyamat.

Csak röviden utalok rá. Ezelőtt tíz-tizenkét esztendővel, akkor, mikor a magyar nemzet védrendszerének kérdéseivel foglalkozott, fantaszták gyanánt gúnyolták azokat, kik ráutaltak ezekre a veszélyekre. És ime, alig néhány év múlva milyen brutális kérlelhetetlenséggel cáfolt rá ezekre az illúziókra a történelem. Akuttá vált újból a krízis, egymásután játszódtak le események déli és keleti határainkon, amelyek napnál világosabban bizonyították be mindenki előtt, hogy nagy problémák megoldása kerül napirendre, nagy problémáké, amelyek létérdekeinket érintik. [...] Az a bünszövetkezet, amely bűnös

² Természetesen az 1870-es, 1880-as évekről van szó.

célokat a legaljasabb eszközökkel kivan elérni, segítőtársakat kapott: segítségére siettek azok a nagyhatalmak, akik ma, mint Európa békéjének, függetlenségének, civilizációjának védelmezői akarnak feltűnni az egész emberiség közvéleménye előtt. Ezzel a magatartással ő róluk is lehullott a lepel. Az a közép-európai szövetség, melyre reátámadtak, egész fennállása alatt a békének, Európa nyugalmanak, Európa nemzetei függetlenségének szövetsége volt. Hisz a béke fentartásának érdeke, a status quo biztosítása, hozta létre ezt a szövetséget és ezt a célt szolgálta nagy következetességgel, nagy mérséklettel, nagy béketűréssel egész fennállása alatt. És csak most tűnt ki, hogy az a másik szövetség... *a kapzsiságnak, a hatalmi vágynak, az uralomvágnak szolgálatába szegődött.* Ezeknek a káros, romboló szenvedélyeknek szolgálatában, egy rossz ügyet használva fel ürügyül, zúdította Európa összes népeire a mai világháború borzalmait.”³ (*Kiemelés — V. Gy.*)

Kísérteties. Mintha a mai európai helyzetről olvasnánk elemzést: a keresztény Európa elárulóiról, a brüsszeli butakratákról, az isιάszos alkoholistákról, a műveletlen kancellár macákról, a csonka-magyarországi lakfiakról meg a globalista pénzkupecekről.

Legyünk résen! A haza nem eladó semmi pénzén!

* * *

³ Gróf Tisza István összes munkái. I. köt. I. Tanulmányok és értekezések. II. Naplószerű feljegyzések. Budapest, 1923, Magyar Tudományos Akadémia, 671–674.

*Az áldott emlékezetű gr. Tisza István (1861. IV. 22. – 1918. X. 31.),
a Magyar Királyság legkiválóbb államférfiainak egyike,
királyságunk kétszeres miniszterelnöke*

KARÁCSONYI MAGYAROK ISTENE

Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
ki a mennyből nézel féltőn-óvón reánk,
panaszoljuk neked: gyaláznak bennünket,
idegen hatalmak szívják a vérünket,
sátáni patájuk tapossa országunk,
s erőnk alig van már, hogy táborba szálljunk.
Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
ne hagyj el bennünket, védd meg a mi hazánk!

Ellepte országunk élősködők hada,
fosztják a népedet, ne legyen nyugalma,
irtják a nemzetünk, szívébe tört döfnek,
s tenyerük dörzsölve hörögve röhögnek,
sírokba hajszolják uzsorások népünk,
azt akarják ők, hogy mi ne is létezzünk.
Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
ne hagyj el bennünket, védd meg a mi hazánk!

Ötszáz éve immár a nyakunkon ülnek,
élősködnek rajtunk, attól erősödnek,
mi meg ontjuk vérünk, őket védve halánk,
míg ők szaporodnak s előzönlük hazánk,
legyöngült népünket rabszolgává teszik,
számos vezérünket piszkos pénzért veszik.
Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
ne hagyj el bennünket, védd meg a mi hazánk!

Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
egyek vagyunk veled, Te vagy a mi hazánk,
nemzetünk is Te vagy, népünk is, országunk,
itt nekünk élnünk kell! — s halnunk, ha kívánod!
emelj fel bennünket, büszke nép lehessünk,
szittya-hun ősökhöz magunk méltók legyünk!
Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
hajolj le mihozzánk, áldd meg a mi hazánk!

S hozd el a karácsonyt nekünk! — kérünk, Atyánk,
derengjen a Fény, hogy ragyoghasson miránk!
Csepegtessen reményt megfáradt lelkünkbe,
légy Te az életünk, Magyarok Istene!
Légy Te a mindenünk! imádott Istenünk,
mert ha Te velünk vagy, sohasem kell félnünk!
Magyarok Istene, szeretett mi Atyánk,
esküszünk, esküszünk: feltámasztjuk hazánk!

A Fő tér 1790-ben és a Széchenyi tér a XIX. század végén

PÉCS ÖNIGAZGATÁSA A FEUDÁLIS KORBAN¹

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség esztendőök óta dolgozik azon, hogy a Magyar Királyság hajdani, jól működő települési közösségeit — legfőképpen a családi-szomszédsági közösségeket, az utcaközösségeket és a negyedmesterségeket egyéb más falusi és városi közösségekkel és a többnemzedékes nagycsaládokkal együtt — visszaállítsa, visszaszervezze Kárpát-medencei településeink életébe. A célunk ezzel az, hogy az országunk kifosztása, trianonizálása, az antihuniták jármának lerázása után új életre keltsük a sokat szenvedett magyar nemzetet.

Ehhez az is hozzátartozik, hogy nemes nemzetünket megismertessük királyságunk hajdani közigazgatási, település- és közösségszervezési sajátosságaival. E fejezetben az egykori pécsi negyedmesterek és tizedesek feladatait mutatom be.

* * *

¹ E fejezetet a pécsi levéltár hajdani igazgatóhelyettesének a tanulmánya alapján vezetem fel. Lásd Kopasz Gábor: Pécs és baranyai mezővárosok rendszete a feudális korban. In Dankó Imre (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum Évkönyve, 1964*. Pécs, 1965, Janus Pannonius Múzeum, 279–290. E tanulmányra és a pécsi negyedmesterekre vonatkozó, még fellelhető adatokra *Márfi Atilla* történész, főlevéltáros, számos kitűnő tanulmány és könyv szerzője hívta fel a figyelmemet. Neki köszönhetem, hogy Pécs egyik település-része, az 1947-ben Pécshez csatolt *Szabolcs* hajdani önkormányzatiságáról több folyó-méter iratot találtam a Baranyai Megyei Levéltárban.

Minden közösségnek, így egy településnek is szüksége van irányításra. Ez annál szervezettebbé vált, minél kiterjedtebb lett a városi élet. A szabad királyi városok kormányzásába, rendszertébe közvetlenül beleszólt a király. Az általa kinevezett várkapitányok a város védelmét és rendészetét is ellátták. A várkapitány zsoldosai vigyáztak a nappali rendre s az éjjel csendjére.

A város rendészeti alkalmazottai a várkapitánynak voltak alárendelve. A mezővárosok rendszete ellenben a földesúrtól függött. Pécs rendészetének a legfőbb irányítója a püspök volt 1780-ig, amikor is Pécs szabad királyi város rangot kapott a Bécsben székelő idegen királynőtől, Mária Teréziától.

Pécs a török hódoltság idejében török kereskedőváros volt. Hét muzulmán városnegyede mellett az egyetlen keresztény városrész a budai kapun kívül terült el. Evlia Cselebi török utazó szerint² 2200 iszlám háza van, melyek alacsonyabb-magasabb, szép kőépületek. Sok háznak a tetejét díszes, rózsaszínű cserép fedte, a házakban szőlők, kertek, vízmedencék és szökőkutak. Utcái a sakktábla festése szerint vezetett főutak, a város egyik végétől a másikig látszanak. Két oldalról végéig széles, régi kövezetű, igen tiszta gyalogjárók vannak. A fő közúton a város előkelőinek negyven palotája van. A török kori Pécs rendészetéről vajmi keveset tudunk. A törökök végleges elvonulása után (1686) kezdődik Pécs nemzeti életének újbóli megszervezése.

„A mezővárosok között igen nagy különbségek voltak — írja az egyik Pécs múltjával foglalkozó tanulmány.³ — A XV. században említett 8-900 oppidum legnagyobb része lakosainak számát és gazdasági, valamint jogi helyzetét tekintve alig volt

² *Evlia Cselebi török világutazó magyarországi utazásai. 1660–1664. I. köt.* Budapest, 1904, Magyar Tudományos Akadémia, 194–203.

³ Holub József: Pécs város pecsétjei. In Dombay János (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum évkönyve, 1958.* Pécs, 1958, Janus Pannonius Múzeum, 138.

más, mint nagyobb falu, akadt azonban köztük néhány olyan, amely nem egy szabad királyi várossal, civitasszal felvette a versenyt. Az ilyen városias jellegű helység korán jutott jelentős kiváltságokhoz akár földesúrnak adománya, akár az állandó gyakorlat, a szokás révén, amelynek kialakulását a földesúr tudomásul vette. Az ilyen mezővárosokban korán kialakult az igazgatás és a bíraskodás megfelelő szervezete, s velük kapcsolatban korán megindult az okleveles gyakorlat is, amelynek ki-fejlődését elősegítette, hogy mind számosabbak lettek a polgárok magánjogi ügyletei is, amelyekről hiteles bizonytságot akartak maguknak szerezni; ehhez pedig pecsétre volt szükségük.

Pécs az ilyen földesúri városok közé sorozhatjuk. Elég, ha csak azt említjük meg, hogy már a *Descriptio Europae Orientalis*, amelyet a XIV. század legelején írt egy franciaországi Domokos-rendi szerzetes, a legnagyobb magyar városok között sorolja fel; hogy V. Orbán pápa az egyetem felállítását engedélyező oklevelében igen jeles városnak és egyetem céljaira alkalmasnak mondja; hogy a XIV. században a Dunántúl déli részét magában foglaló kamaraispánságnak a középpontja, s hogy a Domokos-rendieknek a budaihoz hasonló főiskolája működött itt a XV. században, de városias jellegéről tanúskodik az a néhány adatunk is, amely már a XIV. században kereskedő és kézműves polgáiról beszél. Amikor II. Ulászló 1495. március és április havában itt tartózkodott, mint a számadáskönyveiben olvassuk, Bálint és Gábor aranyművesek (aurifaber) több ötvösmunkát készítettek és javítottak a részére; tudunk továbbá egy Elek mesterről, aki sodronymű készítő volt (qui facit filum de auro), Ernuszt Zsigmond püspök (1473–1505) pedig egy évig foglalkoztatta palotájában Jakab festőt. A püspöknek volt természetesen orgonistája is, már a XIV. század első felében olvasunk róla, név szerint pedig Stek Józsefet ismer-

jük közülük, aki 1513-ban innen irt levelet Stek Boldizsár selmeci jegyzőnek.”

A hajdani városokban az örködés a városi polgároknak kötelesség volt. Önkéntesen végezte a férfi lakosság (fizetési állássá később vált). Megszervezése a városok belső tanácsának (senatus, magistratus) és az élén álló városbírónak a feladata volt. Rendszereti ügyekben a választott városi szósóló is hallatta hangját a magisztrátusban a lakosság érdekében.

A Kinizsi-bástya (Barbakán, kapueröd) a pécsi vár DNY-i sarkán

A középkorban a polgárság a városokat bástyákkal, tornyokkal, kapukkal erősített fallal vette körül. A fegyvereket külön épített fegyverkamrákban őrizték, veszély esetén szétosztották a védő polgárság között. A város tulajdonát képező

hadikészleten kívül azonban minden polgárnak el kellett látni magát teljes fegyverzettel. A fegyvervizsgálatot a *negyedmester* (fertyálmester) végezte, aki a városok negyedeiben lakó polgárok fegyvereit ellenőrizte, hogy azok használható állapotban vannak-e. Minden városnak megvolt a lövészegylete, a polgárságot veszélyes időkben gyakoroltatták a fegyverforgatásban.⁴

A tanács és a városbíró végezte a város összes kormányzási feladatát, aminek három fő ága volt: *igazgatás, bíraskodás és rendészet*. A tanács által megbízott őrmester ügyelt fel arra, hogy a város kapui éjjel zárva legyenek, a kapuknál az örök éjjelnappal őrködjenek és pontosan váltsák egymást. Az őrködést a férfi lakosok sorrendben végezték. Fizetett éjjeli öröket, kapuöröket később alkalmaztak a városok. A középkorban nem volt külön rendőrkapitánya (*capitaneus oppidi, capitaneus civitatis*) a városnak; a tanács végeztette a nyomozást és ítékezett kihágások esetén. A rend fenntartásában a céhek tagságának is jelentős szerepe volt. Pécsen a püspöki vár katonái (*milites episcopales*) láttak el városi rendészeti teendőket is.

Ősi városi rendészeti szerveink voltak a *tizedek* és *negyedmesterségek*. A tizedesség régi magyar eredetű közigazgatási és rendészeti intézmény volt. Tíz, egymás mellett, egymás közelében lakó városi polgár alkotott egy tizedet. Később a tized egy egész utcára kiterjedt, majd több utca alkotott egy tizedet. A tizedek élén a *tizedesek* állottak. Német lakosságú városainkban, vagy amelyek a német városok mintájára fejlődtek, e kisebb városi egységeket negyedeknek (fertyályoknak) nevezték, vezetőik a negyedmesterek voltak.

⁴ Kalmár János: Számszerijász parancsnoki jelvény-nyílhegyek. In Uzsoki András (szerk.): *Arrabona, 4. A győri múzeum évkönyve*. Győr, 1962, Győri Xántus János Múzeum, 77.

Pécsett a városnegyedek igazgatási és rendészeti ügyes-bajos dolgait negyedmesterek látták el. Az erkölcsrendészet gyakorlása közben beleszóltak a püspöki földesúri város lakóinak *legbelsőbb családi ügyeibe*. Többek között arra is ügyeltek, hogy a polgárok között mértéktelen nagy evések és ivások ne legyenek.

Városunk tíz negyedmestert alkalmazott. Öten a belváros három negyedében, hárman a budai külvárosban, ketten pedig a szigeti külvárosban végezték szolgálatukat. A városi tanács négy pontból álló rendtartásban szabta meg a negyedmesterek kötelességeit. A rendtartás első három pontja a tűzvédelmi kötelességeiket sorolta fel, a 4. pedig köztisztasági és építészeti rendészeti feladataikra vonatkozott.

A pécsi negyedmestereknek a tűz megelőzése céljából időnként meg kellett vizsgálniuk a házak kéményeit, hogy jó állapotban legyenek. Azokat a házigazdákat pedig, akiknek házán nem volt kémény, fel kellett jelenteniök a magisztrátusnál. Meg kellett vizsgálniuk a házak padlását, hogy ott gyúlékony anyagot ne tároljanak. Ellenőrizték, hogy a házak udvarán mindenki egy hordó vizet tároljon. Tűzveszély esetén a negyedmester irányította a tűzoltást, ilyenkor mindenki engedelmeskedni tartozott neki. Ha elfogták a gyújtogatót, a negyedmester a város tömlőcébe vitette.

Építési szempontból a negyedmesterek ügyeltek fel arra, hogy a házak szép rendben, sorjában, az utcák vonalában épüljenek, nehogy a lakosok házaik vagy kerítéseik falát annál kijjebb hozzák, s ezzel az utcákat összeszűkítsék. A negyedmesterek a maguk negyedében felügyeltek arra, hogy az utcák tiszták legyenek, hamut, szemetet, moslékot, trágyát, trágyalevet senki az utcára ki ne öntsön; hogy a házakból az utcákra kivezető nyílt szennyvízcsatornákat a lakosok nehogy betömjék;

hogy szarvasmarháikat, sertéseiket a lakosok az utcákra ki ne hajtsák.

S hogy a negyedmesterek dolgaikat zavartalanul végezhessék, a pécsi városi tanács felmentette őket a többi lakos beszállásolási és közmunka-kötelezettsége alól, és nem vette igénybe őket a város altisztjei számára egyébként kötelező szénagyűjtésre és szénahordásra sem.

Pécs három kapujánál a török utáni időben eleinte 3–3, majd pedig 6–6 éjjeli őr teljesített szolgálatot; tehát előbb 9, majd 18 volt az éjjeli kapuőrök száma.

A tanács az éjjeli rendet külön szabályozta. Este 10 óra után minden gyanús egyént a városházára kellett bekísérni. Ha vidéki jobbágyot este 10 óra után borkimérésben fogtak el, hat pálcaütés után engedték csak haza. Ha ebben az időben csavargók kerültek az éjjeli biztosok kezére, ezeket közmunkára, a bormérőket pedig elzárásra ítélte a városi tanács. A koldusokat a városi kórházba utalták be.

Az éjjeli őrkkel szemben a legfőbb követelmény az volt Pécssett, hogy éberek legyenek, a kapuknál őrködők el ne aludjanak, vagy legalábbis a zörgetésre felébredjenek.

Az éjjeli csend általában este 10 órától kezdődött, utána a szórakozóhelyeket mindenkinek el kellett hagynia. Csupán a billiárd játékot engedték meg este 10 órán túl, egészen 12-ig, mivel ezt leginkább megbízható polgárok játszották.

Pécssett különös gondot fordított a tanács az őrszemélyzet józanságára. Ha egy hajdút vagy rendőrt részegen találtak, állásból azonnal elbocsátották, és mást vettek fel helyére.

A csempészség megfékezése is fontos feladata volt a tanácsnak. Ezért a városi rendőri személyzetet anyagilag is érdekeltté tették: a bejelentő egyharmad részét kapta a csempészáru eladási árának.

Az északnyugati városfal és az egyik várkapu

Amikor a városban a rendfenntartási szolgálat már élethivatássá, megélhetési forrássá, fizetéses állássá lett, a rendőrök a készpénz- és természetbeni fizetés mellett egyenruhát is kaptak. Pécssett a XVIII. század végén a város hajdúinak, csőszének és pandúrjainak ruházata söveg vagy kalap, mundér vagy dolmány, nadrág és topánka volt.

A ruházatot a város rájuk szabatta, anyagát és munkadíját a házipénztárból a városi kamarás fizette ki. A közgyűlés megszabta a ruházat kihordásának idejét. Az egyenruházat mellett a kornak megfelelő szükséges fegyverzettel — pisztollyal, puskával, szuronnyal, dárdával, karddal, lőszerrel — is ellátta a tanács a nappali és éjjeli rendfenntartó személyzetet.

A közrendészeti feladatok közé tartozott még természetesen a tolvajok elfogása, a lopott tárgyak felkutatása, a városi világítás ellenőrzése, a záróra betartása, a foglyok őrzése, városbírósi intézkedésre azok elővezetése, egyes bírói ítéletek végrehajtása, verekedő legények elfogása stb., vagyis a lakosság életének és vagyonának védelme, nyugalmanak biztosítása.

A város belterületének a vigyázása mellett a tanácsnak külön kellett gondoskodnia a város külterületeinek, határainak a felügyeletéről (mező-, erdő- és vízrendészet). A város mezőrendőröket, külterületi őrköket alkalmazott. Külterületi szolgálatot végeztek a mezővárosi kerülők (*circulatores oppidani*), a mezőőrök (*campi custodes*), csőszök, mezőpásztorok.

A szőlőterületek őrzésére szőlőőröket fogadtak fel, akiknek bérét rendszerint a szőlőbirtokosok viselték szőlőterületük nagyságának aránya szerint. Külső őrkö vigyáztak az erdőterületekre: erdőpásztorok, erdőpandúrok, erdőkerülők, erdei vadászok, lovas látók.

Pécsett különleges rendészeti feladat volt a Tettye patak vizének igazságos és gazdaságos elosztása az egyes céhes iparágak között. Megesett, hogy a molnármesterek panaszt emeltek a posztosok, tímárok és irhagyártók (tabakok) ellen, mert a maguk részén túlságosan megduzzasztják a Tettye patak vizét, és az ő malmaik hajtására kevés víz jut. A panasz kivizsgáltatott, és a felügyelet ama személyre bízott, akinél a források kulcsa volt, hogy ő gondoskodjék a víz megfelelő elosztásáról. Vitás esetekben a városi tanács döntött.

Pécsett a tanács megtiltotta a városi tűzrendészeti szabályban a házaknak szalmával, majd náddal való födését, és megszabta a kémények magasságát. A tűzveszélytől való félelem nagyban hozzájárult a városi rendőrség megszervezéséhez. Pécs a XVIII. század végén olyan tűzvédelmi rendtartást alkotott, amely pontosan meghatározta a lakosság tűzoltási feladatait. A tűz megelőzése céljából eltiltották az éjjeli kenyérsütést. A belvárosban tilos volt sertést perzselni, a házaknál egy szekérre való szénánál vagy szalmánál többet tárolni. Tűz esetére pontosan megállapították minden céhnek a maga feladatát, beosztását. A kovácsok és lakatosok a fecskendőket tartották

*A Tettye patak vize valamikor malmokat hajtott.
Még 1928-ban is ilyen bővizű volt.*

üzemképes állapotban, és ezekre tűzoltás közben is felügyeltek. A fecskendők nyomása tűz esetén a kőműves és a németvarga

mesterek kötelessége volt. A csáklyákat a kalmároknak (kis-kereskedők), kránicoknak (tutajosok) és pintéreknek (hordókészítők, bodnárok, kádárok) kellett a tűzhöz odaszállítani. A sörfőzők, főstők, bábsütők, szappanosok, bádogosok, kolompárok (vas- és rézedény készítőik) céhének a vízfordás volt a kötelessége.

Vizet hordtak még a város béresei, a lórtartó és ökrös gazdák. Az ácsok, bognárok (kerékgyártók), mészárosok, esztergályosok és csutorások (esztergályosok) a létrákat szállították a helyszínre, és fejszével a kezükben a háztetőkön helyezkedtek el, hogy megakadályozzák a tűz terjedését.

A csizmadiáknak, tabakoknak (irhagyártók), pokrócosoknak, tímároknak, pékeknek, fésűsöknek, posztósoknak, képíróknak és borbélysebészeknek kötelessége volt a sajtárok megtöltése. A szíjgyártókat, szűcsöket, kötélverőket, molnárokat, takácsokat, nyereggyártókat, kapcakötőket, késeseket, üvegeseket, könyvkötőket és gelencséreket (fazekasok) a csatornákhöz rendelték, hogy ott állandóan vizet merjenek a vízfordók részére.

A gombkötők, kalaposok, gombkészítők, süvegesek, órasok, szítakötők, asztalosok, ötvösök, korcsmárosok, szabók és vargák képezték tűzoltás alkalmával a tartaléksapaton. Mindeig a szükség szerinti helyzet szabta meg, hol tartoznak segítséget nyújtani.

A kéményseprőket vizes pokrócokkal és sátorlapokkal a kémények mellé, a házak tetejére rendelték. A szőlőkapásoknak sajtárokkal és fejszéekkel kellett a tűzoltásban részt venni. A város hajdúinak pedig azt a feladatot szabta a rendtartás, hogy a tűznél bámészkodókat vízfordásra kényszerítsék, vonakodás esetén akár még veréssel is. Aki a strázsamester felszólítására megtagadta volna a tűzoltásban való részvételt, 12 pálcaütéssel büntették a város piacterén.

A tűz megelőzése végett még szigorúbban büntették azt, aki utcákon, pajtákban vagy istállókban pipázott, aki a város magisztrátusának tudta és igazolványa nélkül jövevényt házába fogadott. A lövöldözés a külvárosokban csak a tűz tartamáig volt megengedve, egyébként büntetés alá eső cselekménynek számított. A tűz oltása után a céhmestereknek a tűzoltó szereket szép rendben a helyükre kellett visszaszállítani.

Sok tüzeset dohányzás miatt keletkezett, ezért a pipázást szigorú büntetéssel sújtották. A gyakori tüzesetek nemcsak gondatlanságból eredtek, hanem néha bosszúból is. Ennek fokozottabban ki voltak téve a magisztrátus tagjai, főleg a városbírók. Azért, hogy félelem nélkül merjenek bíraskodni, javaikat a közpénztárból biztosították, és az efféle kárukat a közpénztárból térítették meg.

A város nagy gondot fordított az egészségügyre és a köztisztaságra is. A közegészségre a városi orvosok és borbélysebészek, a köztisztaságra pedig a negyedmesterek vagy tizedesek ügyeltek. A közegészségügyi és köztisztasági rendszabályokat a pécsi magisztrátus a város kapuira is kiszégeztette, és a város lakóinak kötelességévé tette, hogy erre felügyeljen. A negyedmesterek feladata volt még a város szegényeivel való törődés, a szegénységi bizonyítványok kiállítása, a segélyezettek ellenőrzése is.⁵

Mind a lakosság, mind az állatok egészségügyére fokozottabb figyelmet fordítottak járványos megbetegedések idején. Amikor akár a kolera, akár a marhavész pusztított, a rendészeti intézkedéseik nemcsak a városra terjedtek ki, hanem a szomszédos településekkel is egybehangolták azokat.

⁵ Mészáros Balázs: *Alsó társadalmi rétegek Pécsen, 1850–1920. A szegénységűről a szociálpolitikáig*. Doktori értekezés. Budapest, 2011, kézirat, 64., 140., 143., 147., 155..

A város iparrendészeti feladata volt a céhekkel vagy céhmesterekkel kapcsolatban felmerült különféle ügyek megoldása. Iparrendészetiekben rendszerint a céhekkel együtt intézkedtek. Ugyanígy volt az iparendedélyek kiadásánál is. Iparrendészeti kihágásokban, amely akár a gyártás, akár az iparúzés területén történt, a büntetőbíráskodás a város feladata volt. A pécsi városi tanács a céhekbe komisszáriusokat (állandó városi biztosokat) küldött ki a maga kebeléből. Egy-egy városi szenátor két-három céh biztosi tisztét is betölthette.

Mivel a városnak fontos bevételi forrása volt a vásártartás és a hetipiacok jövedelme, gondot fordított a vásár- és piacrendészetre és a mérlegek hitelességére. E jövedelmek igen fontosak voltak a város háztartásában. A hetipiacok bevételeivel a piacbíró számolt el. Mivel Pécsen 1780-ig a püspök volt a város földesura, a kocsmáltatási jogért és a bevételekért folyó küzdelemben olyan megegyezés jött létre a püspök és a polgárság között, hogy annyi italmérése legyen a városnak is, mint a püspöknek. Italmérési joggal rendelkezhettek a szerzetesrendek, a székeskáptalan és más egyházi szervek is.

A vásár- és piacrendészet körébe tartozott a mérlegek hitelességének ellenőrzése is. Erre a vásárbíró és a vásári rendőrök ügyeltek fel. Vita esetén a város hiteles mérlegeit vették elő. Az egykorú mértékek, mint a pozsonyi mérők, vékák, füzérek, iccék, meszelyek stb. — mint városi hiteles mértékek — a városi mérlegek bódéjában voltak elhelyezve. Ha valaki hamis mértéket használt akár az országos, akár a hetivásárokon, a vásárbíró szigorú büntetéssel sújtotta.

A rendészeti feladatok körébe tartozott a katonák beszállásolása és ellátásuk biztosítása. E feladatokat a szállásmester (kvártélymester) látta el. Szállásmester híján a tizedesek vagy negyedmesterek végezték a beszállásolást a belső tanács részéről

ezzel megbízott szenátor irányítása mellett. A szállásmester vagy a tizedesek szedték be a beszállásolt katonaság ellátására a lakosságtól a természetbeni hozzájárulásokat: fát, lisztet, különféle élelmiszereket és pénzt is gyűjtöttek e célra. Kiosztották a katonaság között a kenyeret, szénát, zabot, és végezték a katonaság házaknál vagy laktanyákban való elhelyezését. Havonként egyszer megvizsgálták, nincs-e valami hiányosság a beszállásolásban és az ellátásban.

Városunkban 1780-ban választották meg az első rendőrkapitányt. E tisztség a szabad királyi városi rangra emeléssel vált kötelezővé. Amikor a kapitányi hivatalt megszervezték, a városi rendészet minden ágazatát a rendőrkapitány irányítása alá helyezték. A szervezett rendőrség felállítása és a kapitányi hivatal megszervezése után sem szűntek meg a városi polgárság és polgárőrség rendészeti feladatai. A polgárőrségbe minden katonaviselt férfi beletartozott bizonyos életkorig. Nevezték polgári katonaságnak is. A polgárőrség legénysége kapitányát és tisztikarát maga választotta. A polgárőrség kapitányát a város közgyűlése utasíthatta nappali vagy éjjeli őrség tartására. Mivel a polgárőrség minden ellenszolgáltatás nélkül látta el rendészeti szolgálatát, nem is volt mindig kifogástalan.

* * *

Hát nem is olyan nagyon régen még olyan volt Pécs öngazgatása, amint azt fentebb elővezettem. A legfőbb tanulság ebből a mai nemzedékek számára az, hogy a város polgárai egymásért és a városért sokat tettek... míg a mai pécsi polgárokról ez korántsem mondható el. Településeinkről a hajdani szomszédsági közösségek, utcaközösségek, negyedmesterségek és egyéb, az egymás segítését, az összetartozást, a jó közösségi

életet megtartó kapcsolatok eltűntek. Ez az antihunitáknak, a család bankároknak, a kapzsi tőkepenzeseknek és a Magyar Királyságban is is beindított ún. polgári fejlődésnek a számlájára írandó.

Ám korántsem lehetetlen a hajdani területi öngazgatásnak a visszavezetése, a visszaszervezése, visszaállítása a városainkban és a falvainkban. Akármelyik városunkban és akármelyik falunkban. Tudás, akarat és bátorság azért kell hozzá.

*Az egri fertálmesterek avatása
2018 februárjában, Szent Apollónia napján.
Balra Várkonyi György úr, az Egri Fertálmesteri Testület főkapitánya*

Merthogy például nemes Eger városának polgárai negyedszázaddal ezelőtt visszaállították az Egri Fertálmesteri Testületet Várkonyi György főkapitány úr, építész-mérnök áldásos tevékenységének köszönhetően.

„Légy negyeded világító fáklyája, a becsület és a tisztesség bajnoka!” — az évszázados hagyományokat tiszteletben tartva és azokat követve szentmise után avatták föl Szent Apollónia napján nemes Eger városának 2018-ra elválasztott negyedmestereit. A városháza dísztermében *Habis László* polgármester vette ki az esküt a százrancú köpenyt felöltő új negyedmesterektől, s a köszöntő és magasztos és a lelkesítő szavak után arra hívta föl a figyelmüket, hogy szívvel-lélekkel együtt tegyenek szeretett városukért, Egerért. Utána *Várkonyi György főkapitány úr* méltatta a leköszönő negyedmesterek munkáját, míg a hivatalt fölveőknek erőt, kitartást, jó munkát kívánt e szavakkal: „Vigyétek tovább a fáklyát, a lángot!” Az új negyedmesterek sorra járultak a százrancú köpenyben a főkapitány elé, aki megérintette vállukat a szalagos bottal, s ezzel negyedmesterré fogadta valamennyiüket.

Érdemes megtekinteni, miféle foglalkozású embereket választottak maguknak negyedmesternek 2018-ban az egriek: *Molnár László* mérnök, *Rácz József* faipari technikus, *Lepres Dezső* recepciós, *Nagy Gergely* szociálpedagógus, *Jónás Zoltán* művészeti vezető, *Tóth József* villanyszerelő, *dr. Báthory Sándor* orvos, *Ferencz János* vállalkozó, *Bíró Attila* vállalkozó, *Bartók Miklós* lakatos, *Sós Balázs Bertalan* gazdasági mérnök, *Bodnár Péter* pénzügyőr, *Bozsik Pál* programozó, *Lippóczy Ákos* tanár, *Juhász Nándor* fényképész és *Federics Zoltán* vállalkozó.

Pécs képviselő-testülete is megtehetette volna már évekket ezelőtt a pécsi polgárok és Pécs város épülése érdekében azt, hogy visszaállítja Pécssett a hagyományos öniszervezést: szervezhetett volna a *Pécsi Lokálpatrióta Szövetség* kutatási és szakmai tapasztalatait igénybe véve jó néhány negyedmesterséget, számos utcaközösséget és sok-sok családi-szomszédsági közösséget, hogy Pécsset kihúzzuk ama gödörből, amibe az antihuniták

beletaszították — ha nem mindig *gyámoltalan, pipogya, tehetetlen, érdektelen és tájékozatlan önkormányzati képviselő-testülete* lenne kedves városunknak, Pécsnek. Vajon máshol is ekképpen van ez? Vagy csupán csak Pécs város önkormányzati képviselő-testületére jellemző e szerfölött rossz, káros, kártékony, haszontalan tulajdonság? Vajon mit szólna ehhez *Aidinger János*, Pécs hajdani szerfölött kiváló polgármestere?

Példa. Az értéktár bizottság a 2016. december 8-án megtartott ülésén a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség javaslatát, miszerint az értéktár bizottság *a pécsi negyedmesterséget vegye fel a városi értéktárba*, hogy a pécsiek azáltal is értesülhessenek e hajdani jól működő, a városi polgárok érdekeit jól szolgáló öngazgatási szervezetről, a szerfölött felkészületlen értéktár bizottság azzal utasította el a javaslatunkat, hogy *a pécsi negyedmesterség nem eléggé pécsi*, ezért nem veszi fel a pécsi értéktárba.

Az embernek megáll az esze! Ezek irányítják Pécs városát? Ezek döntenek a pécsiek sorsa felől? Ezek szavazzák meg a város rosszul elkészített fejlesztési terveit? *Ezek döntenek Pécs jövőjéről!?*

Hogyan lehet az, hogy az egriek meg más városok polgárai, a falvaink többsége képesek arra, hogy újra megéljék a területi öngazgatás kedvező sajátosságait? Az erdélyi falvaink a hatékony tizes közösségeket és a közbirtokosság hasznosságát? És hogyan lehet az, hogy Pécs képviselő-testülete erre nem képes? Vajon kiken múlik ez?!

Egyik munkatársam panaszkolt évekkkel ezelőtt: 20 éve lakik egy kertvárosi négyemeletes panelházban, 15 lakás van benne, ám a lépcsőházi köszönésen és az évi egy lakógyűlésen kívül a lakók egyáltalán nem szólnak egymáshoz. Szomszédsági közösség szervezésébe fogott a házban, ám a lakók a 2018. április 25-i közgyűlésen én kinyilvánították, hogy ez nekik nem kell, mert nem lehet megcsinálni. Így hát a lépcsőházban

ezután is elmennek egymás mellett a lakók anélkül, hogy valamelyik — a munkatársamon kívül — megkérdezné embertársát: hogy van, kedves szomszéd?

Noha a mégiscsak megszervezendő mai negyedmesterségektől, utcaközösségektől, családi-szomszédsági közösségektől a fentebb ismertetett feladatok néhányát már nem várjuk el, lényegében ma is igen sokrétű lenne a visszaállított területi öngazgató közösségeknek a feladata.

A magyar nemzeti öngazgató közösségeket azért kell visszaállítanunk a magyar nemzet Kárpát-medencei otthonában, azaz gyönyörű hazánkban, minden egyes településünkön, mert az antihuniták által az utóbbi 500 esztendőben meggyöngített nemzetünk bármiféle felemelését célzó nemes feladatainkat csak és kizárólag kis nemzeti közösségekre alapozva és építve lehet megtenni. Nem elég például a családokat a legkülönbélebb anyagi támogatásokkal, kedvezményekkel ellátni, és a családi élet szépségeit hirdetni (habár ezek is nagyon-nagyon fontos feladatok), hanem a családokat célszerű többenemzedékes nagycsaládokká visszaalakítani, és a családokat általában is egymást támogató családi-szomszédsági közösségekbe kell összeszervezni, azokat utcaközösségekké, majd azokat a városokban negyedmesterségekké. Amint az hajdanában volt a Magyar Királyságban. A falvakban is vissza kell állítani a hajdani területi öngazgatót.

Ennek természetesen *a mai körülményekhez kell idomulnia*. Jó lenne, ha a nemzeti politikusaink felismernék végre ezen egyik legfontosabb feladatukat, és halaszthatatlan köteleességüket nem mulasztanák el. *Isten őket úgy segítse!*

ÜZENET A PÉCSIEKNEK
II. RÁKÓCZI FERENC ERDÉLYI FEJEDELEMTŐL,
A MAGYARORSZÁGI FELKELT RENDEK
NAGYSÁGOS VEZÉRLŐ FEJEDELMÉTŐL
1706

NE HIGGY MAGYAR A NÉMETNEK...

Ne higgy magyar a németnek,
Akármivel hitegetnek.
Mert ha ád is nagy levelet,
Mint a kerek köpenyeged
S pecsétet üt olyat rája,
Mint a holdnak karimája:
Nincsen abban semmi virtus.
Verje meg a Jézus Krisztus!

IUSTAM CAUSAM DEUS NON DERELINQVET.
(Az igaz ügyet nem hagyja el az Isten.)

CUM DEO PRO PATRIA ET LIBERTATE!
(Istennel a hazáért és a szabadságért!)

A nagyságos vezérlő fejedelem képmása
(Danckában, 1712-ben festette Mányoki Ádám [1673—1757];
olaj, vászon, 62,5 x 77,5 cm)

ZÚGJATOK, HARANGOK!

Hallgat még a nemzetünk a Kárpát-medencében,
ősi Magyar Királyságunk szunnyad fenn az égben.
Nem viseli magyar király a Szent Koronánkat,
nemzetünk és népeink még ébresztésre várnak.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Idegenek telepedtek nemzetünk nyakára,
fosztogatnak bennünket a maguknak javára.
Kártevő és élősködő van köztük megannyi,
hazátlanok, pofátlanok és mind buta-pesti.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Üldözték az idegenek keresztény népünket,
házánkból menekülésre ezrek kényszerültek.
Irtották a magyarokat sok milliószámra,
így fogyott el a magyar nép a Kárpát-hazában.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

A kártevők államunkat újra elfoglalták,
s milliárd dollárokkal azt eladásították.
Élősködnék ezek rajtunk s milliókat lopnak,
munka nélkül, galád módon rajtunk gazdagodnak.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Hazudnak az idegenek nekünk irodalmat,
harmadrendű írócskáik számos díjat kapnak.
Ocsmányul meghamisítják a történelmünket,
magasztalják sok-sok éve véres tetteiket.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Ravasz banki hitelekkel nyomorgatják népünk,
de mi ebből s más egyébből őtőlük nem kérünk.
Irtották a nemzetünket ötszáz esztendőn át,
nekünk le kell ráznunk az idegenek uralmát.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Most a nyitott társadalom hazug leple alatt
Európa országiba muszlimokat csalnak,
hogy aztán a zűrzavarban el tudjanak bújni,
és a nemzet bomlasztását tovább tudják űzni.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Elcsalták az olimpia pályázatát tőlünk,
selyemfiúk, kékharisnyák okoznak kárt nekünk.
Tömik őket a külföldi haverjaik pénzzel,
és még élősködnek a magyar költségvetésen.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Elég már a kártevésből s az élősködésből,
tűnjetek el, idegenek, hazánk életéből!
Eddig tűrtük, elviseltük demokráciátok,
jobb lesz nektek ezután, mert hazánk elhagyjátok.
Zúgjatok hát, ti harangok, templomok tornyában,
ébredj, magyar, veszélyben vagy a saját hazádban!

Apostoli király készül újra uralkodni,
a nemzettel s népeinkkel hazát jobbítani.
A mi nemzetünk feléled, s együtt népeinkkel
békeesség és boldogság lesz Kárpát-medencénkben.
Zúgjatok hát, ti harangok, s hirdessétek bátran:
visszatért a Magyar Isten ősi hazájába!

ÜZENET A PÉCSIEKNEK
BOCSKAI ISTVÁN ERDÉLY ÉS MAGYARORSZÁG
FEJEDELMÉTŐL, MAGYARORSZÁG KIRÁLYÁTÓL
1606. DECEMBER 17.

Testámentomi rendelés (részlet)

„Én Bocskai István, Istennek kegyelmességéből Magyarország és Erdélynek fejedelme, székelyeknek ispánja... mint nemzetemnek, hazámnak igaz jóakarója, fordítom elmémet a közönséges állapotnak elrendelésére és abból is az én tanácsomat, tetszésemet, igazán és jó lelkiessémmel (meghagyom) megírom, szeretettel intvén mind az erdélyieket és magyarországi híveinket az egymás közt való szép egyezségre, atyafiúi szeretetre. Az erdélyieket, hogy Magyarországtól, ha más fejedelemség alatt lesznek is, el ne szakadjanak. A magyarországiakat, hogy az erdélyieket el ne taszítsák, tartsák ő atyafiainak és ő véreknek, tagjoknak.

Ha a fejedelemségek, amint szokott lenni, vagy Erdélyben vagy Magyarországon változnak, ömagok között a republikák, az egyezséget a mostani konföderáció szerint tartsák meg és az idő ha mit hoz, egymás javának engedjenek és egymás nyavalyáját fájlalják és mindenekben oltalommal, segítséggel legyenek egymáshoz, mert tudó dolog az, hogy az visszavonás-

sal [viszálykodással] nagy birodalmok is elromlanak, viszontag az egyezséggel kicsinyek nagyra nevednek. Magyarországot és a mi nemzetünket, idegen földről kiszállítván, az egyezés erre a szép földre plántálta, nagygyá nevelte és sokáig virágoztatta. A visszavonás [viszálykodás] viszontag megszagatta, elrontotta és ebbe a jó napba hozta, amelyben most vagyunk. Szánkban az ízi, az egynehány esztendőben micsoda romlást hozott, hogy a magyar egymást rontotta, vágta, minden nemzetsé-
günknek, még a nyilvánvaló ellenségeknek is előtte, szidalmunkra, gyalázatunkra. Ójjon az Isten minden keresztyén lelkiesméretet annak csak gondolatjától is.

Az egyezésnek pedig örökös megtartásában azt az utat látjuk: a fejedelemségek, szinte ha változnak is, mindenik helyen a szabad választás szerint, de a republikák is soha egymás ellen senki ingerlésiből, izgatásából ne törekedjenek. Valameddig pedig a magyar korona ott fenn, nálunknál erősebb nemzetségnél, a németnél léssen, és a magyar királyság is a németeken forog, mindenkor szükséges és hasznos egy magyar fejedelmet Erdélyben fenntartani, mert nekik javokra, oltalmokra léssen. Ha pedig az Isten adná, hogy a magyar korona Magyarországon magyar kezéhez kelne egy koronás királyság alá, úgy az erdélyieket is intjük: hogy attól nemhogy elszakadnának, vagy abban ellent tartanának, de sőt segéljék tehetségek szerint és egyenlő értelemről azon korona alá, a régi mód szerint, adják magokat. Mely dologról, ha valaha hittel való konföderáció közöttök lehet, felette igen javalljuk.

A magyarországi állapotot arra hagyjuk, hogy amint császárral, őfelségével végezésünk vagyunk, aszerint minden dolgok exequaltassanak [végrehajtassanak], és a szent békeesség, melyet egészen véghezvittünk, fel ne bomoljon, hanem megerősíttessék.

Az erdélyi állapotot, minthogy szabados diszpozíciónk [rendelkezésünk] alatt vagyunk; noha tudjuk, hogy azon nemes országnak, eleitől fogva való szabad választása volt, most is abban őkegyelmeknek semmit nem derogálván [korlátozván], tartozásunk szerint mégis az őkegyelmek javáért utánunk oly szukcesszort [utódot] nevezünk, kit őkegyelmeknek javokra, megmaradásokra esmérünk lenni, kire intjük szeretettel, ne difficultálják [kifogásolják], vegyék ebből a mi jó tetszésünket és noha mind ifjú, mind öreg embereket és a mi vér szerint való atyánkfiait ez állapotra méltán, szolgálatjának tekintetiért kommandálhatnánk [javasolhatnánk], de sok bizonyos okokért, mind ifúságához képest megért, jó erkölcsű, istenfélő természetiért, józan életiért és Magyarországon régi, tekintetes nemzeti úri nemzetiért, ezzel az országgal is Erdélynek hasznos szövetségéért, hogy innen nagyobb gyámola lehessen mindenkor, javalljuk, hogy a nemes ország miutánunk nem mást, hanem a tekintetes és nemzeti Homonnai Bálintot vegyék, válasszák és esmérjék fejedelmeknek. Ha e tanácsunkat megfogadják, sok jót látunk benne, de legnagyobbat, hogy egész Magyarországot ezzel magokhoz kapcsolván, nem tarthatnak ezután örökös megmaradásokra semmi ártalmat, mint eddig vagy Magyarországból, vagy mint szokott lenni, csak a két Oláhországokból [a havaselvi és moldovai vajdaság; Havaselve és Moldova] is. És minden azokból következő jókat, ide ha nem írhatunk is, a nemes országot Isten bölcs ítélettel szerette, magoktól feltalálhatják és előre elláthatják.

Az erdélyi fejedelemséghez hagyjuk, hogy bírassanak: Fogaras, Gyalú, Szamosújvár, Várad, Lippa, Jenő és minden véghezak tartományostól.

A koronát is, kit nekünk török császár adott, hagyjuk az ország tárházában úgy, hogy fejedelemségről fejedelemségre

*Bocskai István koronája,
amit I. Ahmed oszmán szultántól
kapott 1605. november 11-én.
A bécsi Kunsthistorisches Museum
őrzi. Vajon miért az?*

maradjon és annak készen tartassék, aki az országnak ura lészen, azzal a köves szablyával együtt, amelyet adott véle.

Szatmárt pedig, minden hozzá tartozó jószágokkal, édes hazánkhoz megmutatandó háládatosságunkért és hogy a posteritas [utókor] is megemlékezzék jó szolgálatunkról, hogy a nemes országnak ilyen szép erősséggel kedveskedünk, hagyjuk Erdély-országának és abban való nemes respublikáknak [államoknak] örökben. [...]

Intjük ennek felette szeretettel az ittlévő híveinket, a nemes Kassa városát is. Egyikre, hogy metropolisa [fő városa] lévén ennek a helynek, Felső-Magyarországnak, a mostani időt és állapotjokat meggondolván, magok jövőendő javukért s megmaradásokért, viseljék jól magokat, az országgal és a nemességgel értsenek egyet mindenekben, ne hirtelenkedjenek semmi dologban, hanem ami még hátravagyon a császár öfelsége részéről való traktátusokban [egyezségekben], légyenek mindenekben úgy az ország mellett, hogy mindenek menjenek jó módjával véghez. Másikra, hogy meggondolván az országnak jó szándékkal való szolgálatunkat és hozzájuk megmutatott jóakaratomkat, azt is, hogy Isten kegyességéből választott fejedelmek voltunk, magok jó híréért, nevéért, valamíg testünk e városban lészen, becsületesen jóakarattal való hűségeket hozzánk tartsák meg és a város is mi számunkra lévén, mikor testünket, minden egyet-más ittvaló marháinkkal békességesen

kikésértetik, azután jó módjával procedáljanak [járjanak el]
a bécsi végezés [az 1606. június 23-án megkötött bécsi béke]
szerént a resignációval [lemondással].

*Scripta in libera civitate Cassoviensi
die 17. mensis decembris Anno Domini 1606.*

*A magyar Szent Korona.
Valakit meg kell koronáznunk vele a magyar nemzet érdekében...
hisz a Magyar Királyság sosem szűnt meg!*

A TERÜLETI ÖNIGAZGATÁSRÓL

Feszty Árpád: A magyarok bejövetele (részlet)

Munkácsy Mihály: Honfoglalás (részlet)

HAGYOMÁNYOS TERÜLETI ÖNIGAZGATÁST A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN!

„Nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet” — Bethlen Gábor erdélyi fejedelemnek és megválasztott magyar királynak tulajdonított e mondása szellemében igyekszünk megtenni mi is mindent édes magyar hazánkért, nemes nemzetünkért!

Kies Kárpát-medencei hazánk településein: falvainkban és városainkban vissza kell állítanunk a hajdani, területi elven szerveződött öniszervezetet: a családi-szomszédsági közösségeket, az utcaközösségeket, a negyedmesterségeket és az egyéb önszerveződő-önigazgató kisközösségeket, vagyis az egykori, jól működő falusi-városi öniszervezetünket. E nélkül ugyanis aligha szólhatunk a magyar nemzet életéről, egészségéről, XXI. századi újbóli felemelkedéséről, fényes jövőjéről. E hagyományos területi öniszervezetek igen szépen és eredményesen végezték közösségi feladataikat mindaddig, amíg a pusztító idegen ideológiákkal (liberalizmus, komonizmus) megfertőzött politikusok és gyatra államhatalmuk szét nem zilálta, szét nem verte a magyar nemzet szentségi talapzatát.

Az utóbbi két évtizedben (a gyilkos hatalmi erővel ránk kényszerített, szocializmusnak álcázott antihunista diktatúra

csúfos bukása után) — meglehetősen nagy szerencsénkre — igen kedvező településfejlődési-fejlesztési folyamatok indultak meg nemzeti kormányunk áldásos tevékenysége révén szerte Kárpát-medencei hazánkban: a területi öngazgatás visszaállításának a szükségességét egyre több lakos ismeri fel falvainkban és városainkban. Ám a legmagasabb állású nemzeti vezetőink sajnos nem!

A Nyugat liberális és komonista mótelyével fertőzött urbanus értelmiség által egy kaptafára készített, satnya településfejlesztési tervezeteket fel kell váltaniuk a közösségek által megbízott, népben-nemzetben gondolkodó, hazájukat, nemzetüket szerető és tisztelő, a közjóért tevékenykedő, ügyes magyar tervezők településfejlesztési elképzeléseinek.

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség évek óta azon fáradozik, hogy Kárpát-medencei hazánk településein, ennél fogva Pécsen is, legyenek ismét családi-szomszédsági közösségek, házközösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek; legyenek választott szomszédságfők, háznagyok, utcanagyok és negyedmesterek, amelyek, ill. akik hathatósabban, eredményesebben képesek dolgozni településrészük lakóiért; nem úgy, mint az anti-hunita zsarnokság települési tanácsainak elvtársai és a feladataikat alig ismerő mai képviselő-testületnek a tagjai.

„Minden magyar felelős minden magyarért”¹ — mondta ki e nagyon fontos erkölcsi tételt kolozsvári születésű írónk,

¹ A kitűnő író egyik, 1935 novemberében megjelent *Ludas Máttyás-füzetének*, sorrendben a 12.-nek, a belső címlapján lelhető föl e nagy fontosságú, a nemzet számára kiadott jelmondata. A Ludas Máttyás-füzetek 1934 és 1942 között nyolcvan alkalommal jelentek meg. Egyedül írta és szerkesztette őket Szabó Dezső, mint a másik nagy szellemünk, kiválóságunk, az óriás Németh László, a sajátját, a *Tanút*. Szabó Dezső *Az elsodort falu* c. nagy horderejű és fölöttébb tanulságos történelmi regényével örökre beírta magát a magyar nemzet szívébe.

Szabó Dezső, nemzetünk egyik nagyja és azok közül is egyik legkiválóbbja 1935 novemberében. E nagy hatású, az egész nemzetnek szóló jelmondatnak a szellemében igyekszem jó-magam is cselekedni kies Kárpát-medencei hazánkért, a belső és külső ellenségeink — az antihuniták — által meggyalázott nemzetünk felemeléséért.

Azért fogtam bele a hajdani jól működő falusi, mezővárosi, bányavárosi és szabad királyi városi önjazgató közösségeknek a kutatásába, mert leplezetlen szándékom az, hogy a régi területi önjazgató közösségeket visszaállítsuk nemes nemzetünk mindennapjainak az életébe, tapasztalataikat átültessük Kárpát-medencei hazánk településeinek mai valóságába. Ugyanakkor a területi önjazgató visszaállítással párhuzamosan meg kell kezdenünk a többnemzedékes nagycsaládoknak a mai halódó kiscsaládok helyébe történő visszaszervezését is.

Nemzeti területi önjazgatásnak nevezem *egy település lakosainak a közösségeik érdekébeni, területi alapon, önkéntesen működő önszerveződését*, ami a település lakosainak mindennapi életében igen fontos szerepet játszik. A területi önjazgató közösségeknek a felállítását nem az államhatalom rendeli el, mint a vármegyéink vagy a településeink önkormányzatiságát; maguk a lakók önkéntesen hozzák létre, és önkéntesen működ-tetik azokat. Effélék például a tizesek² vagy tizedek, a tízházak, az utcák, az utca kapitányságok, az utca közösségek, a családi-szomszédsági közösségek, a negyed- vagy fertálymesterségek.

² A *tíz* tőszámnév néhány toldalékában megőrzi a többeli magánhangzó hosszúságát, néhány származékban viszont rövidebbre vált: *tízen*, *tízes*, de: *tized*, *tizen*-. A *tízes* főnév egyfajta települési közösségi szerveződést jelent, a székelek rövid *i*-vel ejtik, ennél fogva mi pedig rövid *i*-vel is ír-juk, pl. *falutízes*.

A területi öngazgatás iránti érdeklődésem kezdete messzire nyúlik vissza az időben. Mintegy három évtizeddel ezelőtt, 1990 júliusának közepén találkoztam egy szerfölött kiváló erdélyországi nemes magyar hazafival — *dr. Veress Albert* csíkszeredai megyei elmeorvos főorvossal — az V. Nemzetközi

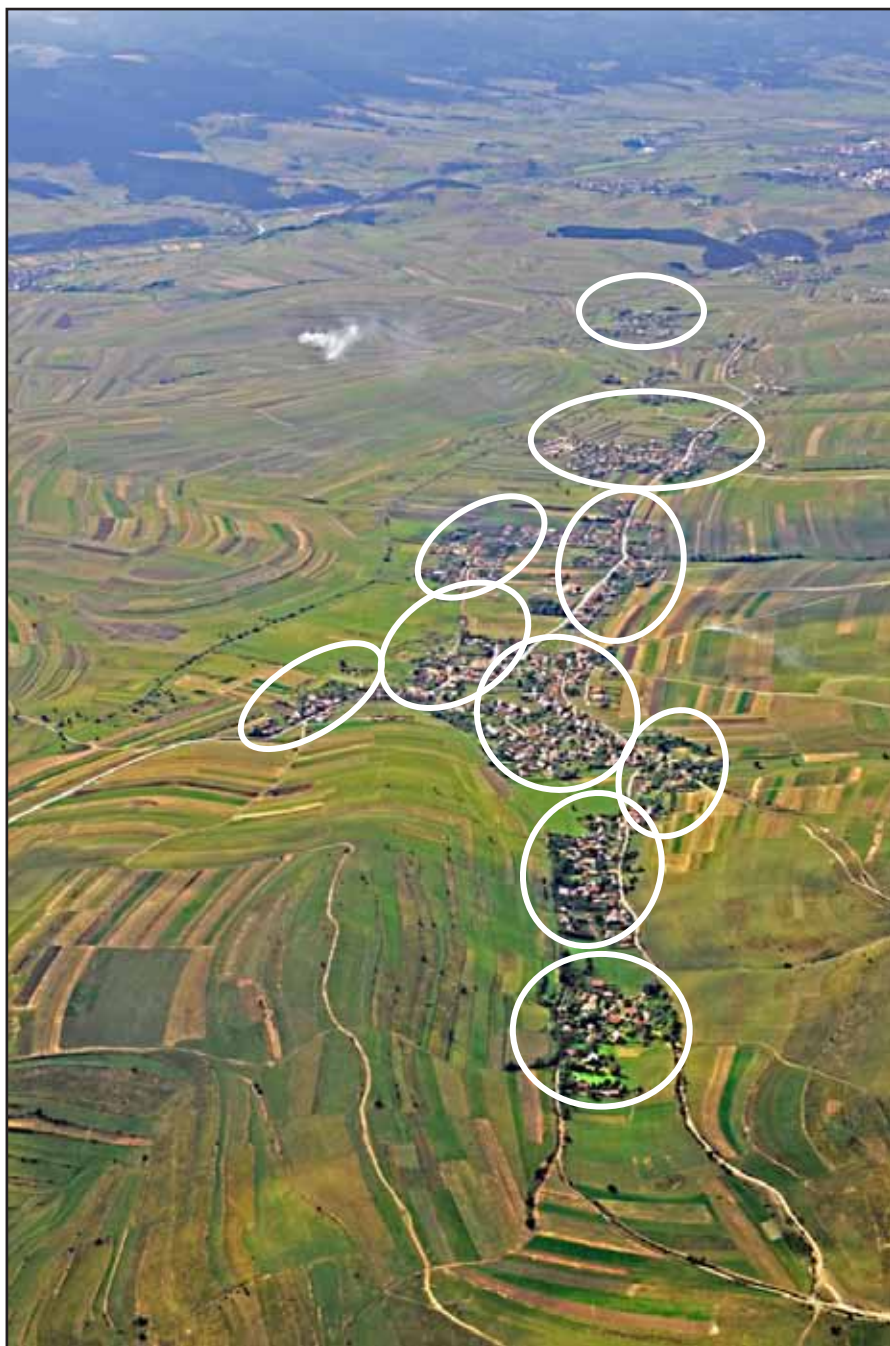
*Dr. Veress Albert
főorvos úr*

Pszichofiziológiai Kongresszusnak a Nógrád vármegyei Szirákon, a gyönyörű Kastély Szállóban tartott, kihelyezett pszichiátriai tanácskozásán. A sok-sok szakmai gondunk megbeszélése után határoztuk el: a jelenleg Hargita névvel illetett erdélyi székely megyében is (ez nagyjából a hajdani Csík vármegye) megindítjuk az öngyilkosságok kutatását. E nemes feladatot 1990 őszén készítettük elő a Pécsi Orvostudományi Egyetem Pszichiátriai Klinikáján *dr. Ozsváth Károly* igazgató professzor és *dr. Kóczán György* docens szakmai tapasztalatainak a felhasználásával, és 2012 nyaráig végeztük — saját költségünkön.

A csíki öngyilkosságok felderítésének 22 esztendeje alatt keresztül-kasul bejártuk e kies magyar vidéket, sok székelyföldivel beszélgettünk, és szereztünk semmivel sem pótolható, életre szóló tapasztalatokat. Mintegy 50 kisebb-nagyobb tanulmányt jelentettünk meg hazai és külföldi folyóiratokban, számos konferencián, kongresszuson mutattuk be személyesen is eredményeinket — itthon és külföldön egyaránt; Japántól Brazíliáig, Londontól Athénig.

A haza véghatárán fekvő³ fenséges Csíkszéket dr. Veress Albert főorvos úrral bejárva figyeltem fel arra, hogy Csíkban

³ Orbán Balázs: *A Székelyföld leírása történelmi, régészeti, természetrajzi s népismereti szempontból. II.* Bp., 1986, Helikon (hasonmás kiadás), 1.

Csíkminszent a magasból. A táj szerkezetében jól láthatóak az egymástól elkülönülő települési csomópontok: a falutizesek.

a falvak nem egybefüggő települések, hanem kisebb-nagyobb részekből — ún. falutizesekből — állnak össze (lásd az előző oldali ábrát). Korábban nem hallottam e településszerkezetről meg a települési öngazgatásnak e fajtájáról.⁴

A magyar rendi alkotmány nem szabályozta egyetemlegesen településeink közösségeinek a szerveződését és jogéletét. A rendi társadalomban a közhatalom nem foglalkozott a közösségekkel. Igazgatásukat a földesúr és a falu (a jobbágyság) között kötött szerződések szabályozták.

A Magyar Királyságban a központi igazgatás (az államigazgatás) mellett számos különféle öngazgatási közösség is működött településeinken (a fentebb már említettekén kívül: céhek, kalandos társaságok, kapuközösségek, hídközösségek, esztenatársaságok, kalákák, kút- és forrásközösségek stb.). Ezek összetartották a települést, szervezték közösségi és gazdasági életet, a közmunkákat, védték a lakosságot és a település vagyonát a természeti csapásoktól és az ellenségtől is.

Amikor aztán 2012-ben lezártuk dr. Veress Albert nemes barátommal a csíki öngyilkosságok 22 éves kutatását⁵, nekilát-

⁴ Sok olyan tényről, történésről nem tudunk még mi, magyarok, amelyek elődeink életének a kedvező szerveződéseit mutathatta volna be, mert-hogy eltiltották előlünk a Magyar Királyságba hajdanában beszivárgott és a XX. században kétszer árulással hatalomhoz jutott, nem keresztény migránsok antihunita leszármazottai és a velük kollaboráló belföldi antihunita értelmiség; idegenek parancsolták meg nekünk, magyaroknak, mit tanulhatunk magyar irodalomtörténet vagy magyar történelem gyanánt. Hihetetlen károkat okoztak a magyar nemzetnek e galád antihuniták! Vajon ez volt a hálájuk, hogy a nemes magyar nemzet befogadta őket a különféle európai népek pogromjai elől? *Ideje van annak is, hogy e kérdéskörben is rendet tegyünk.*

⁵ Vadas Gyula – Veress Albert: *Az ördög cimborája. A felcsíki öngyilkosságokon túl...* Csíkszereda, 2012, Státus Könyvkiadó.

tam a hajdani, jól működő magyar nemzeti öngazgatás alapsabb megismerésének. Ámde már előtte, 2010 őszén, kapcsolatba léptem a *Magyarok Szövetsége* pécsi elöljárójával, *Szilágyi László* mérnök úrral a hajdani többnemzedékes nagycsaládoknak a nemzet életébe való visszaszervezése ügyében. Vele azóta is foglalkozom e tervezettel, ill. a pécsi települési öngazgatás visszaállítással. S megtudtam még azt is, hogy a Magyarok Szövetsége is szorgalmazza nemzeti feladattervében a hajdani tizes közösségeknek, a tizedeknek a visszaállítást. Majd további kutakodásaim közben találék rá — nagy-nagy örömömre és megdöbbenésemre, hogy ma ilyen egyáltalában van! — a nemes egri fertálmesterekre és *Várkonyi György* építésmérnök úrra, az *Egri Fertálmesteri Testület* nemes lelkű főkapitányára, akivel esztendőik óta gyümölcsöző az együttműködésünk.

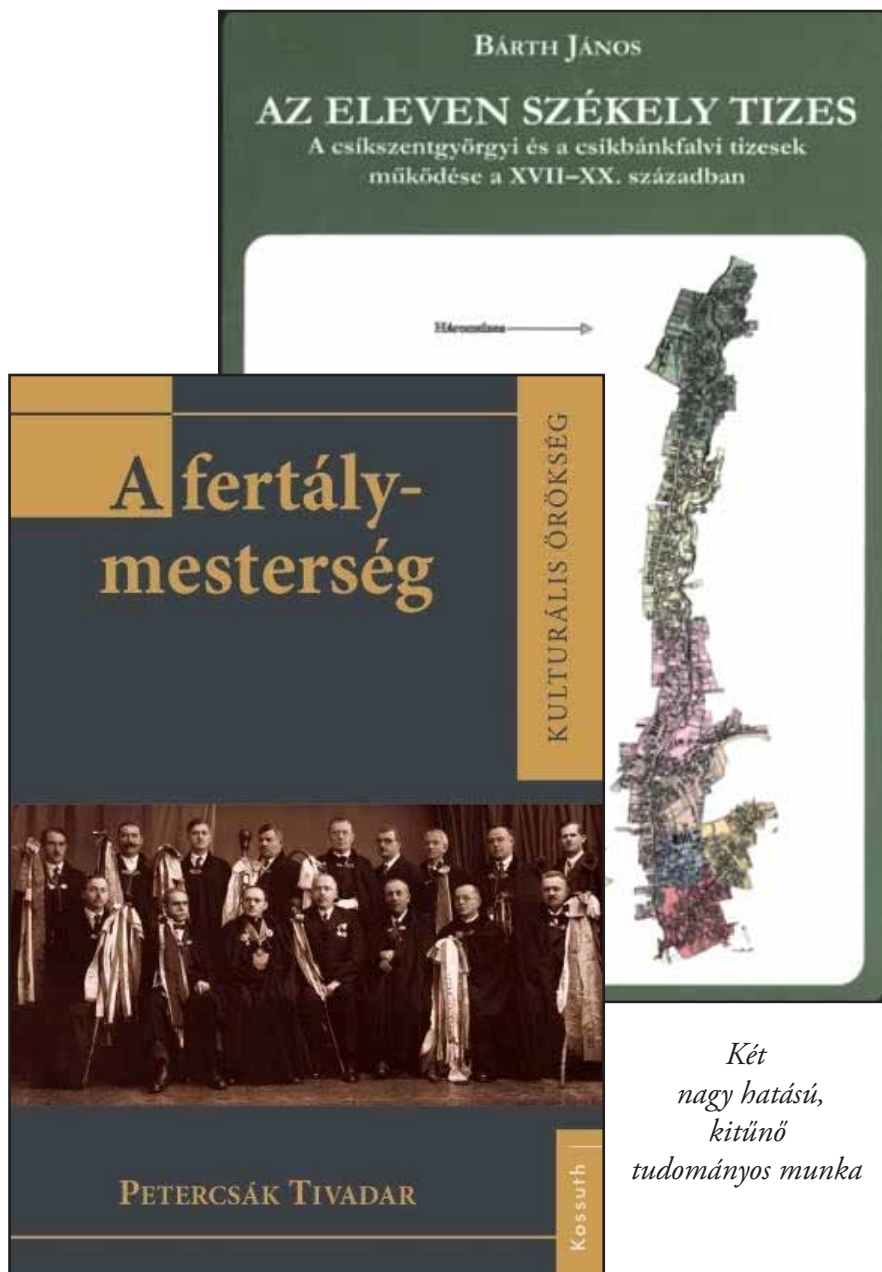
Majd felvettem a kapcsolatot *Kossa Lajos* úrral, Aba városka érdemdús polgármesterével, mert megtudtam: ott már léteznek utcaközösségek és létezik magisztrátus.

Aztán 2013 tavaszán megalakítottuk Kustos Irma, Tóth Anikó, Réthy István, Rihmer István, Sey Gábor, Szilágyi László és Vajda László érdemes pécsi lakosokkal és még többekkel a Pécsi Lokálpatrióta Szövetséget, amelynek az egyik magasztos feladata a települési öngazgatás visszaállítása Pécsen, ill. kies Kárpát-medencei magyar hazánkban.

Jelmondataink:

Pécs legyen újra a pécsieké!

*Hagyományos települési öngazgatást
Kárpát-medencei hazánkban!*

*Két
nagy hatású,
kitűnő
tudományos munka*

Báth János: *Az eleven székely tizes. A csíkszentgyörgyi és a csíkbánkfalvi tizesek működése a XVII–XX. században* (2007) és
Petercsák Tivadar: *A fertálymesterség* (2015)

A TERÜLETI ÖNIGAZGATÁS ALAPJAI

A társadalmi devianciák több mint három évtizedes kutatása közben fogalmazódott meg bennem ama igen határozott véleményem, hogy a mai magyar önkormányzati és állami intézmények elégtelenek az antihunita (komonista és liberális) métellyel fertőzött, idegen pénzügyi érdekek miatt elnemzetlenített országban a felbukkanó és terjedő devianciák visszaszorítására, ill. megelőzésére. Az efféle magatartásfajták és társadalmi gondok (öngyilkosság, alkoholizmus, a mentális és viselkedési betegségek változatos fajtái, narkománia, erőszak, káromkodás, a gyermekek és nők bántalmazása, gyilkosság, rablógyilkosság, lopás, vesztegetés, erkölcsi romlás, nemi fogyatékoságok, erkölcsi értékvesztés, halódó kiscsaládok, felosztott házasságok, szegénység, eladósodás, hajléktalanság, funkcionális analfabetizmus, kifosztás, műveletlenség, csonka családok, népességcsökkenés, a lakosság elöregedése, a közösségek és családok szétesése, a közösségi és nemzeti értékek eltűnése, ill. eltüntetése stb.) az elmúlt száz év alatt rohamosan terjedtek, miközben az ellenük való fellépés a nemzet egyre nagyobb erőit emészti fel.

Európában mindenütt csekély a hatása a szociálpolitikának, az egészségügynek, a nagy dirrel-durral beharangozott megelőzési programoknak, a település- és közösségfejlesztési terveze-

teknek. Hatalmas mennyiségű pénzt herdálnak el az állami és az önkormányzati szervek a társadalmi gondok csökkentésére és megelőzésére, ám a depriváció meg az egészségkárosodás rendületlenül újratermelődnek.

Az urbánus társadalmakban¹ az érzelmi biztonságot adó, valódi, bensőséges életű közösségek hiánya miatt tömegesen lépnek fel a különféle lelki terhelések, viselkedési zavarok, pszichiátriai betegségek, pszichoszomatikus kórképek (hangulat-zavarok, kedélybetegség, pánik-agorafóbia, alkoholbetegség, dohányzás, kábítószer-fogyasztás, házassági gondok és párkapcsolati viszályok, felosztott házasságok, elmagányosodás, idő előtti elhalálozás, szorongások, pszichopátia; szív- és érrendszeri betegségek, magas vérnyomás, emésztőrendszeri fekélyek, elhízás, elgyöngülő immunrendszer, allergiák, rákbetegségek, szülési rendellenességek, a vázrendszer betegségei stb.). Ugyancsak komoly gondokkal találkozunk a környezet- és természetvédelem, a megújuló energia felhasználása, a biomassa előállítása, a KFI-stratégia², az energiabiztonság, a városfejlesztési stratégia stb. területén is. *Egy beteg, értékeit elvesztő, liberális és komonista métellyel fertőzött társadalomban élünk!* — szerte Európában, mindenhol az ún. nyugati világban.

A hosszú évtizedek alatt végzett különféle mentálhigiénés kutatásaim azt mutatták, hogy e bajoknak az egyik, ám igen fontos oka kies Kárpát-medencei hazánkban a többnemzedékes

¹ Elfajzott, a természetes közösségi létezésről messze került, lelkileg-tesztileg és erkölcsileg beteg társadalom. Lásd pl. a homoszexualizáció és más nemi fogvatékosságok és a dzsenderizáció erőszakos terjesztését, az elnemzetlenítést, a szabadosság ajnározását, a természeti környezet tönkretételét, a nyugati áldemokráciát, a pénzkupec hatalmi elit uralmát az embertömegek felett. Ez a Nyugat „polgári demokráciája”!

² **KFI** kutatás, fejlesztés, innováció (= megújítás)

nagycsaládoknak és az ősi magyar családi-szomszédsági közösségeknek a meglehetősen kedvezőtlen társadalmi-gazdasági és mentális folyamatok miatti eltűnése a nemzet életéből.

Jómagam igen sajnálatosnak és nagy állam- és település-szervezési hibának tartom azt, hogy a nehézfejű antihunita osztrák elnyomóinkkal való kényszerű kiegyezkedés után a magyar országgyűlés által elfogadott, a sok száz éves rendi közigazgatásunkat felváltó ún. polgári közigazgatásra való áttérést elrendelő törvényekből — jelesül az 1871. évi XVIII. tc.-ből³, majd az ezt módosító 1876. évi XXII. tc.-ből — kimaradtak a falusi és a városi közösségek hagyományos, jól működő szerveződései: a tizes, utcakapitányság, negyedmesterség, a családi-szomszédsági közösségek stb., s ennél fogva azok lassan-lassan kikoptak a nemzet mindennapjaiból. Ez igen nagy államvezetési-politikai hiba volt! Ezen önigazgató közösségek ugyanis lélekben, érzelmileg sokkal közelebb álltak egy-egy település lakosaihoz, családjaihoz, mint az akkoriban kialakított rendezett tanácsú városok, törvényhatósági jogú városok, vármegyék stb. hivatalnokai. Ezért is tartom nemes hazafiúi tettetnek azt, hogy az egri lokálpatrióták a nemes Várkonyi György vezetésével visszaszervezték, visszaállították 1995–96-ban az antihunita komonista élőködők által 1950-ben erőszakkal feloszlatozott egri negyedmesterségeket, illetve a Székelyföldön is újjászerveződnek a falutizesek és az ők közbirtokosságai.

A magyar nemzet közé beszivárgott, nem keresztény migránsok a XIX. század második felét a „demokratikus” átalakulások évtizedeinek vélték. Én másképp: a Magyar Királyság települési önkormányzatainak a „polgári” indíttatású „modernizáció” általi megcsonkítása és a nemzeti szakrális értékek fel-

³ *A községek rendezéséről*

számolása időszakának tartom, az antihunitizmus egyértelmű megerősödésének. Persze nekem más a viszonyítási alapom, másként értelmezem a magyar nemzettel nem éppen barátságos történészek által zsákutcásnak nevezett magyar társadalom történetét. Zsákutcás, persze, mivelhogy az antihunitáknak másodjára már „sikerült” az elnyomó szovjet birodalom hadseregének a segédletével — 1945-től — az ők komonistának nevezett, valójában azonban antihunita akoljába beleszorítaniuk a már legyöngült nemes magyar nemzetet. Tény, hogy a hagyományos nemzeti öngazgatásunkat és a nemzetünk szakrális talapzatát a Nyugat-Európából származó kártékony liberális polgári demokrácia kiépítése, majd később a szovjet hatalmi gépezet és a velük együttműködő antihunita helytartóik elnyomása tette tönkre, rombolta szét. (S más súlyos kártételei is voltak a rajtunk élősködő antihuniták garázdálkodásának.⁴)

A XIX. század liberális államfelfogása az újraközpontosított államhatalom révén kiszorította településeink öngazgatásának igen fontos hagyományos szervezeteit: a lakosság által önkéntesen fenntartott öngazgatási egységeket. A Magyar Királyság településeinek jól működő öngazgatása a liberális polgári állam országgyűlése által hozott törvények révén elsorvadt, s e rombolást a rajtunk élősködő antihunita idegenek csak tetézték (lásd pl. az 1950-es I. törvényt, az ún. tanácstörvényt). A családi-szomszédsági közösségeket, az utcaközösségeket, a negyedmesterségeket felváltotta a „hivatal” — és ez óriási

⁴ Egy példa a sok ezer döbbenetes aljasság közül, amivel a magyar nemzetet lopták meg az antihuniták: egy Heller Ágnes nevű botcsinálta filozófus és csökönyös igazmondásáról elhíresült antihunita százmillió magyar közpénzt vágott zsebre, amit a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal által kiírt pályázaton „nyert filozófiai kutatásokra”. Ugye, antihuniták, mennyi lélegeztető készüléket lehetett volna e pénzből venni?

hiba volt! —, ami sohasem lesz oly közel a település családjaihoz, amiképpen volt régente a tizesbíró, az utcakapitány, a negyedmester, a tízházgazda vagy az erdélyi szász székekben a szomszédsági atya (Nachbarschaftsvater).

A főleg idegen — német és zsidó — tőkések és bankárok által a XIX. század második felétől elindított és a magyar nemzet szakrális talapzatát szétdúló antihunita nemzetrombolás folyamatában a szabadelvű politikusok diadalmenetnek hirdették ténykedésüket. A Magyar Királyság idegen antihunita tőkepénzesek és liberális kártevők hatalmába került; következményeként az 1870-es évektől az I. világháborúig két és félmillió magyar állampolgár vándorolt ki a szülőföldről, a Magyar Királyságból, főleg az Amerikai Egyesült Államokba, de jutott belőlük Kanadába, Dél-Amerikába, Ausztráliába és más országokba is. A kivándoroltak egynegyede magyar volt. Ez volt hát az antihuniták nagy diadalmenete!

A magyar nemzeten élősködő antihunitáknak „köszönhetjük” a Magyar Királyság 1920-as trianonizálását is, magyarok millióinak szolgaságba taszítását is. „Magyarország szenvedte a legsúlyosabb területi és gazdasági megszállást. Ez a szegény nagy ország, amely a civilizációt is, a kereszténységet is megmentette, olyan kegyetlen bánásmódban részesült, amelyre nem találni magyarázatot, hacsak nem a szomszédos népek prédára való vágyában és abban a tényben, hogy ez alantasabb népek, látván az erősebbik legyőzését, a teljes tehetetlenségre kívánták kárhozottatni. Tényleg semmivel sem lehet igazolni azokat az erőszakos rendszabályokat és azt a kizsákmányolást, amely magyar földön történt. [...] A háború után Magyarországtól mindenki áldozatot kívánt és nem akadt senki, aki érdekében egy békülékeny jó szót szolt volna. A győzők gyűlölik Magyarországot az ő büszke ellenállásáért. A szocialisták nem

szeretik, mert kénytelen volt ellenállni, még pedig ellen is állt a legnehezebb körülmények között a külső és belső bolsevizmusnak [antihunitizmusnak]. A nemzetközi pénzügyi körök pedig gyűlölik a zsidók ellen elkövetett erőszakosságok miatt. Ilyenformán Magyarország minden igazságtalanságot védelem nélkül, minden nyomorúságot segítség nélkül és minden cselszövést védekezés nélkül szenved el.”⁵

Az antihunita moszkoviták térfoglalása első éveiben, 1945–48 között, 200 000 magyar honfitársunk menekült el a kártevők elől a megcsonkított országból; 1956 októberét követően megint 200 000 honfitársunk hagyta el az antihuniták bosszúállásától való félelmében megcsonkított hazáját; 1960 és 1989 között pedig újabb mintegy 130 000 magyar szökött külföldre („disszidált”) a II. csonka-magyarországi antihunita diktatúrából. S ezen aljas, gyilkos diktatúra 22 milliárd dolláros adósságot varrt a magyar nemzet nyakába, ami ma tán már 100 milliárd dollárnál is többet tesz ki. Ez lett volna a komonistának álcázott antihuniták diadalmenete?

Az előttük álló példa a nyugat-európai „liberális” államok voltak, ahová nekünk, úgymond, föl kell zárkóznunk. Láthatuk azonban, hova vezetett a Nyugat „liberális” gondolatmétélyével fertőzött, a magyar nemzeten élősködő ellenségeink uralma. Ott, ahol az állam vezetői nem a nemzet saját hagyományait követik, hanem megfertőződtek a Nyugatról jövő, fölöttébb gyanús, kétes eszmei áramlatokkal, és ha a lelki fertőzés még erkölcstelenséggel is párosul, ott vége a nemzetnek, vége a hazának. Ez az antihuniták célja: kifosztani, tönkretenni a Magyar Királyságot, biztosítani a magyar nemzet folyamatos és eredményes kizsákmányolását!

⁵ Nitti, Francesco: *Nincs béke Európában*. 2. jav. bőv. kiad. Budapest, 1923, Pallas Irodalmi és Nyomdai R.-T., 128. oldal.

Az antihuniták — belső és külső kártevőink — igencsak szeretik azt hangsúlyozni, hogy a Magyar Királyságban az egyes települési közösségeken belüli önrendelkezésnek nem voltak „demokratikus” hagyományai, ezért, ellentétben a bennünket megalázó és kifosztó „liberális” Nyugattal, nekünk, magyaroknak, még tanulnunk kell a demokráciát. *Minő tévedés, minő tudatlanság!* Sok bizonyítékunk van e szerfölött rosszindulatú vélemény cáfolására annak ellenére, hogy a magyar települések önkormányzatait, önzagazgatási szervezeteit, községi igazságszolgáltatását kevésbé kutatták a történészek, a jogtörténészek és a néprajzosok, mint például a magyar királyi, rendi közigazgatás felépülését és változásait.

A Szent Korona-tan szerint nemzet és fejedelem szorosan összetartoznak; egyikük sem képes a hatalmat kizárólagosan gyakorolni. Ezen elv az európai joggyakorlatban egyedülálló: a hatalom teljessége nem a népet és nem az ország választott vezetőjét, hanem egyedül a Szent Koronát illeti. Ezen elv biztosította — jóval a legújabb kori európai „demokráciák” megszületése előtt — a magyarság nemzeti demokráciáját, és kizárta diktatúra kialakulásának a lehetőségét. Ami, ugye, sok európai államról nem volt elmondható. Tehát éppen a nyugat-európaiak tanulhatják meg tőlünk a nemzeti demokráciát, a Szent Korona tiszteletét.

Való igaz, sok településünk rengeteg levéltári anyaga elveszett, elégett tűzvészben (pl. a pécsi püspöki iratok a török Pécsre való „beköltözése” előtt lettek elszállítva ismeretlen helyre, ill. a XVIII. század elején, az 1704. évi a rácdúláskor is elégték iratok, mert a rác martalócok fölgyújtották a városházát). Nem is szólva ama galádságról, ami a Magyar Királyság főleg francúz politikusok általi trianonizálását jelentette, amikor is levéltáraink legnagyobb része idegen és velünk aljasul ellenséges

impériumocskák uralma alá került. Mindezek megnehezítik a hajdani települési önkormányzatok és öngazgató közösségek tevékenységének, működésének a kutatását.

A székelyföldi, írásban megmaradt falutörvények is szólnak a tizesekről az 1500-as évek elejétől kezdve, ami azt jelenti, hogy a tizesek már korábban is létező öngazgatói intézmények voltak. A magyar falurészek nevében, ősi Kárpát-medencei szállásterületünk egészében — az Örvidektől Csángó-földre; Bártfától Újvidékig — számos helyen fellelhetők a *szeg, szer, lok, kert, alja, tizes, tíz* stb. elnevezések, amik a magyarság hajdani, Kárpát-medencei tömeges megtelepedésének emlékei. Bölcs vezéreink feltehetőleg tíz-tíz atyafiságot (nagy családot) telepítettek le egy-egy alkalmas területen. Más szép emléke a nemzetségi családrandnak a hadas településszerkezet (pl. Matyóföld, Palócföld), amelyben egy többnemzedékes nagy család — a had — települt egymás közelében.

Hagyomány volt a településeinken egymás segítése (pl. kaláka), a tisztségek bizonyos időközönként, általában évente történő választása, az öngazgató, a törvénykezés és a bíraskodás egysége falvainkban és városainkban. Ez a családokban elvileg ma is ekképpen van. A szülők igazgatják a családot, hozzák meg a család együttműködési szabályait, és bíraskodnak is a szabályszegő családtagok felett. A Charles de Montesquieu francia által hirdetett hatalmi ágak szétválasztásának elvét felül kell vizsgálni, mert azok a kisközösségekben értelmüket veszítik. A hatalmas államalakulat működésében célszerű a külön kezelésük, ám a kisközösségekben amúgy egyenesen rossz a hatásuk. Meggyőződésem, hogy a szabályalkotást (törvénykezést) és a bíraskodást (az erkölcsi megítélést, véleményalkotást legalább!) a majdani családi-szomszédai közösségekben újra a közösségek vezetőinek a kezébe kell majd adni.

A nemzet igen rossz egészségi állapotának a javítása feletti elmélkedéseim s a gyógyítás módozatainak a keresése, valamint a hajdani települési öngazgatási közösségek visszaszervezésére vonatkozó terveim szükségszerűen terelték gondolataimat a település-, ill. a falu- és városfejlesztés felé. Pécs fejlesztése felé is. Bármiféle nemzeti városfejlesztési vagy „humánerőforrás-fejlesztési” stratégiát dolgozunk is ki, akár a legkiválóbbnak gondolt szakemberekkel, az csak és kizárólag akkor lesz sikeres hosszú távon, ha egészséges nemzetre, egészséges lakosokra épül. Azaz egészséges családokra, egészséges közösségekre, egészséges egyénekre. És itt mind a testi, mind a lelki-szellemi, mind pedig az erkölcsi egészségre gondolok. Márpedig nemzetünk jelenlegi egészségi és erkölcsi állapota nem a legjobb. Ezt népesedési, egészségügyi, bűnözési és egyéb statisztikai adatok sajnos „fényesen” bizonyítják. Úgy is mondhatnám: a társadalmi tervezés, a vidék- és területfejlesztés, a településfejlesztés, a környezet- és természetvédelem, a „humánerőforrás-fejlesztés” (amin én nem pusztán foglalkoztatást meg „kócsingot” értek), a KFI-stratégiák, a hulladékmentes gazdaság, az élelmiszer-önellátás, a víz- és energia-önellátás stb. akkor lehet eredményes, ha egészséges földrajzi környezetben is zajlik. Ám egy beteg társadalomnak a földrajzi környezete is beteg.

Több évtizedes kutatási tapasztalataim alapján biztosan állíthatom, hogy a betegeskedő nemzet gyógyítására, hatékony kezelésére, a természeti és „emberi erőforrások” fejlesztésére a többnemzedékes nagycsaládoknak és az ősi családi-szomszédsági közösségeknek a nemzet életébe való visszavezetése, s vele a táj, a falusi és a városi élet helyreállítása is szükségeltetik. Jobbára a többnemzedékes nagycsaládok alkotta háztartások és a szomszédsági közösségek lesznek képesek a komonista és liberális métellyel megfertőzött tömegtársadalom elmagányoso-

dott emberének a sok bizonytalanságát, a hazug és züllött liberális társadalom és liberális demokrácia magára maradt egyéneinek a sok testi és lelki betegségét legyőzni. A nemzet erőforrásait pocskoló meddő szakpolitikákat pedig be kell szüntetni, ill. gyökeresen át kell alakítani.

Vallom: nemes és erős érzelmi kötődést és szilárd erkölcsi tartást, fajsúlyos közösségi és nemzeti kapcsolatokat, szokásokat, hagyományokat létrehozó és fenntartó többnemzedékes nagycsaládok, családi-szomszédsági közösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek nélkül nem lehet a nemzet felemeléséről gondolkodnunk, s aligha érhetünk el szép eredményeket a mindennapi élet, az erkölcs, az egészség, a nemzetgazdaság, a közoktatás, a természeti és társadalmi környezetünk védelme javításában, a belső és külső antihunitákkal — a rajtunk élőkkel — szembeni küzdelemben.

Felelős nemzeti kormányunk és kétharmados többségű országgyűlésünk óriási erőfeszítéseket tesznek az antihuniták aljas, meg-megújuló aljas támadásai, dühödt rohamai közepette a sokat szenvedett, kies Kárpát-medencei hazánk megmentése és felemelése érdekében. Ilyen nagyon fontos és előremutató ténykedéseik többek között a 2011-es húsvéti alaptörvény — Magyarország Alaptörvénye — elfogadása, a közigazgatás újjászervezése, a közszolgálat átalakítása és a közjogi értelemben vett nemzetegyesítés.

Sajnálatos azonban az, hogy a települések lakóinak önkéntes munkán alapuló önzorgatási közösségeire sem a nemzeti kormány, sem a kétharmados többségű országgyűlésünk képviselői, sem pedig a települések „hivatalos” önkormányzatai nem fordítanak figyelmet. S ez igen nagy baj! Ugyanis sürgős tennivalóink e téren is bőven akadnak. Persze érthető, hogy a hivatalos szervek és személyek nem képesek egy időben min-

denre odafigyelni. Ezért a nemzet egyes tagjai érdemes javaslatoknak átbeszélése, értékelése, megvalósítása is hozhat jó eredményeket egy-egy település lakóinak életében.

Vannak egyébként más jó és kiváló kezdeményezések is a francúzok és csatlósaik által kéjesen trianonizált Magyarországon és az ősi, kies magyar területeinken is az ellenségeink által szétvert nemzeti és lakóhelyi közösségeink talpra állítására, ill. újak meghonosítására (lásd egri fertálmesterség, székely autonómia, abai utcaközösségek és magisztrátus, helyi piac és gazdaság felélesztése, helyi termékek, polgárőrségek, Szomszédok Egymásért Mozgalom [SZEM], önfenntartó település stb.) Ám mindezeknél jóval többet tud a nemzeti öngazgatás, településeink jövőbeni családi-szomszédsági közösségei!

Végigolvassván a Pécs városfejlesztésével foglalkozó tanulmányok egész sorát, szomorúan állapítam meg, hogy azok a gazdasági, építészeti, környezetvédelmi, közlekedési, idegenforgalmi, egyetemi stb. szempontok szerinti városfejlesztésen túl szemléleti fordulatot a stratégiai tervezésben nem hoztak, ennélfogva Pécs távlati városfejlesztési tervezete meglehetősen gyatra. Pécs fejlesztését alaposan félreviszik a nyugati liberális gondolatmétélyekkel megfertőződött pécsi és idegen urbánusok és antihuniták.

Márpedig új kulturális korszakba léptünk — a magyar nemzet újabb szép korszakába és a sokszínű európai nemzetek létezésének a megújuló korszakába —, s már e tény önmagában is szemlélet- és paradigmaváltást követel az előrelátó tervezőktől! Tehát a pécsi városfejlesztési tervezetet is új alapokra kell helyezni! A városfejlesztési elképzelésnek és az egységesített városfejlesztési stratégiának a lakosság öngazgató közösségeinek a fejlesztését is tartalmaznia kell! Márpedig ez nincs benne a pécsi közgyűlés által 2014. szeptember 25-én elfogadott

városfejlesztési tervzetben! Hiába kértük annak készítőit⁶, foglalják bele! Kérésünk süket fülekre talált. A városi öngazgató közösségek hiányában félresiklik Pécs fejlődése, és ennek egyre erőteljesebben érezhetőek a hatásai!

Szerintünk Pécs egész lakosságát vissza kell vezetni az ősi, hagyományos városi öngazgató közösségekbe. Ez persze sok éven át tartó folyamat. Ezenkívül fel kell venni a falusi és a városi településfejlesztési tervekbe a halódó kiscsaládok többnemzedékes nagycsaládokká való átalakításának a lehetőségét is. E két leleménnyel óriási megtakarításokat lehet elérni egy-egy település pénztárában is.

A gazdasági élet mértéktartó fejlesztésében pedig a hajdani paraszti gazdálkodás elveit kell alkalmaznunk az utcaközösségek és negyedmesterségek termelési egységeire (igazodás az évköri rendhez, észszerű, takarékos, hulladékmentes termelés, természetes munkamegosztás stb.). Ezzel a pécsi lakosság jóléte is jelentősen növelhető. Ma már sürgősségnek tartom az urbanitisben⁷ szenvedő nyugati közgazdászok és hazai ajnározóik ún. kék gazdaságát népszerűsíteni, ugyanis nekünk magunknak megvan a jól bevált hagyományos paraszti gazdaságunk. Az ún. kék gazdaságról ugyanis szomorúan kell megállapítanom: ebből is (noha a természeti [főképpen a fizikai, a biológiai] rendszerek működési elvét veszi alapul a mértéktartó [az ők szólamukkal a „fenntartható”] fejlődéshez, munkahelyteremtéshez) hiányoznak a természetes közösségek: a többnemzedékes nagycsaládok, a családi-szomszéd-sági közösségek stb.

⁶ Eco-Cortex Kft. és az MSB Zrt. által alkotott konzorcium.

⁷ **urbanitis** A senyvesztő városi életmód kóros következményeinek, a városi lét okozta kártékony jelenségek összefoglaló neve; a városi ember gondolkodásának torzulása, lelki életének elszikesedése, testének elsatnyulása, kapcsolatainak beszűkülése.

Régente a magyar parasztok „kék gazdaságot” vittek! Ha a „kék gazdaság” külföldi és hazai agitátorai ismernék a magyar parasztgazdaságok életét, a falvak, mezővárosok gazdálkodását, üzem- és munkaszervezését, nem akarnák a melegvizet újra fel találni. Ezzel persze nem akarom azt mondani, hogy a mai körülmények között újabb ötleteket, módszereket, eljárásokat nem kell, avagy ne kellene keresnünk akármelyik gazdasági ágazatban!

Az urbánus közgazdasági elméletek legnagyobb hibája, hogy kihagyják azt, amire egy nemzet összetartozása, egy nemzet gazdasága, társadalma, kultúrája épül, legeslegfőbb alapját: a természetes, egészséges emberi közösségeket. Amik száz évvel ezelőtt is még egészséges körülmények között szereztek a táplálékot, szerves gazdálkodást bírtak, nem termeltek hulladékot, nem pazaroltak, nem szennyezték a környezetüket, ám szorgosan takarékoskodtak a javakkal és az emberi erővel. A nyugat-európai sunyi demokráciák diktátorai (pártvezérek, bankárok, pénzkupecsek, libagógusok⁸) gyilkos II. világháborúja után is így mentek a dolgok faluhelyt minálunk, Kárpát-medencei hazánk egész területén, amíg az antihunita élősködők, az urbánus kártevők tönkre nem tették a sok évezrede az évköri renden alapuló, szakrális talapzaton nyugvó, eredményes paraszti gazdálkodást. A parasztok nagyon jól tudták, miképpen kell összhangban élniük a faluközösséggel, a falu természeti környezetével, a tájjal (lásd például a székely tizesek közbirtokosságait vagy az ártéri fokgazdálkodást⁹). És ma is birtokolják ezen ősi tudást,

⁸ **libagógus** Az a személy, aki liberális szólamokkal vezeti félre a nemzeteket. **libagógia** A nemzetek liberális szólamokkal történő félrevezetése.

⁹ Andrásfalvy Bertalan: *Duna mente népének ártéri gazdálkodása Tólna és Baranya megyében az ármentesítés befejezéséig*. Szekszárd, 1975, Tolna Megyei Tanács Levéltára.

nem úgy, mint a kártevő urbánusok, akik a parasztgazdáknak buta-pesti irodaházak kávéillatú szobácskáinak az íróasztalai mögül osztják az ést!

A magyar paraszti kultúráról, az egészséges falusi közösségekről a néprajzosok rengeteg szép, megszívlelendő dolgot leírtak már! Európában minden nemzet parasztságánál így ment ez régebben: benne éltek a tájban, használták a természeti erőforrásokat, de nem tették tönkre a környezetüket. Az effajta szerves nemzeti gazdálkodást akarják megszüntetni az Európai Unió brüsszeli butakratái és antihunitái. Ha nem szeretnénk tovább sínylődni, akkor a magyar nemzetnek elkerülhetetlen nemes és magasztos feladata a többnemzedékes nagycsaládoknak, a családi-szomszédsági közösségeknek, utcaközösségeknek és negyedmesterségeknek a településeink életébe való visszavezetése haladéktalan megkezdése.

Az egyik jelmondatom ezért ez: *Dicső múltunkat a fényes jövőnkbe!* Ennek a jelentését az alábbi táblázat világítja meg:

A MÚLTUNK	A JELENÜNK	A JÖVŐNK
Többnemzedékes nagycsaládok, családi-szomszédsági közösségek, utcaközösségek, negyedmesterségek, egészséges földrajzi környezet	halódó kiscsaládok, hiányzó közösségek, tömeges elfajulások, vergődő települések, döcögő gazdaság, beteg társadalom, fogyatkozó nemzet	ugyanaz, mint a múltunk: jól működő nemzeti közösségek, sikeres nemzet, mértéktartó fejlődés, gyarapodó nemzet, egészséges földrajzi környezet

A visszaszervezés állami-önkormányzati támogatással, az önkéntesség elve alapján történhet. E nemes közösségi folyamat nemzedékeken át eltart, ám mindenképpen felemelő és

értékes lesz a nemzet számára: erősödik a nemzeti összetartozás, szakrális nemzeti értékeink, hagyományaink felélednek, a nemzetgazdaság megszilárdul, az elmagányosodás, a szegénység, a hajléktalanság megszűnnek, sok pszichiátriai kórkép is, és mindama csalárdságok, sínylődések, elfajulások, amelyeket a Nyugat majmolása zúdított ránk, eltűnnek a nemzet életéből.

Nyilvánvaló, nem minden család lesz többnemzedékes a jövőben sem, amint régen sem volt mindegyik az. És nem minden település lakói fognak szomszédsági közösségekbe tömörülni. Ám a jó példa ragadós.

Ha a többnemzedékes nagycsaládok és a szomszédsági közösségek megint elterjedtek lennének a nemzet kies Kárpát-medencei szállásterületén, a városainkban és a falvainkban, gyökeresen megváltoznának a nemzet mindennapjai — fölöt-
több jó irányba, kedvezően.

Három idézet kedves nemzeti múltunkból.

„[Kolozsvárnak] negyedekre felosztása, tizedesi és kapitányi intézménye... szép és egészséges alkotása volt a régi századoknak, lelkesítő emlékei egy küzdelmek és dicsőség közt eltelt múltnak, mire büszkén gondolhat a mai nemzedék, s azt fejleszteni, a korhoz idomítva fenntartani az ősök emléke iránti tisztelet és magyar nemzeti érdek követeli.”¹⁰

„Az 1848 előtti magyar városi jog két olyan intézményt ismer, amelyek szinte azonos feladatkörrel a városok gazdasági és szociális életében a helyes társadalomszervezési elvek alapján a lakosság jólétét és békéjét voltak hivatva előmozdítani. E két intézmény a fertálmesterség és a tizedesség. Eredetük azonos gondolaton alapul, de egyiknek gyökere a germán, másiknak

¹⁰ Jakab Elek: *Kolozsvár története. II. Újabb kor. Nemzeti fejedelmi korszak. 1540–1690.* Budapest, 1888. Kiadja szabad királyi Kolozsvár város közönsége, 128.

gyökere a magyar jogban fakad.” — „Ha vesszük a fáradságot és visszalapozunk száz évvel a történelemben, az 1848 előtti magyar városi jogban sokkal jobb és alkalmasabb szervezetet találunk, mely eredetében, megvalósulási formáiban magyar s felújítása biztosíthatja a helyes városi társadalomszervezést.”¹¹

Általában is elengedhetetlennek tartom szakrális nemzeti hagyományainknak a Kárpát-medencei magyar társadalom életébe való visszahozását, amelyeknek a fennmaradását egy olyan szerfölött egészségtelen társadalmi fejlődés szakította meg a XIX. század második felétől, amely kizárólag a pénztette meg az előrejutás, a boldogulás, a gazdaság- és társadalomszervezés alapjául, s Mammon papjainak, a pénzrabbiknak játszotta át a nemzetgazdaság irányítását. Így alakult ez egész Európában is. Márpedig valódi közösségek nélkül, szakrális értékrendünk nélkül nincs mértéktartó fejlődés, és nem éledhetnek újjá, nem folytatódhatnak a legjobb, legszentebb nemzeti hagyományok, településeink önigazgatási hagyományai.

A szakrális nép-nemzeti értékeinknek két fő osztálya van: 1. a természeti értékeink tisztelete és megbecsülése és 2. az évköri rendhez alkalmazkodó közösségekben való létezés hagyományai, szokás- és erkölcsi rendje. Ami hozzánk, magyarokhoz, igazán méltó, az a népzenénk, a kopjafák, a falusi mesterek faragványai, asszonyaink szöttesei, írott tojásai, népballadáink és népdalaink, táncművészetünk, népi fazekasságunk, népszokásaink, néphagyományaink, népmeséink, népköltészetünk, közmondásaink, szólásaink és ráolvasásaink, ősi világlátásunk, népi bölcsességünk, és persze a Hunor–Magyar szent szittya erkölcsi értékrendünk, aminek minden egyes darabja — élet,

¹¹ Csizmadia Andor: Fertálmesterek és tizedesek szerepe a magyar városok gazdasági és szociális életében. *Szociális Szemle*, III. évf., 1942/4–6. sz., 77–81.

haza, nemzet, család, házasság, atyafiság, testvér, férfi, asszony, rokonság, szeretet, keresztszülőség, becsület, tisztesség, tisztelet, barátság, megbecsülés, adott szó, közösség, együttműködés, munka, tudás, természet, táj (hegység, erdő, víz, rét, levegő, ártér, művelhető földjeink...) stb., stb. — kiemelkedően fontos szakrális értékkel bír a Kárpát-medencei magyar nemzet számára! A mi szakrális nép-nemzeti értékrendünk alapvetően különbözik az urbánusok és antihuniták silány, senyvedt értékrendjétől (kozmodopolitizmus, szocializmus, komonizmus, internácizmus, privatizáció, dereguláció, liberalizáció, dzsende-rizáció, nemi fogyatékosok ajnározása, individualizáció, liberalizmus, családellenesség, mások kifosztása, pénzügyi főhatalom léte stb.).

A Hunor–Magyar szent szittya erkölcsi értékrendünket meg kell ismertetnünk a Kárpát-medencei magyar hazába beszivárgott elemekkel is, hogy nemesedjenek, és hagyjanak fel a magyar nemzet elleni aljas támadásaikkal, hisztijeikkel, ajvékolásaikkal. Ezt szolgálja — többek között — a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség kutatómunkája is, amivel éppen a Magyar Királyság hajdani települési öngazgató közösségeit szeretnénk visszaajándékozni sokra hivatott nemzetünknek.

Az önkormányzatiság, öngazgatas azt jelenti, hogy egy település mindennemű függősége — az államhatalommal fennálló kapcsolatát kivéve — megszűnik. A település lakói saját maguk fogalmazzák meg a jogszabályaikat, maguk igazgatják a települést és maguk törvénykeznek a rendbontók felett. Ez utóbbi azonban a polgári állam és törvényhozás kiépítése óta nem érvényesül teljesen, mivel a polgári állam országgyűlése által hozott igazságszolgáltatási törvények a településekre is érvényesek. (A bíraskodás és a közigazgatas szétválasztása.) Egy effajta települési önkormányzat a lakók közösségeinek állandó

és tevékeny részvételével, a teljes jogegyenlőség alapján jöhet csak létre. A település a saját kormányzását (a helyi jogalkotást és a helyi igazgatást) választott testületek és választott tisztségviselők révén valósíthatja meg akképpen, hogy a kisebb, egymást jól ismerő közösségek lakóinak a közreműködésével működteti. Ilyen nincsen sem Pécsen, sem a baranyai falvakban. (Az ún. részönkormányzatok és a nemzetiségi önkormányzatok fölöttébb formálisak.)

A családi-szomszédsági közösségekkel, utcaközösségekkel és negyedmesterségekkel megfelelően tagolt települési öngazgatási rendszer lehetővé teszi az egész lakosságnak a közvetlen és közvetett részvételét a település kormányzásában, egyszersmind biztosítja a lakosság szándékainak valóra váltását azáltal, hogy e képviseleti rendben a képviselő és a képviselt jól ismerik egymást és az életkörülményeket. S hogy a települési önkormányzat zökkenőmentesen működjék, azt a település célszerűen tagolt, szabatosan, nagyjából egyenlő létszámúra felosztott, egymásra épülő közösségeinek kell biztosítania. Ezek legkisebb egységei a családi-szomszédsági közösségek, utána az őket összefogó utcaközösségek jönnek, ezek fölött a negyedmesterségek, majd pedig a polgármesterség. Természetesen más felosztások is elképzelhetők, főleg faluhelyt. Az öngazgatás legszélesebb keretét tehát a családi-szomszédsági közösségek kell alkossák. Ezekből kisebb falvakban csak néhány tíz van, nagyközségekben, városokban akár több száz is lehet. Az utcaközösségek száma igazodik a szomszédsági közösségek számához, a negyedmesterségeké pedig a település lélekszámához.

A feladatunk tehát a szomszédságokig ható hagyományos, ősi nemzeti öngazgatás visszavezetése a települések életébe, így a Pécs városéba is. Persze mindehhez össznemzeti és polgármesteri támogatás is kell. A szomszédságokra és azok szövet-

ségeire, valamint a majdani többnemzedékes nagycsaládokra lehet aztán ráültetni az új szemléletű gazdaságszervezést (helyi gazdaság, élelmiszer-önellátás, víz- és energiaönellátás, helyi pénz, helyi piac, energia- és élelmiszerbiztonság stb.). Igazából csak jól működő szomszédsági és atyafisági közösségekre lehet egészséges nemzeti fejlődést alapozni.

Sajnos, erős szemléleti és erkölcsi elfajulásnak vagyunk a tanúi az egész világon, különösen a nyugati kultúrában: a szent nemzeti értékek kiveszőfélben, a népeket fertőzi a neo-liberális mótó, az egyének egy rejtőzködő, senki által meg nem választott, ellenőrizetlen és ellenőrizhetetlen, velejéig anti-demokratikus háttérhatalom bankárdiktátorai és vélemény-terroristái által gerjesztett urbanitisben szenvednek. A nemzet gyógyítását ezért a természetes települési közösségek felélesztésével kell kezdenünk a pécsi városfejlesztési politikában és a Kárpát-medencei településfejlesztésünkben is. Egészséges közösségek akkor lesznek ismét, ha a mai beteg, halódó kis-családokat fokozatosan többnemzedékes nagycsaládokká alakítjuk át, ill. a családokat újra szomszédsági szervezetekbe terelgetjük — állami és önkormányzati támogatással. És persze csak akkor, ha a természet működési elveihez, az évköri rendhez, a szent nemzeti értékekhez visszük vissza a közösségeket és a nemzetgazdaságot. Mert hát ez régebben így volt a magyar nemzet körében.

Továbbá górcső alá kell vennünk az egyes, túlságosan is divatos, ezáltal pedig fejlődési-fejlesztési akadállyá váló nyugati ideológiai mótókat (társadalmi felelősségvállalás, öngondoskodás a közösségi összefogással szemben, bevándorlás, párhuzamos társadalmak egy kevert és nyílt társadalomban, a nemi fogyatékoságok egyenértékűségének, a fajtalanokadásnak az erőltetése a természetes és rendes nemi létezéssel szem-

ben, a dzsender a természetes nemmel szemben¹², homo-szexualizáció, nyitott házasság, önismeret, hitel, jótekonkodás (amivel hívei éppenséggel tovább tartják fenn a szegénységet), kirekesztés, hátrányos helyzet, képviselési demokrácia és egyebek. Vagyis számos polgári liberális, „modernnek” (azaz dívónak) vélt memetikai készletet, mentális képletet alaposan át és felül kell vizsgálnunk, és változtatnunk kell rajtuk, illetve ki kell iktatnunk őket a nemzet életéből!

A többnemzedékes nagycsaládoknak és a családi-szomszédsági közösségeknek a nemzet életébe való visszavezetése véghezvitelét illetően számos vitát folytatok szakemberekkel. Sokuknak az a véleménye, hogy ezen elképzelésemet nem lehet megvalósítani. Dehogynem! — mondom én, és mondják a velem együtt az orruknál messzebbre látó emberek is. Csak-hogy nem holnap. Először szemléletváltást kell szorgalmazni, majd az elavult és haszontalan „vezérparadigmák” átállítása következik a viselkedésünket (és a magatartásunkat) eredményesebben alakító elvekre. Ehhez kellenek szórólapok, reklámok, regények, novellák, filmek, kisregények, konferenciák, előadások, az igen kevés, de még ma is létező többnemzedékes nagycsaládok mindennapi életének vagy az egri negyedmesterségnek, az abai modellnek és a székely falutizéseknek a bemutatása és egyebek. Vagyis afféle dolgok, amik a tudati változás révén a tettekben is változást hoznak. Persze más is, pl. kedvezményes telekvásárlás, kedvezményes építőanyag-vásárlás lehe-

¹² Az életellenes dzsender ideológia elmebeteg terjesztői értelmetlennek tartják a természetes nemek megkülönböztetését, és az egyénre bíznák, döntse ő el: homo- vagy transzszexuális akarna lenni, avagy más fajtalankodásokat részesítene előnyben, amikor nemi vágyát kielégíti. Ezeket egyenrangúként kezelik. Ez is egyfajta urbánus elfajzottság, az elmebetegség egyfajta megnyilvánulása.

tősege, a többnemzedékes nagycsaládok házai, lakásai típus-tervei stb. (Megjegyzem, hogy a palócok kitűnően oldották meg a többnemzedékes nagycsaládok helyiségeinek egy telken való elhelyezését. E hosszúházakból ma is látható még egy-egy a valahai Hont, Nógrád, Heves, Borsod, Gömör vármegyék területén.) És hát olyan messzelátó, művelt emberfők is szükségeltetnek, egyre többen és többen, akik értik is az ún. kulturális paradigmaváltás sürgető parancsszavát és az abból eredő, nemes és magasztos nemzeti cselekvési rendet.

A vérségi-rokonsági kapcsolatokon alapuló nemzeti közösségi szerveződés — a többnemzedékes nagycsaládok és a szomszédságok — oly mértékben rögzült a tudattalanunkban, hogy annak a fölidézésével, megújításával és a visszavezetésének nemzeti feladattá nemesítésével biztosíthatjuk a nemzetnek a felemelkedését a XXI. századtól. A szomszédságok, utca-közösségek és negyedmesterségek pedig a településrészek lakóinak kívánatos egybeszerveződését, a települések gazdaságának és egyebeknek a megerősödését hozhatják. Ezeknek a nemzet, a városok és a falvak életébe való visszavezetésével menthetjük meg sokat szenvedett, külső és belső ellenségeink által hajszolt, megalázott, kifosztott nemzetünket a további satnyulástól, romlástól, fogyástól, pusztulástól.

Hívjuk meg képzeletben ismét történelmünk egyik legnagyobb személyiségét, Bethlen Gábort, és vigyázzunk a szavára: „A fejedelemnek, nagyságos uram, nem lehet olyan álmodni, amelyet akar: csak amit lehet... Nem is csak amit lehet: de amit kell...”¹³

¹³ Bethlen Gábornak még erdélyi főkapitányként intézett szavai Báthory Gábor fejedelemhez Móricz Zsigmond: *Erdély. Tündérkert. Történelmi regény a XVII. század elejéről* c. művében (Budapest, 1922, Athenaeum, 284.)

ÚJ NEMZETI DAL

Ébredj, Magyar, hí a nemzet,
itt az idő, új a kezdet!
Kizsebelnek brüsszeliták,
kirabolnak bankár bandák!
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

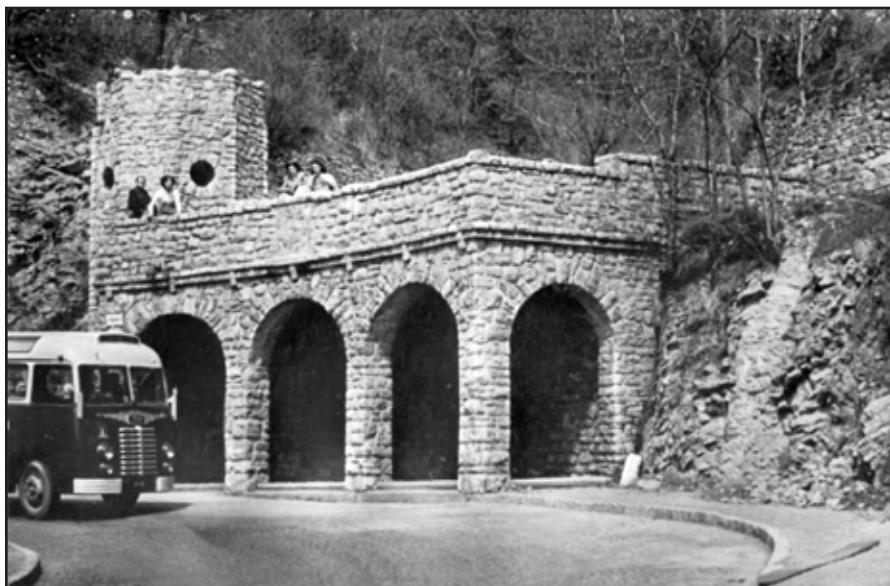
Kifosztottak voltunk eddig!
Tűrjük ezt még valameddig?
Őseink, kik mennyben vannak,
békében ők nem nyughatnak!
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

A hontalant befogadtuk,
a hazánkat megosztottuk,
de ők hálátlanná váltak:
országunkra rátámadtak.
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

Pénznél jobb a hű szeretet,
ezerszer is értékesebb!
És mi mégis pénzt hajszolunk?!
Öleljen át erős karunk!
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

Magyar nemzet újjáéled,
magyar haza ha felébred,
Magyarország nem lesz csonka,
magyar király ül a trónra!
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

Égi haza vár mireánk,
imádságunk vezet tovább,
Istenünk s a Boldogasszony
vezérelnek útjainkon.
Esküszünk az Istenünkre,
szent hitünkre esküszünk:
mi már többet, soha többet
kifosztottak nem leszünk!

A Mecsek-kapu az 1950-es években. A Misina-tető déli lábánál található árkádos, bástyás kaput 1936-ban építtette a város a parkerdőbe behatoló szerpentin kezdeténél, a parkerdőbe való belépés jelképes bejáratának szánva.

A PÉCSI LOKÁLPATRIÓTA SZÖVETSÉG A TERÜLETI ÖNIGAZGATÓ KÖZÖSSÉGEKÉRT

Felháborító, ugyanakkor fölöttébb szomorú, hogy a 276 európai uniós ún. statisztikai régió legszegényebbjai között rendre ott szerepel évek óta a Dél-Dunántúl, benne Baranyával és Péccsel. Óhatatlanul felvetődik bennem a kérdés: ennyire futotta csak az utóbbi 70, avagy az utóbbi 30 esztendő libsi közigazdászainak, politikusainak, tanácsadóinak Péccsett?¹⁴ Mit tettek vajon a Pécsi Városfejlesztési Zrt., a Pécs-Baranyai Kereskedelmi és Iparkamara, a pécsi Vagyonkezelő Zrt. meg a többi sóhivatal aktatologatói és levegőlapátolói? Mit tett a városi önkormányzat e „kiemelkedően jó eredményért”? Mit tettek a pécsi polgárok közösségei? Semmit, hiszen a pécsi polgároknak nincsenek területi alapon szerveződő nemzeti közösségei.

Pécs több mint 70 éve csúszik lefelé a lejtőn. A lecsúzás az antihunita komonisták diktatúrájában kezdődött, és tart

¹⁴ A Magyar Nemzeti Levéltár és a Nemzeti Emlékezet Bizottsága közösen adatállományt kezdett készíteni az antihunita komonista rendszert működtető helyi antihunitákról, akik fenntartották a gyilkos komonista diktatúrát. Ebből megtudhatjuk, kik voltak Pécs és Baranya vármegye vezető antihunitái, illetve pukárjai. Nem tudtok elbújni, pukárok!

napjainkban is — csendesen, lassan. Néha tán megtorpanni látszik. És nemcsak a gazdasági életét illetően érvényes e megállapítás, hanem Pécs életének szinte minden területére.¹⁵

Az ún. rendszerváltoztatás utáni mintegy 20 esztendőben a buta-pesti gazdaságpolitika fő törekvése ez volt: idegen pénz-ügyi befektetők „beédesgetése” a csonka országba a foglalkoztatás növelésére állami támogatással, adókedvezménnyel, ipari parkkal, a haszon korlátlan kivitelével stb. Majd az idegen vállalkozások elnyomják és tönkreteszik a magyar vállalkozásokat, és kiszolgáltatott helyzetbe taszítják a magyar munkavállalókat, a megmaradt országot pedig továbbra is gyarmatként kezeli a bankárvilág mögött megbúvó magánhatalom.

Vegyük végre észre: Pécs nem vonzza az idegen befektetőket. Vajon milyen megoldást javasolhatunk magunknak, vagy követelhetünk magunktól mi, pécsiek, a városunk felvirágoztatása ügyében? Hogy olyan pezsgő város legyen Pécs, mint amilyen az áldott emlékezetű *Aidinger János* polgármester úr idejében volt a XIX. század végén? Milyen legyen Pécs fejlesztése, ha a buta-pesti gazdaságpolitika itt nem működik?

A város fejlesztéséért az önkormányzati törvény szerint a polgármesterség felel. Csakhogy az eddig általa elkészített tervezetek, városfejlesztési elképzelések sorra bedőltek (pólus program, kulturális ipar, egészségipar, Európa kulturális fővárosa és a többi), holott a pécsiek sok száz millió forintot kifizettek a „zseniális” buta-pesti és helyi káéftécskék használhatatlan tervezeteire. Érdeemes lenne megvizsgálni, hogy 1990-től napjainkig hány városfejlesztési és egyéb tervezetet készített a polgármesterség; hány száz milliót fizetett ki a „szakértő”

¹⁵ Lásd pl. *Feladatellátási, intézményhálózat-működtetési és köznevelés-fejlesztési terv. Baranya megye, 2013–2018*. Készítette az Oktatási Hivatal a Baranya Megyei Kormányhivatal segítségével. (e-kiadás)

káeftécskéknék; és a tervezetekből mi valósult meg; majd kiszámítanánk az eredményességi mutatót. Ami becslésem szerint jó, ha eléri a 10%-ot. Felelős? Felelősök? Azokat ugyan kereshetjük!

Szakítania kell a polgármesterségnek a kettős gazdaság-szervezési szemlélettel (idegen és helyi vállalkozások a gazdaságban), vagyis az idegen vállalkozásokat ki kell szorítani ősi városunkból, megyénkbel és a dél-dunántúli nagytérségből, és a helyi vállalkozásokat kell erősítenie. A helyi gazdaságfejlesztés a lakosok és a nemzet érdekeit figyelembe vevő lehetőség, aminek a legnagyobb előnye az, hogy a helyi közösségek kölcsönös együttműködését serkentő gazdaságfejlesztés, ami — szemben az eddigi, felülről lefelé akaródzó, hatástalan fejlesztésekkel — a lakossági igények feltárásán, azok ösztönzésén alapul. A helyi fejlesztés a város lakosainak az összefogását igényli, mégpedig a település területi öngazgató közösségein keresztül összefogását. Ja, ha ilyenek nincsenek, akkor sürgősen el kell kezdeni mindenhol a területi öngazgató közösségeknek a települések életébe való visszaszervezését. A helyi hagyományoknak a feltárása, a város vezetőségének a közösségi tervezés iránti elkötelezettsége lényeges eleme lenne a sikeres helyi gazdaságfejlesztésnek. Ez ugyanis a helyi piacokra összpontosít, így segítve a helyi erőforrások legkedvezőbb használatát, és elvezethet Pécs nagytérségi jelentőségének és szerepének újbóli megerősödéséhez.

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetségnek a pécsiek számára készített javaslatában nemcsak gazdaságfejlesztésről van szó, hanem élelmiszer-önellátásról, vízönellátásról, energia-önellátásról és Pécs teljes közösségi átszervezéséről, vagyis a hajdani területi öngazgató visszaállításáról. Ez biztosítja, hogy városunk kikerüljön ama gödörből, amibe az antihuniták nyílt diktatórikus korszakának (1945–2010) idegeneket ajnározó

tehetségtelen pártvezérei és urbánus métellyel fertőzött tervezői, közgazdászai és városi hivatalnokai együttesen behajtották. A mi városfejlesztési tervezetünk erőteljes gazdasági fejlődést lenne képes beindítani Pécsen és Baranya vármegyében is, és olyan javaslatokat ad, amik szívós munkával egy évtizeden belül meghozhatják a boldogságot a lakosoknak.

Reméljük, hogy egyszer Pécs lakosai és hivatalosságai is felébrednek majd a komonista áfium és a liberális mákony okozta kábulatból, kigyógyulnak az urbanitisből, megszabadulnak a magyar nemzeti tudatot és hagyományokat mintegy két évszázada romboló kozmopolita téveszméktől és antihunita csalárdságoktól, és rájönnek végre arra, hogy igen-igen nagy szükség van a nemzeti önigazgató közösségeknek (a családi-szomszédsági közösségeknek, házközösségeknek, utcaközösségeknek, negyedmesterségeknek, ill. a többnemzedékes nagycsaládoknak) a város és a nemzet életébe való visszaszervezésére. Ezek nélkül ugyanis Pécs gazdasági, kulturális, közösségi fejlődése, lakóinak a boldogulása nincs biztosítva — bármit is akarnak elhíttetni velünk a bennünket fondorlatosan kifosztani szándékozó, idegeneknek behódoló, magyar nemzeti tudattal nem bíró antihunita politikusok és kollaboráns tanácsadók, csatlósai. És a hivatalosságok meg a városi képviselők 20 év múlva is tátott szájjal várják a sült galambot — az idegen befektetőket. Azok meg csak nem fognak idejönni.

Ha mi, pécsiek, a saját erőnkéből nem leszünk képesek segíteni magunkon, akkor Pécsnek a sorsa hosszú időre az állam általi kitartottság, a fokozatos elnyomorodás, a lassú elvándorlás és az idegen befektetők, vagyis a kifosztóinkra való merengő várakozás lesz. A pukárok meg itt maradnak a nyakunkon.

Ideje van a szólásnak... és a cselekvésnek!

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség olyan városfejlesztési rendszeren dolgozott, amely más alapokból indul ki, mint a polgármesterség által megrendelt, és 2014 őszén a városi képviselő-testület által elfogadott, aminek a megvalósítása ugyanúgy félresikerül majd, mint a számos előzőé. Ezért is kemény bírálattal kell illetnünk a pukárok „legújabb koncepcióját”, aminek már az alapja helytelen.

Szomorúan kellett megállapítanom: a mi javaslatunk — amit 2013 novemberében nyilvánosságra hoztunk (még akkor, amikor a kijelölt urbánus tervezők anyaga készen sem volt) — nem szerepel a hivatalos, az EcoCortex és az MSB cégek alkotta konzorcium által készített tervezetben. Pedig az ők elképzeléseik több részét rá lehetett volna ültetni a mi területi önigazgató közösségeinkre alapozott városfejlesztési tervezetünkre. Hiszen Pécs hosszú távú fejlesztésének ez kell legyen az alapja.

A 2014 őszén elfogadott tervezet részleteinek bemutatásain legalább két bírálónak kellett volna megbírálnia minden egyes alkalommal az előadottakat, illetőleg azokat kiegészíthették volna. (Egyébként egyetlen városfejlesztési megbeszélésen sem voltak bírálók, ami roppant fura szervezés egy efféle nagy munkánál!) Ha a mi szakembereinket felkérte volna a polgármesterség bírálónak, szívesen elmondtuk volna a tervezőknek és a városi lakosoknak, hogy miért is hiányosak a hivatalos városfejlesztési tervezet kiinduló tételei. És a bírálók véleményét be kellett volna építeniük a tervezőknek a szövegbe. Ellenőrzés mellett — természetesen. És akkor hol vannak még a szövegből a pécsiek véleményei! Nem sok értelme volt tehát a városfejlesztési tervezetet ismertető megbeszélés-sorozaton való részvételnek! Helyesebb lett volna *mellébeszélés-sorozatnak* nevezni. Azért megkérdeznénk a polgármesterségtől, mit ten-

nének azért, hogy az efféle jövőbeli értekezletek hatékonyabbak legyenek, és mi, egyszerű pécsiek, úgy érezzük, nem töltelék vagyunk egy kormányrendelettel előírt és kötelezően megtartandó városfejlesztési mellébeszélés-sorozaton, aminek a végén a szervezők majd leírhatják: megtartatott és eredményes vala. Közben meg ez pusztán részigazság: ugyan megtartatott — ám eredményes? No, az nem volt.

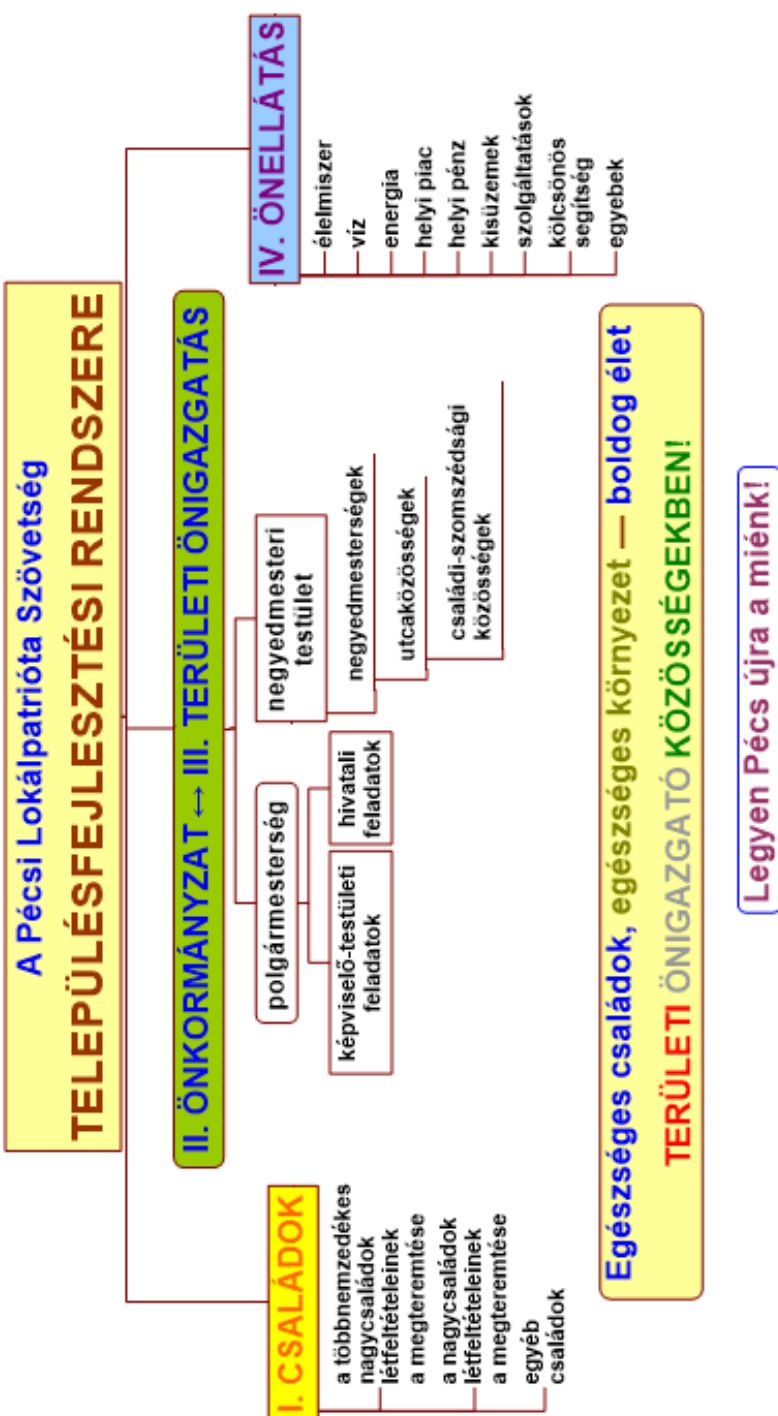
Már most jelzem: ha tíz év múlva ellenőrizzük, hogy e mostani „hivatalos” városfejlesztési tervezet mit hozandott a pécsieknek, örömtelen és bosszús megállapításokat fogunk tenni. Amint tehetjük ezt a korábbi pécsi városfejlesztési stratégiák és a mai városi valóság összevetésekor. Mi a városnak a sok-sok családjából álló lakosságáért a jövőben is megteesszük a javaslatainkat a polgármesterségnek és a képviselőknek — ha kéri. Aztán a lelkük rajta — tehetünk többet?

A felülről irányított, a város lakosságára rátukmált fejlesztés sehol a világon nem sikeres. A lakosság meg persze nincs ösztönözve a pukárok torz városfejlesztési elmeszüleményeinek a megvalósítására; a családok a saját városuk fejlesztése iránt érdektelenek. Pécs lakói nem szólhattak bele a városfejlesztési tervezetekbe; s ha adtak is javaslatokat, azok nemigen hasznosultak. Ezért is csúsztak félre — többek között! — a 2010-es kulturális fővárosi és egyéb tervezetek (határtalan város, Balkán kapuja, kultúra városa, nemzetközi regionális kulturális központ, kulturális várostervezés, kreatív ipar, kulturális ipari klaszter, egészségipar, egészségpólus, kulturális turizmus), amiknek a kitalálói mellébeszélő képességről igen, ám városfejlesztési tehetségről aligha tettek tanúbizonyságot. Egyik csoport tervezete sem vált be, ám sok milliárd forintot elvittek a pécsiek kasszájából. Az EKF-es pénzszivattyú kitűnően működött! Másokat gazdagított, ám a pécsieket nem!

A városfejlesztést tehát másképpen kell szervezni Pécsen is, mint amiképpen eddig volt. A mai Pécs is — akárcsak a régi mezőváros, avagy a hajdani szabad királyi város — kitűnően egybeszervezhető családi-szomszédsági közösségekből, házközösségekből, utcaközösségekből és negyedmesterségekből, hiszen ezeknek szinte azonos érdekeik vannak, közösségi céljaik is hasonlóak. A fejlesztésben érdekelt szomszédsági és utcaközösségek jól ösztönözhetőek a városi tervek megvalósítására is, merthogy a pécsi életminőség javításában közvetlenül érintettek. Erősödik attól a polgármesterség (no, nem a hivatali, de az emberi oldala!), ha az egyes városrészeket képviselő negyedmesterségekre támaszkodik, aminek révén a városfejlesztésben óhatatlanul megkövetelendő szubszidiaritás elve (az ügyeknek a helyiek által helyben történő intézése) is érvényesülhet.

Városunk sikeres fejlesztését az ősrégi családi-szomszédsági közösségekre kell alapozni, ám ezeket előbb még vissza kell vezetni a város mindennapi életébe. A területi öngazgató közösségekkel megfelelően tagolt önkormányzat teszi lehetővé a családok közvetlen és közvetett részvételét Pécs kormányzásában, egyszersmind biztosítja a szövetkezett szomszédsági közösségek szándékainak valóra válását és váltását azáltal is, hogy a képviseleti rendben mind a közösségek vezetői, mind a szomszédsági közösségek tagjai jól ismerik egymást és a településrész életkörülményeit.

Városunk önkormányzata zökkenőmentes működésének a város célszerűen tagolt, nagyjából egyenlő létszámúra osztott, bizonyos öngazgatósi képességekkel is rendelkező szomszédsági közösségein, az azokat összefogó utcaközösségeken és negyedmesterségeken, majd pedig a polgármesterségen kell nyugodnia. Ezekre épülhet rá Pécs város mindennapi élete, valódi fejlesztése. Ez szemléletváltást igényel, ami nehéz és elhúzódó küzdelem

lesz Pécssett is a pukárokkal és antihunitákkal, ám annak utána a városi pénzek felhasználásának a hatékonysága jelentősen megnő, a lakosok boldogabbakká válhatnak.

2015. március 24-én levelet írtunk nemes Pécs városa polgármesterének, dr. Páva Zsolt úrnak. Ebben elmondtuk neki, hogy a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség 2015. március 2-án megtartott IV. városfejlesztési konferenciájának az egyik határozata az volt, hogy a polgármester úrnak Pécs polgáraihoz intézett kérésére mi magunk is küldjük el javaslatunkat városunk középtávú fejlesztési stratégiájának a kialakításához. Mélységesen meg vagyunk győződve arról, hogy a polgármester úr értékelni fogja fáradozásunkat. Eddig számos szervezetnek, személynek hívtuk fel a figyelmét az ősi, hagyományos családi-szomszédsági közösségeknek, utcaközösségeknek, negyedmestereknek és a többnemzedékes nagycsaládoknak a településeink, végső soron a nemzetünk életébe való visszaszervezése fontosságára. Hiszen ez az egyetlen jól megalapozott lehetőség arra, hogy falvainkat, városainkat — egész Kárpát-medencei hazánkat, a Magyar Királyság hajdani területének valamennyi lakosát — kihúzzuk ama mély gödörből, amibe 1920. június 4-én az antihuniták révén beletaszítottunk.

Nemzetmentő és városfejlesztési tervemet 2008 óta számos intézménnyel és hivatalos személlyel ismertettem, ill. ismertettük munkatársaimmal, amikor már megalakult a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség. Íme:

dr. Páva Zsolt, Pécs város polgármestere,
Csizi Péter országgyűlési képviselő,
dr. Öri László, Pécs város alpolgármestere,
a városi képviselő-testület FIDESZ-frakciójának vezetője,
dr. Csaba Ders, Pécs város főépítésze,

Pécsi Értéktár Bizottság,
Természeti és Emberi Erőforrások¹⁶ Bizottság elnöke,
a hazai keresztény egyházak vezetői,
MTA RKK Dunántúli Osztály,
Pécsi Tudományegyetem TTK Földrajzi Intézet,
Pécsi Városfejlesztési Nonprofit Zrt.,
PTE KTK Közgazdasági és Regionális Tudományok Intézete,
PTE KTK Alternatív Gazdaságfejlesztési Kutatócsoport,
Nemzetstratégiai Kutatóintézet,
Magyarok Világszövetsége, Magyarok Szövetsége,
Baranya Megyei Önkormányzat elnöke és elnökhelyettese,
Dél-Dunántúli Regionális Fejlesztési Ügynökség,
Dél-dunántúli Innovációs Ügynökség,
Dél-dunántúli Reg. Forrásközpont Szolgáltató Nonprofit Kft.,
Pécsi Rendőrkapitányság,
BIOKOM Kft., EcoCortex Kft.,
PTE BTK Szociológia Tanszék,
PTE BTK Községi és Szociális Tanulmányok Tanszék,
PTE JuridEco Jogi és Gazdasági Tanácsadó Zrt.,
OTP Baranya Megyei Igazgatósága,
Nemzeti Művelődési Intézet Baranyai képviselete,
Fact Intézet,
PTE rektora és rektorhelyettese,
Pécsi Hírek hetilap, *Új Dunántúli Napló* napilap,
Emberi Erőforrások Minisztériuma stb.

¹⁶ Fölöttébb helytelen, ha idegenektől veszünk át szavakat, amikor megvannak azoknak ősi gyöknyelvünkben a megfelelői. Az „emberi erőforrások” kifejezés az ameri *human resources* fordítása. Ez az embert pusztá tárggyá, gépies lénné fokozza le; kiérződik belőle a pénzvilág fogságában lévő USA vergődése. Jobb lenne itt a *társadalmi képességek* kifejezés, pl. Természeti és Társadalmi Képességek Bizottság.

*Páva Zsolt polgármester úr
egy évtizede irányítja
a városi önkormányzatot*

Bizony nem lepődtünk meg, amikor észleltük, hogy a Magyarok Szövetsége, dr. Páva Zsolt polgármester és Csizi Péter országgyűlési képviselő kivételével egyetlen hivatalos személyt, intézményt sem érdekel sem a nemzetmentő tervezetünk, sem a városfejlesztési terveztünk; mi több, nem is értették, miért kell „paradigmát váltani”.

Egyesek válasza sem méltattak, mások elutasítottak

bennünket; némelyek támogatást ígértek; ismét mások, ügyes és ravasz politikusként, a szemünkbe hazudtak. Példának okáért négy országgyűlési képviselő is. Vagy például Pécs város egyik alpolgármestere, Őri László úr, három esztendeje nem volt képes válaszolni városfejlesztési beadványunkra, holott erre többször kértük őt. De hát Decsi Istvánnal is így jártunk! Mit nekik Hekuba! Ilyen a középster!

Tudomásul vettük, hogy ezen intézmények vezetői, e politikusok nem értik, miről is van szó akkor, amikor mi a hajdani családi-szomszédsági közösségeknek és a többnemzedékes nagycsaládoknak a nemzet életébe való visszavezetéséről beszélünk. Pedig — tetszik, nem tetszik — ez a magyar jövő!

Lokálpatrióta szövetségünk kiadásában már 2013 novemberében megjelentettük a „pécsi zöld könyvet”¹⁷, amiben vázoltam, mit is kell tennünk, pécsieknek, ahhoz, hogy városunkat

¹⁷ Lásd Vadas: *Pécs, az öniszervező közösségek városa*

elindítsuk — felfelé a lejtőn. Ugyanis szilárdan hisszük, hogy csak a hajdani családi-szomszédsági közösségek, az utcaközösségek, a negyedmesterségek és a többnemzedékes nagycsaládok mai körülmények közé való visszaállítása a legeredményesebb szere városunk és a nemzet felemelkedésének.

Elmondtuk a polgármester úrnak, hogy nem elegendő Pécs mértéktartó fejlődéséhez, ha például az általában sok pénzt felemésztő és nem hatékonyan működő „szociális” intézményeket (nyugdíjasház, félutas ház, gyermekotthon, hajléktalanszálló, segélyosztó stb.) létesít a város; illetőleg ha gazdasági élete felvirágoztatásához idegen befektetőkre vár. A sokféle, a város negyedei számára szükséges és hatékonyan működő közösségi ellátások hagyományos szerveződése a családi-szomszédsági közösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek és ezek egybeszerveződése a polgármesterséggel. Aztán majd a városrészek lakói felméri és eldöntik, miféle szükségleteik vannak. Vagyis ne mindig a „hivatalosságok” mondják meg a lakóknak, hogy nekik mire van igényük. Hagyjuk ezt rájuk! Hagyjuk, hogy ők maguk ismerjék fel a szükségleteiket, és tegyék meg a lépéseket azok kielégítésére.

Persze nemzeti érzelmű szakembereknek szabad segíteniük a családi-szomszédsági közösségeknek és a nagyobb lakossági területi szerveződéseknek. Amiképpen ez mindaddig így is volt, s nemcsak a Magyar Királyságban, hanem Európa más államaiban is, amíg a harácsoláson, a mások kifosztásán alapuló, nemzetellenes ideológiák idegen harámbasái és hazai talpnyalóik szét nem verték a területi öngazgatás rendszerét.

Elmondtuk a polgármester úrnak, hogy tengődésre van ítélve ama település, amelyiknek a vezetői nem támaszkodnak a családi-szomszédsági közösségekre, az utcaközösségekre és

a negyedmesterségekre! Javasoltuk e nagyszerű hagyományos szerveződésnek — a területi öngazgatásnak — a visszavezetését Pécs életébe; javasoltuk, hogy a polgármester úr ismerkedjék meg a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség városfejlesztési rendszerével; és kértük őt, ne olyan szakembereket bízjon meg a közgyűlés sok millió forintért városfejlesztési stratégiák készítésével, akiknek az elképzelései nemigen vagy sohasem váltak be. Hisz az csak kidobott pénz! A korábbi efféle munkák elemzése alátámasztja e véleményünket.

Mi, a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség tagjai, közigazgatástörténeti, néprajzi és egyéb kutatásaink, valamint a közösségi életben szerzett sokoldalú tapasztalataink alapján biztosítottuk a polgármester urat arról, hogy Pécs gazdasági és közösségi élete a területi öngazgatásnak a város életébe való visszavezetésével hamarosan megélénkül, a város pár éven belül sokszínű fejlődési pályára fog állni, és nem az állam kitartottja lesz.

Dr. Páva Zsolt polgármester úr 2015. április 20-án hivatalában fogadta a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség küldöttségét. E találkozóra együttműködési javaslatot adtunk át a polgármester úrnak. Íme:

*Együttműködési javaslat dr. Páva Zsolt polgármester úrnak
Pécs középtávú fejlesztési stratégiájának kialakításához*

1. A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség már 2013 novemberére elkészítette a saját településfejlesztési javaslatát — az ún. pécsi zöld könyvet — azért, mert észleltük: a közgyűlés 261/2014. (IX. 25.) sz. határozatával elfogadott, 2030-ig szóló városfejlesztési „konceptió” sajnos már az összeállításakor félresiklik. Többször jeleztük a hibát, ám figyelmeztetésünk süket fülekre talált.

2. Kutatásainkat azóta is folytatjuk:

a) készül a *Nemzeti öniszervezés* című, háromkötetes könyvünk;¹⁸

b) városunk keleti részén — Szabolcsban — elindítjuk a nemzeti öniszervezés szervezését a helyi vezetőkkel és a lakossággal egyetemben.¹⁹

3. A mi nemzeti öniszervezés tervezetünk fő előnyei más tervezetekkel szemben:

a) az évszázadokon keresztül sikeresen működött település-szervezési módot a mai körülmények közé ültetjük át, ám hajdani lényege — a folytonosan és eredményesen vezetett közösség ereje — teljes egészében megmarad;

b) a pécsi nemzeti öniszervezést a családi-szomszédsági közösségekre építjük, rajtuk keresztül az egész lakosságot bevonjuk saját ügyeinek az intézésébe (az egyén is fontos a család mellett, ám csupán alárendelt szerepet játszik);

c) a nemzeti öniszervezés egyes közösségeiben és a közösségek között „együttműködési kényszer” alakul ki;

d) a szorgos közösségi munkával teremtett értékeket képviselő pénz helyben forog, nem idegeneket és élősködőket gazdagít;

e) a nemzeti öniszervezés egybefonódik a polgármesterséggel, az önkormányzati feladatok ellátását mindenben támogatja, valódi kapcsolata van a polgármesterrel.

4. A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség szavatolja a város lakosságának, hogy ama városrészek, ahol a nemzeti öniszervezés újra megveti a lábát, és szabatosan működik, hamarosan virágzásnak indulnak anélkül, hogy idegen befektetőknek a városunkba való csábítására kellene a pécsiek pénzét elkölteni, hogy aztán majd még ráadásul az idegenek ki is fosszák a pécsi lakosokat, és a pécsiek munkájával képződő nyereség

¹⁸ Ez pénzhiány miatt leállt.

¹⁹ Ez helyi szervezési nehézségek miatt állt le.

idegenek zsebébe vándoroljon (lásd például a pécsi vízmű közelmúltját).

5. A nemzeti öngazgatás pécsi visszaszervezésével példát adunk, ami hallatlanul megnöveli Pécs tekintélyét Kárpát-medencei hazánkban. Városunk újra a régi fényében ragyog majd!

6. A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség további feladatai:

a) megvalósítási ütemterv készítése egyelőre négy esztendőre;

b) adatállományok építése (együttműködő szervezetek; negyed-mesterségek, utcaközösségek kijelölése, elhatárolása stb.), a PEVIR (Pécsi Városinformációs Rendszer) és a PEDIR (Pécsi Városdiagnosztikai Rendszer) létrehozása;

c) a nemzeti öngazgatás szervezésében résztvevő lakosok és együttműködő alapítványok, egyesületek, plébániák, egyéb szervezetek vezetőinek rendszeres tájékoztatása;

d) tanulmányutak (Eger, Aba, Törökszentmiklós, Hódmezővásárhely stb.);

e) szervezési-módszertani tapasztalatok átadása településeknek, a nemzeti öngazgatás visszaállításának ösztönzése Kárpát-medencei hazánkban;

f) összegző konferenciák félévenként;

g) honlap szerkesztése, szórólapok, módszertani füzetek kiadása, rendszeres megjelenés a nyomtatott és az elektronikus sajtóban, a *Pécsi Hírekben* is...

h) Eger és Pécs testvérvárossá avatása.

Kértük a polgármester urat, hogy ha egyetért a nemzeti öngazgatás Pécssett való visszaállításával, egy velünk kötött részletes tervezési és finanszírozási szerződéssel alapozza meg az önkormányzat és a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség együttműködését; kértük, támogassa munkánkat (terem biztosítása a konferenciákra, a megbeszélésekre; nyomdai termékeink ki-

adása, terjesztése; megjelenés az önkormányzati sajtóban; reklámok elhelyezése; tanulmányutak; szervezés stb.); kértük, jelölje ki ama személyt, akivel kapcsolatot tarthatunk...

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség úgy szeretne segíteni a pécsieknek, ahogyan nekik van szükségük rá.

A Városházán folytatott egyik tájékoztatónk után 2016. március 30-án.

Vajda László építészmérnök, Tóth Anikó néprajzos,

Szilágyi László mérnök, népi gyógyász

„Senki sem tehetett a múltban arról, hogy egyetlen iskolában sem tanították meg az igazi hagyományok, a népi hagyományok ismeretére és megbecsülésére. De ebbe ne nyugodjunk bele, iparkodjunk ezután különbnek lenni. Törekedjünk arra, hogy mindent jobban csináljunk. Lássuk be, hogy csak azok

a népek tudnak maradandót alkotni, akik ősi kultúrájukat építik tovább.”²⁰ Kértük a polgármester urat, hogy együttműködési javaslatunkat fontolja meg, mert az szerint folytatjuk a területi öngazgatás további szervezését Pécssett.

Páva Zsolt polgármester úr támogatta javaslatunk megvalósítását. El is kezdtük a hasznosnak és kellemesnek ígérkező együttműködésünket. A polgármester úr javaslatára kijelöltük az első kísérleti negyedmesterség területét (ez megegyezett az egyik választókerülettel), hogy elindítsuk a nemzeti öngazgatás visszavezetésének nemes kísérletét Pécssett.

*Egyeztetés Pécs területi öngazgatásáról a képviselői irodában
2016. szeptember 6-án*

Szilágyi László, a szerző és Csizi Péter országgyűlési képviselő

Sajnálatos azonban, hogy a hajdani jól működő pécsi területi öngazgató közösségeknek a mai városi körülmények

²⁰ Somogyi Imre: *Kertmagyarország felé*. Bp., 1942, Magyar Élet, 123.

közé való visszaszervezése pénzhiány miatt hamarosan leállt. Arra van feltétlenül szükség, hogy a városi képviselő-testület különítsen el kutatási pénzt a pécsi területi önzgazgatás kialakítására. Az első szakaszban 40-60 millió Ft elegendő lenne. E támogatási pénzkeretet befektetésként kell kezelnie a polgármesterségnek, hiszen felmérhetetlen ama haszon, ami majd akkor keletkezik, amikor a pécsi területi önzgazgató közösségek megkezdik tevékenységüket, feladataik végzését. Aminek az eredménye Pécs teljes lelki-szellemi, erkölcsi-gazdasági megújulása lesz, ami természetesen kedvezően hat ki a lakosság testi egészségének a javulására is.

De hát lesznek még Pécssett — szerfölkött bízom benne — városi hazafiak, pécsi hazafiak, akiknek fontos lesz városunk hagyományainak a felélesztése; és a pukárok — a pécsi urbánus kártevők —, az antihuniták és az állandóan fanyalgók is eltűnnek ősi, nemes városunkból — örökre.

Ezért azonban nekünk tennünk kell! És nem is keveset! Mert amíg csendben vagyunk, visszahúzódunk, elkényelmese-dünk, elfásultak vagyunk... nem cselekszünk, hanem csak hagyjuk, hogy a történések átgyalogoljanak vagy szélviharként végigsöpörjenek rajtunk, addig pukárok, antihuniták, idegenek fognak uralkodni városunkban.

Tehát a pécsi hazafiaknak cselekedniük kell! Minden nap! És akkor *a szeretet városává* válhat a mi Pécsünk!

* * *

Összefoglalásul vessünk még egyszer számot a Magyar Királyság múltjával!

TIBORC PANASZA

Én uram, királyom, magyarok reménye,
az öreg Tiborc áll panasszal elédbe.
Életem kezédbe bátran felajánlom,
hazug szót, ha mond szám, legyen az halálom.

Sokáig váráttál a visszatértekre,
vágyunk már, de nagyon *a hun-magyar rendre*.
Demokráciája a hazug Nyugatnak
nem minekünk való, nem az országunknak.

A mi értékrendünk Hunor–Magor-féle,
önigazgatásunk szittya öröksége.
Nem kell nekünk más, csak a magyar királyság,
abban érvényesül az isteni jószág.

Amíg nem voltál itt, nemzeted irtották,
hagyományainkat kéjjel pusztították.
Megtörték a lelkünk, meg az egészségünk,
megloptak bennünket, szegénnyé lett népünk.

Megszállta országunk júdás migráns népség,
Kárpát-medencénkben úrrá lett a kétség.
Sok éve, hogy immár a nyakunkra ültek,
Szent Koronánk fölé vad fellegek gyűltek.

A júdás migránsok megrontják hazánkat,
naponta köpködnek, bennünket gyaláznak.
Alantas a lelkük, gyűlölettel teli,
kiválasztottaknak ők magukat hiszik.

Üldöztek bennünket, keresztény nemzetet,
elnyomták papjaink s mind az embereket.
Az egyházainkat megnyomorították,
az iskoláinkat megsilányították.

Elfoglalták ők az akadémiánkat,
eltörölni szánták hagyományainkat.
Ősi kultúránkat a szokásainkkal
irtani akarták hazaárulókkal.

Romlásba döntötték jeles iparunkat,
csúnyán tönkreverték a parasztságunkat.
A júdásék csaltak, loptak, ahol tudtak,
magyart országában börtönben tartottak.

Szerencsétlenné tettek családokat,
tartottak számunkra gyűjtőtáborokat.
Ávós júdás verte kéjjel ott a magyart,
aki büntelen volt, ez senkit sem zavart.

Marhavagonokban szállítottak minket,
nem tudtuk még akkor, gulágokba visznek.
Nyolcszázezer magyar sínylődött ártatlan,
galád magyarirtás ért minket váratlan.

Közben komonizmus dúlt királyságunkban,
irtották a magyart saját hazájában.
Júdás migránsoknak diktatúrájában
sok magyar végezte rút öngyilkossággal.

Megkerült júdások parancsoltak nekünk,
migránsok galádul nyomorgatták népünk.
Tönkrement országunk a haláltusában,
komonista migráns uralkodásában.

Háromszázezernél több magyar lett tóttá,
Felvidéken ennyit tett a migráns lóvá.
Csehországba többször tízezreket vittek,
idegenek közé magyart elüldöztek.

Csonka országunkba Felvidékről magyart
hetvenezret hoztak Dunán csónakokkal.
Hazáját szerető kétszázezer német
ki lett toloncolva, elűzetett végleg.

Kárpátalján tótból ukránokká váltunk,
Magyar Királyságról szertefoszlott álmunk.
Erdélyi magyarok oláh igát nyögnek,
az ellenségeink rajtunk jót röhögnek.

Nyomorultak vagyunk lent a Délvidéken,
rácok parancsolnak nekünk egész évben.
Az Őrvidékünket megszállta az osztrák,
a területünket aljasul ellopták.

Van millió számra idegen név alatt
Kárpát-medencénkben sok hajdani magyar.
Ők már idegenné váltak a nemzetnek,
sajnos nem magyarok, ellenséggé lettek.

*Valódi vész*korszak volt ez a nemzetnek,
hatmillió magyar nem is született meg.
Tudatosan tették családjaink tönkre,
elszegényítették őket mindörökre.

Rettegett a magyar a júdás migránstól,
vitte őt az ávós éjjel a házából.
Neurotikussá vált a magyar nemzet,
ők meg Buta-pesten vadul pöffeszkednek.

Hazaárulókat csorda számra tartja,
pénzpórázra fűzi őket sátánfattyá.
Két nemzeti pártunk szétverte pénzével,
megszűnt az MDF, kiscgazdáknak vége.

Az idegen migráns népünk megrabolja,
devizahitellel taszítja rabságba.
Bankárokkal együtt fosztogatnak minket,
kipusztítanának hazánkból bennünket.

Bíróságainkon bírákat megvesznek,
hazugságaikkal azok ítéleznek.
A mi nemzetünket megbetegítették,
egészségügyünket durván tönkretették.

Az állam vagyonát ők privatizálták,
a júdás migránsok pofátlanul lopták.
Liberalizáltak és dereguláltak,
semmi se maradjon a szegény magyarnak.

Belvárosi migráns elszemtelenedett,
galád háborút vív a nemzetünk ellen.
Befurakodott az országgyűlésünkbe,
ott akar tört döfni a nemes szívünkbe.

A New York-i migráns, milliárdos júdás,
lopott pénze nyomán szörnyű a pusztulás.
Ő a Sátán fattya, hazátlan gazember,
háttérből irányít, előlépni nem mer.

Pesti „egyetemén” lelkeket fog össze,
akik a Sátánnal vérszerződést kötnek.
Pokolra is jutnak, migránsok poklába,
elfajzott júdások nyílt társadalmába.

S mindezeket teszik szabadságnak örvén,
nem számít őnekik a nemzeti törvény.
Hazudik a júdás demokráciáról,
az aljas libsiknek álságosságáról.

Szét akarják zúzni nemzetbiztonságunk,
ügynökök ezrei kémkednek utánunk.
Piszkos pénzért anyjuk galádul eladják,
hogyan mi a szeretet, azt bizony nem tudják.

Végre küldött Isten egy nemzeti kormányt,
hét éve küzd értünk, épül már az ország.
De a júdás migráns nem maradhat nyugton,
háborúzni akar, nemzeteket rombol.

Pesti júdás migráns nekünk ellenségünk,
elzavarni őket szent kötelességünk.
Nem hagyjuk hazánkat, nem a nemzetünket,
sem hun-avar-magyar keresztény hitünket.

Én uram, királyom, magyarok reménye,
sok panaszt sorolt el Tiborc egyvégtében.
Rengeteg is van még, számtalan ezernyi,
júdás migránsoktól nemzetünk menteni.

Akik megmaradtunk ősi hun-magyarok,
hűségesküt teszünk a Szent Koronánknak.
Magyar Királyságunk minden éjjel álmunk,
fölszabadulásra ötszáz éve várunk.

Sok a feladatunk, én uram, királyom,
következzék hát most a te igazságod.
Szent Koronánk égi, a jogarod földi,
te fogsz nemzetünkkel együtt uralkodni.

* * *

Júdás migráns iszkol a magyar hazából,
elég volt minékünk az ő uralmából.
Trónján ül a király, kedvelik a népek,
hálások is néki a jó keresztények.

NINCS ÚJ A NAP ALATT

„...ahány városállam eddig még más néppel társult és későbbi bevándorlókat fogadott sorai közé, legnagyobbrészt összetűzött velük, például a troizéniek az akhaiokkal együtt alapították Szübariszt, de azután az akhaiok elszaporodván, kiűzték a troizénieket, s ebből származott a szübariszi átok; ugyanez történt Thurioiban is, ahol a szübarisziek szintén másokkal egyesülve alapítottak államot, és mikor telhetetlenségükben a terület nagyobb részét akarták elfoglalni, mintha bizony az övék lett volna, elűzték őket. Büzantionban is kiderítették, hogy a bevándoroltak lázadást készítettek elő, s harccal verték ki őket; az antisszaiak khioszi menekülteket fogadtak be maguk közé, és utána fegyverrel kellett őket kikergetniök; viszont a zankléiek, akik a szamosziakat beengedték, maguk lettek földönfutókká, az Euxeinosz-tenger melletti Apollónia lakói azzal, hogy újabb bevándorlóknak nyitották meg kapuikat, forradalmat idéztek elő; a szürakuszaiak a türannisz megszüntetése után az idegeneknek és a zsoldosoknak is polgárjogot adva, ugyancsak forradalmi állapotokat teremtetek, és harcra került a sor, amikor pedig az amphipolisziak khalkiszi bevándorlókat engedtek be, többségükben menekülniök kellett előlük.”¹

¹ Arisztotelész: *Politika*. Budapest, 2004, Gondolat Kiadó, 173–174.

Idegeneknek az egyes ókori görög városállamokba való beszivárgása következményei: összetűzés, kiűzés, átok, elfoglalás, elűzés, lázadás, harc, kikergetés, forradalom, menekülés és ami még ezekkel jár: gyilkolások, sebesülések, szenvedések, családtagok elvesztése, állandó félelem stb.

Hasonlóképpen: idegeneknek a Magyar Királyságba való beszivárgása és a mi édes hazánkban való térfoglalása főbb következményei a fentiekén kívül: 1873-ban hatalmas pénzügyi válságot idéztek elő hazánkban, amelynek során nemesek vesztették el vagyonukat; két és félmillió királysági magyar kényszerült elhagyni hazáját az idegenek okozta súlyos megélhetési gondok miatt a hamburgi és a fumei kikötőből tengerjárókkal; az idegenek 1918-19-ben galád felfordulást szerveztek a Magyar Királyság ellen: gyilkolták a magyarokat, meg akarták szüntetni a keresztény vallást, trianonizálták az ezeréves európai Magyar Királyságot, és e nemzetgyilkolási kísérletükben a magyarságtól ellopták Kárpát-medencei hazájának a kétharmadát; 1945-től a szovjet hadsereggel a hátuk mögött újból leigázták a Magyar Királyságot stb.

Íme tehát, bizony itt az ideje annak, hogy visszaszervezzük a Magyar Királyság hajdani, igen jól működött hagyományos szomszédsági közösségeit, utcaközösségeit, negyedmesterségeit és egyéb települési közösségeit, mert meg kell védenünk családjainkat, javainkat, kultúránkat, településeinket, hazánkat és nemzetünket az idegenek térfoglalásától!

Emlékezzetek: a XIX. században a Magyar Királyságot keletről előzőnlő idegenek miket műveltek a magyar nemzettel 1918-19-ben és 1945-től kezdve! Ugye, nem akarjuk idegenek garázdálkodásait még egyszer átélni?

Legyünk résen! A haza nem eladó semmi pénzben!

A SÁTÁN TERVE

Nem volt elég nekik az, hogy szép hazánkat tönkretették,
s magyaroknak millióit hazájukból messze űzték,
királyságunk ráadásul fondorlattal meg is szállták,
majd kéjesen, aljas módon országunkat tönkrevágták.

Trianonizáltak minket, javainkat megszerezték,
véres kezük országunkra gyilkosokként reátették,
jó keresztény ősi hitünk gyűlölettel széjjeltúrták,
s Urunkat, a Jézus Krisztust, galád módon hátba szúrták.

Királyságunk csonka maradt, nyolc darabja még hiányzik,
minden magyar, bárhol él is, az egységbe visszavágyik.
Épphogy kezdett emelkedni királyságunk csillagege,
máris éled, szervezkedik a Sátánnak a serege.

Antihuniták ezek mind, gyűlölik a nemes magyart,
kiüldöznék hazájából, s szétlopnák azt, ami maradt,
s nem lenne már akadály a Európát egyesíteni:
államait összedúlni, lakosságát vegyesíteni.

Készen van már az Egyesült Európa tervezete,
egyetlenegy állam lesz ez: a Sátánnak szervezete.
Muzulmán lesz, kétségtelen, a nyugati Európa,
templomain nem lesz kereszt — félhold csücsül
[vigyorogva.

A Sátánnak a fattyai júdáspénzüik zsebbe kapják,
Timmermansz és Junker Zsanklód pénzért Sorost
[puszilgatják;
Szargentini és Ferhófstádt Európa árulói,
a brüsszeli butakraták egymásnak a talpnyalói.

Nídermüller Ujhülyével, Gurmai meg a kis Jávor,
Meszericcsel ülnének tort, miközben a Varjú károgo;
gágognának buta libák: Bangóné a Kunhalmival,
Bősz meg párban a Szabóval, Szél Berni a Vadaival...

Fakanál kell nekik legott! Vissza, vissza a konyhába!
Nem a földön fetrengeni magyar tévé székházában!
Jakab, Snájder meg a Vona kapáljanak a földeken,
s tanulják meg, hogy' dolgozik hazánkban a magyar
[ember.

Molnár Csacsi meg a Zsolti termeljenek kőbányában,
a Karácsony meg áruljon parkolási cédulákat;
isiászos haverjaik: csúnya szájú, apró Gyurcsány
talicskázzon Simicskával, aki híres turkász-furkász.

Egyikük sem magyar ember, ők csak magyarországiak,
hisz hazájuk nekik nincsen: ide-oda vándorolnak;
pénzért, akár két forintért, az anyjukat is eladják,
a Sátán szekere elé maguk örömet befogják.

A nyújorki csúcsbankárok s a brüsszeli butakraták
őket pénzért adják-veszik: csináljanak felfordulást;
aljas tetteire, hazugságra kaphatók ők mindannyian,
mert a haza nekik nem szent, mivelhogy nem hazafiak.

Mi viszont nem engedjük, hogy édes hazánk felforgassák,
ellenségeink ők nekünk: árulják a magyar hazát!
Bocsánatot nem lelnek ők soha a mi szép hazánkban,
legfeljebb csak a Spinóza étterem- és kávéházban.

EMLÉKEZTETŐÜL A PÉCSI HAZAFIAKNAK

AZ EGRI VÁR VÉDŐINEK ÉS
BÁRÓ DOBÓ ISTVÁN EGRI VÁRKAPITÁNYNAK
AZ ESKÜJE

— Esküszöm az egy élő Istenre, hogy véretem és életemet a hazáért és királyért, az egri vár védelmére szentelem. Sem erő, sem fortély meg nem félemlít. Sem pénz, sem ígélet meg nem tántorít. A vár feladásáról sem szót nem ejtek, sem szót nem hallgatok. Magamat élve sem a váron belül, sem a váron kívül meg nem adom. A vár védelmében elejétől végéig alávetem akaratomat a nálamnál feljebb való parancsának. Isten engem úgy segítjen!

— Úgy segítjen! — zúgták egy hanggal.

— És most magam esküszöm — szólt Dobó, két ujját a feszületre emelve. — Esküszöm, hogy a vár és az ország védelmére fordítom minden erőmet, minden gondolatomat, minden csepp véretem. Esküszöm, hogy ott leszek minden veszedelemben veletek! Esküszöm, hogy a várat pogány kezére jutni nem engedem! Sem a várat, sem magamat élve meg nem adom! Föld úgy fogadja be testemet, ég a lelkemet! Az örök Isten taszítson el, ha eskümet meg nem tartanám!

Nem kételkedett azon senki. Lángolt mindenkinek az arca, mert tűz égett mindenkinek a szívében. A Dobó esküjére minden kard kivillant. Egy lélekkel kiáltották:

— Esküszünk! Esküszünk!

Gárdonyi Géza: *Egri csillagok*

NÉHÁNY PÉLDA A TERÜLETI ÖNIGAZGATÓ KÖZÖSSÉGEKRE

I. A KOLOZSVÁRI TIZES SZERVEZET

Sok pukár közölte velem teljességgel megalapozatlan véleményét, amikor a hajdani települési önjelöltségnek a mai körülmények közé való visszajelöléséről tartottam előadást, avagy társaságban került szó e tárgyról, hogy ezt nem lehet megvalósítani, mert ma már más világban élünk, mint a királyságban. Meg hát a többnemzedékes nagycsaládokat sem lehet újjáéleszteni, hiszen annak sincsenek meg a feltételei. Oh, kishitűek! Arra jutott erőtök, hogy Pécsét 1945-től kezdve alaposan tönkretegyétek, pusztulásba vigyétek?!

Úgy döntöttem ezért, bemutatom hosszabb idézetekkel azt, hogy miként sikerült mégis nemes magyaroknak a hazát, a nemzetet, a közjót szolgálva a Kolozsvári Tizes Szervezetet újra létrehozniuk. Amit aztán a román antihuniták a legteljesebb természetességgel tiltottak be, amikor a nagy Szovjetunió a nagy antihunita Sztálinnal az élén, a Román Királyságtól elcsatolt Besszarábia területéért cserébe, újra nem trianonizálta a korábban egyébként is galádul megcsönkített Magyar Király-

ságot, és odadobta Erdélyt koncnak az eloláhosodott bukaresti fanariótáknak.

A Kolozsvári Tizes Szervezet nevet az áldott emlékezetű gr. Teleki Pál, az egyik legnagyobb magyar hazafi, tudós és miniszterelnök javasolta Puskás Lajos tanár úrnak, a neves cser-

*Puskás Lajos tanár úr
cserkészvezetőként,
1930-ban*

készvezetőnek, a kolozsvári nemzeti öniszervező közösség legfőbb szervezőjének. Idézet Puskás Lajos önéletrajzából: „Baj volt az is, hogy nevünk sem volt: a Népkeözsség megszűnt, létünkhöz nem volt jogi keret. Eleinte Erdélyrészi Szomszedságok Szervezete, Magyar Szomszedságok Szervezete, végül [1940 karácsonyától] Erdélyi Magyar Szövetség néven szerepelgettünk és folytattuk tétován működésünket. Jártam Pestet, hogy önálló egyesületként adja meg a Belügyminisztérium a jogi személyiséget. De hát azoknak fogalmuk sem volt, hogyan lehetne egy efféle egyesület engedélyezhető. Nekik ilyen esetük nem volt. Végül Teleki Pál nevezett el Tizes Szervezetnek...”¹

*Puskás Lajos tanár úr
(Gyergyóalfalu, 1901 – Kolozsvár, 1982)*

¹ Puskás Lajos: *Önéletrajz. Az egységes magyar (kisebbségi) társadalom kikovácsolásáért való munkám a „három ágú csillag” jegyében (1939–1944).* In Vincze Gábor: Puskás Lajos és a Kolozsvári Tizes Szervezet, <http://www.hunsor.se/dosszie/tizesszervezet1944elott.pdf>. (2019. IX. 28.)

Először gróf losonci Bánffy Miklóst idézem.²

„A bécsi döntéssel Erdély lényeges részei visszakerültek az anyaországhoz. Ezzel a ténnyel az erdélyi magyarságnak egy korszaka zárult le. Úgy tartom, hogy nekünk, akikre az ottani magyarság irányítása, érdekeinek képviselése és védelme hárult, kötelességünk elszámolni a magyar közvélemény előtt, miképpen sáfárgodtunk a magyarság erkölcsi és anyagi javaival, számot adni erről és bizonytságot tenni, hogy azt a hivatást, amely elé a magyarság minden tényezője állíttatott, híven és becsülettel teljesítettük. Hol tehetném, ezt méltóbb helyen, mint itt, a magyar Felsőházban, itt, a magyar törvényhozásban, a legelőkelőbb intézményében. Itt számolok be arról az időről, amely alatt az én vállaimon nyugodott a magyarság vezetésének megtisztelő tiszte és súlyos felelőssége.

A két utolsó év volt talán a leg-súlyosabb az erdélyi magyarság ottani életében. [...]

*Gr. losonci Bánffy Miklós, a Magyar Királyság egyik legnagyobb földbirtokosa, író, grafikus, díszlet- és kosztümtervező, színpadi rendező, politikus, külügyminiszter
(Kolozsvár, 1873 – Budapest, 1950)*

² Gróf losonci Bánffy Miklós önmagyméltósága, felsőházi tag hozzászólása az 1940. évi augusztus hó 30-a előtti államterületre vonatkozó 1941. évi állami költségvetésről szóló törvényjavaslat vitájához az országgyűlés felsőházának 40. ülésén, 1940. évi december hó 18-án, szerdán, gróf Széchenyi Bertalan, báró Radvánszky Albert és báró Perényi Zsigmond elnökölete alatt. In *Az 1939. évi június hó 10-ére hirdetett országgyűlés felsőházának naplója. II. kötet. Hiteles kiadás.* Bp., 1942, Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat nyomása, 129–134.

[A román politika betiltotta a Magyar Pártot.] Az erdélyi magyarságot az fenyegette, hogy nemcsak törvényhozási képviselet nélkül marad, hanem, hogy az új fronttörvény rendelkezései miatt mindennapi élete, még pedig nemcsak az értelmiségi és ipari, hanem a földműves foglalkozású magyarságé is, a legsúlyosabb válságba jut. [...]

...megállapítván a legsürgősebb sérelmi anyagot a Magyar Párt uraival, ismertetve velük a német egyezség már akkor nyilvánvaló pontozatait is, 1939. január 14-én megegyezést jött létre a román kormány kiküldötte és a magyarság vezetői között. Ebben a román kormány kötelezte magát a felsorolt sérelmes ügyek gyors elintézésére, másodszor arra, hogy *a német népközösséggel teljesen azonos magyar népközösséget ismer el kulturális, gazdasági és szociális feladattal és munkakörrel*. [Hányszor, de hányszor lóvá tettek bennünket a román antihuniták!] [...]

[A megállapodást az antihunita román kormánnyal gróf Bánffy Miklós, dr. gróf Bethlen György, Gyárfás Elemér és Szász Pál írták alá. Idézet a szövegből:] »...a kormány elismeri a magyarság jogát arra, hogy kulturális, gazdasági és szociális céljainak szolgálatára külön társadalmi szervezetet létesítsen, illetve tarthasson fenn, melybe minden eddig létező vagy ezután létesítendő magyar egyesület beletartozik.«

Az itt megjelölt társadalmi szervezet engedélyezése volt számunkra a legértékesebb vívmány. Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy fasiszta rendszerű parlamentben az a néhány kisebbségi képviselő, aki tagja lehet a törvényhozásnak, csupán sérelmek gyakori előadásához, vagy a bizottságokban való tevékenységhez és befolyásoláshoz tud jutni, ott is nagyon mérsékelt mérvben. *A népi szervezet azonban széles lehetőségeket ad*. Hiszen előttünk állott a romániai Deutsche Volksgemeinschaft hatalmas organizációja, amelynek mintájára a magunk népét is

megszervezhetjük a magunk védelmére. Szervezhetünk egy olyan orgánust, amely fennállhat és mindennel dacolhat éppen társadalmi jellegénél fogva. (*Kiemelések — V. Gy.*)

Ennek létesülésével az erdélyi magyarságnak régi vágya teljesült, ugyanis föléledhetett az az intézmény, amelyet még 1921-ben báró Jósika Sámuel indított meg Magyar Szövetség nevezet alatt, amely ugyanezt a gondolatkört és munkakört ölelte fel, de amelyet folytonos ideiglenes betiltások és akadályozások után rövidesen véglegesen is betiltottak. Létesülhetett egy olyan szervezet, amely minden magyart immár jogosan képviselhet s amelynek keretébe a még meglevő, vagy ezután létesítendő minden magyar egyesülés jogosan beletartozik. [...]

[Az 1939-es esztendő őszi hónapjaiban fejlesztette ki az erdélyi magyar népközösség a szomszédsági szervezeteit, főleg a városokban.]

A magyar népközösség önállóságát a román kormánnyal szemben mindvégig megőrizte. Szervezeti szabályzatát minden román befolyástól mentesen alkotta meg és nem is volt hajlandó annak jóváhagyását kérni valaha is, sőt a szabályzatot nem is mutattuk be azoknak a helyi hatóságoknak, amelyek gyűlések tartásánál vagy tagdíjak szedésénél azt minduntalan és különösen a későbbi időkben folytonosan követelték. Működésünkbe a román kormány részéről semmiféle beleszólást, irányítást vagy ellenőrzést nem tűrtünk és az állandó ostromállapot ellenére soha üléseinkre az ottani szabályzatok szerint kötelező sziguranca-detektíveket³ nem engedték be és nem

³ **sziguranca** Politikai rendőrség a Román Királyságban, amely folyamatosan figyelte és zaklatta az antihunita Románia által megszállt Erdély ősi magyar lakosságát. Komonista utódja a hírhedt szekuritáté. Feladata a csonka-magyarországi antihunita átvétele volt azonos: megfélemlíteni, ütni, verni, gyilkolni a magyarokat.

túrtük meg. A magyar összefogás pedig ezekben a keretekben folyton erősödött. [...]

A bécsi döntés utáni napok forradalmi tüneteket váltottak ki, főleg Kolozsvárt. A népközösség szervezetei ezt a tűzpróbát is kiállották. Tagjai buzgó, bátor fellépésének és helytállásának köszönhető, hogy nagyobb vérontás nem történt ezekben a leg-súlyosabb órákban. [...]

Szükségeseznek tartom azonban egy részletre, ennek a munkának egyik ágára kitérni, amely Magyarországon, a mi Magyar-országunkon — azt hiszem — ismeretlen, és ez a szomszédsági szervezet.

Kolozsvár, a Mátyás király tér 1941-ben

A szomszédsági szervezet a legkisebből, a legkisebb egyedekből, a legkisebb csoportokból indul ki. Annak a képnek keretében, amelyet vázolok, azokról a szervezetekről beszélek,

amelyeket a legteljesebben építettünk ki, és amelyek a legteljesebben működtek, mert hiszen azalatt a rövid másfél év alatt vagy még ennél is kevesebb idő alatt, ameddig ezt a szervezést csinálhattuk, természetesen nem mindenütt tudtuk egyformán megalkotni szervezeteinket, mivel a helyzet mindenütt más volt. Most főleg Kolozsvár, Vásárhely, Medgyes és több más város szervezetének képét rajzolom meg, de megjegyzem, hogy mindenütt fennállott — ha talán kevésbé tökéletesen, kevésbé hatékonyan is — ez. Tökéletesek voltak szervezeteink Kolozsvárott, Vásárhelyen, Aradon, Temesváron, Brassóban és Medgyesen, sőt a bukaresti tagozat is teljesen ki volt építve. Ami a tagok számát illeti, elmondhatjuk, hogy ezekbe a szomszédságokba 1940 tavaszán 140 000 tag [azaz családfő] volt beiratkozva, akik valóban működtek és részt vettek a munkában.⁴

A szomszédságok alapításakor a régi székely tized-intézményt, valamint a szászok szomszédsági szervezetét vettük mintául. Ennek lényege az, hogy 5-6-10-12 család egy-egy szomszédságot alkot s ezeknek istápolását, vezetését az élükre állított tizedes végzi. Tíz-húsz ilyen szomszédság, illetőleg tized össze van foglalva egy-egy főtizedi egységbe, amelynek élén a fő tizedes áll. A főtizedek városi kerületenként még nagyobb közületekké egyesülnek. Azt is csináltuk, hogy a vagyonosabb főtizedek, mondjuk, a város vagyonosabb főtizedeinek valamelyike testvéri viszonyba lépett a legszegényebb negyednek

⁴ A II. bécsi döntés előtt 11 037 családfő alkotta a kolozsvári magyarság utcaszervezetét. 1942-ben már kb. 500 tizedes állt a családi-szomszédsági közösségek élén Kolozsvárott.

Az 1941-es népszámláláskor Kolozsvár lakossága 110 956 fő, ebből 97 698 magyar (88%), 10 029 román (12%). Lásd Varga E. Árpád: *Erdély etnikai és felekezeti statisztikája. IV. Fehér, Beszterce-Naszód és Kolozs megye. Népszámlálási adatok 1850-1992 között*. Csíkszereda, 2001, Pro-Print Kiadó.

egy hasonló főtizedével, úgyhogy ilyen módon az egymás istápolását, a vagyonosok és a szegények kapcsolatát nemcsak anyagi, hanem lelki szempontból is minden téren keresztül tudtak vinni.

Minden önálló keresetű egyén, aki belépett tagnak, saját belátása szerint vállalt tagdíjfizetést: a szegények, a munkás-emberek, a napszámosok egészen kis összeget, egy-két, esetleg három leut [román pénz] fizettek hetenként — ezeket a befizetéseket bélyegek útján teljesítették —, a vagyonosok pedig természetesen többet fizettek. Ilyen módon a városi tagozatok tagdíj jövedelme már februárban például Kolozsvárt a 4000 pengőt is meghaladta ezekből a fillérekből. Ugyanígy volt Marosvásárhelyt is, a kisebb városokban pedig természetesen aránylagosan kevesebb. Ebből a begyűlt összegből alig 5-6%-ot fordítottunk költségekre vagy személyi fizetésekre, a többit a szűkölködők segélyezésére fordítottuk, ezen a roppant nehéz télen, amikor különösen a mobilizáció folytán rengeteg kereső nem is volt otthon, hanem künn volt árkot ásni vagy a román seregben szolgált. [!] Azáltal, hogy a tizedes a maga körzetében minden egyes embert ismert — hiszen csak 5-6 családdal foglalkozott —, ez a segély valóban azoknak jutott, akik arra igazán rászorultak és akik valóban megérdemelték.

A sokgyermekes családok segélyezésére a születéseknél kelengyét adtunk, amelyek, amíg szükség volt rájuk, ottmaradtak a gyermekágyas asszonynál, azután mentek tovább a másikhoz, ami ennek a munkának női oldalán megint nagyon fontos szerepet játszott.

Felszólítottuk a magyar orvosokat, hogy ingyen rendelőst adjanak azoknak, akiket a tizedesek igazolnak, mint valóban szegény embereket és valóban rászorultakat. Ennek a magyar orvosok eleget is tettek és mindvégig teljesítették ezt a szolgál-

latot. Ugyanígy a magyar gyógyszerészek beszerzési áron adtak kötszert és orvosságot. [...]

Továbbá az intelligens fiatal nők keretében alakult egy csoport, amelynek tagjai vállalták a szegényebb lakások egészségügyi ellenőrzését és a munkásnyák helyettesítését ott, ahol arra szükség volt. E téren az egyházak napközi otthonai óriási szolgálatokat tettek és nagy segítségünkre voltak.

Ebben vázoltam a népközösségi munka szociális és karitatív tevékenységét. Ez a karitatív és szociális munka hamarosan meghozta a maga gyümölcsét. Az előző évben, 1939 nyarán a bolsevista propaganda Kolozsvárt és Vásárhelyt, sőt máshol is még rendkívül éles volt. A mi felolvasásainkat vagy munkánkat gyakran akadályozták, sőt fenyegetőleg gyülekeztek össze annak a háznak vagy munkáslakásnak a közelében, ahová valamelyik kiküldöttünk kiment istápolni az embereket. Ez a bolsevista mozgalom azonban hamarosan elvesztette a talajt azáltal, hogy a munkások belátták, hogy *a pusztá szó és csalfa ígéretek helyett a népközösség valódi segítséget jelent számukra és ennél fogva lelkesen vettek részt a mi dolgainkban.* (Kiemelés — V. Gy.) A téli hónapokban különböző városokban tartottak munkáselőadásokat a népközösség irodalmi szakosztályának emberei. Ezeket a felolvasásokat a bolsevisták eleinte megpróbálták zavarni, de éppen a munkásság volt az, amely nagyon hamar őrségeket alakított, amely nem tűrte a csendháborítást és megvédelmezte azt a kulturális munkát, amelyet mi az ő javukra teljesítettünk.

Még egy tevékenységről kell megemlékeznem, ez pedig az ingyenes jogsegély volt, amelyet a népközösség tagozatai és irodái a magyar közönségnek nyújtottak. Meg kell köszönnöm itt azt az óriási segítséget, amelyet ezek az irodák nyújtottak ingyen és minden ellenszolgáltatás nélkül.

Ezekben ábrázoltam az erdélyi népközösség szervezetét és eredményeit és nem hiszem, hogy máshol magyarok között ilyen tökéletesen együttműködő és ilyen, testvéries szellemtől áthatott szervezet valaha is létesült volna ilyen önzetlen munkával és ilyen komoly következetességgel.

Az elmondottakból, azt hiszem, kiviláglik, hogy a legnehezebb időkben, a legsúlyosabb körülmények között híven és teljes harmóniában teljesítettük kötelességünket.”

Kiviláglik, bizony, kedves Gróf Úr! És az is, hogy a magyar főnemesség legkiválóbbjai mennyi-mennyi mindent megtettek a lehetőségeikhez képest a sokat szenvedett magyar haza érdekében, amit aztán a királyságunk területére beszivárgott antihuniták idegen államok antihunitáinak a támogatásával kéjesen szétromboltak.

Gróf losonci Bánffy Miklós a magyar főnemesség egyik legkiválóbbja volt. Kolozsvárott született 1873. december 30-án és Budapesten tért meg Teremtőjéhez 1950. június 6-án. Politikus, külügyminiszter, író, grafikus, díszlet- és kosztüm-tervező (kitűnően rajzolt!), színpadi rendező volt. Az egyik legnagyobb erdélyi földbirtokos, az erdélyi magyarság jótevője.

Az emberiségellenes pénzkupecsek által indított mocsos II. világháború után az összetákolt Romániában az antihunita román politikusok ellehetetlenítették tevékenységét, a megélhetését nem tudta biztosítani. 1949 őszén már betegen átutazott Budapestre, és hamarosan meghalt a kórházban. 1976 őszén exhumálták, elhamvasztották, s Kolozsvárra szállították, hogy kívánságának megfelelően a Házsongárdi temetőben, a családi kriptában helyezték örök nyugalomra. 1976-os október 29-i, kolozsvári temetésén alig néhány nemes magyar állt a Bánffy-kripta bejáratánál: köztük volt barátja, Kós Károly és az akkor már nagybeteg munkatárs, Mikó Imre jogi szakíró, műfordító,

író.⁵ E két búcsúztatója is sokat szenvedett az antihunita románoktól. Ők a következő évben tértek meg Teremtőjükhöz.

És most lássuk az Erdélyi Párt országgyűlési képviselőjének, Albrecht Dezsőnek az emlékezését.⁶

„...rendkívül hasznos az, ha a társadalmi szervezeteket fel tudja használni az állami szervezet.

Így Kolozsváron van egy tizedes szervezet, amely az utóbbi években alakult ugyan, körülbelül három-négy éve, de rendkívül eredményes működést fejtett ki már az utóbbi kisebbségi években is. Jött a polgármester. *A polgármester azonnal meglátta, milyen fantázia van egy ilyen társadalmi szervezetben* és nem azt csinálta, mint más helyen csinálják, hogy negligálta volna az ilyen szervezetet és csak a maga hivatalnokaival akart volna dolgozni, hanem azt mondta: gyertek hozzám, próbáljuk együtt megoldani a feladatokat.⁷ Ennek következménye, hogy — merem állítani — Kolozsvár közellátása a legjobb. Mert mi történt ezáltal? Kolozsvár polgármestere tulajdonképpen kapott magának ötszáz nem fizetett tisztviselőt, ötszáz embert kapott az ötszáz tizedesben, aki eljár az ő utasítása szerint. Panasznapot tartanak minden hónapban. Megjönnek a tizedesek, elmond-

⁵ Forrás: *Wikipédia és Magyar életrajzi lexikon, 1000–1990*. Jav. és átd. kiad. Főszerk. Kenyeres Ágnes. HTML-változat a Magyar Elektronikus Könyvtárban.

⁶ Albrecht Dezső, az Erdélyi Párt képviselője felszólalása az országgyűlés képviselőházának 268. ülésén, 1942. évi június hó 17-én, szerdán, Tasnádi Nagy András, Szinyei Merse Jenő és vitéz Törs Tibor elnöklete alatt. In *Az 1939. évi június 10-ére hirdetett országgyűlés képviselőházának naplója. Tizennegyedik kötet. Hiteles kiadás*. Budapest, 1942, Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat Könyvnyomdája, 41–42.

⁷ Kolozsvár polgármestere ekkor dr. Keledy Tibor volt, 1940 őszétől 1944. április 20-ig; utána a magyar királyi belügyminiszter rendeletére Budapest főpolgármestere lett.

ják, hogy az ő körletükben — mindegyik alá húsz-harminc család tartozik — mi történt, mik a panaszok a közigazgatás, a közellátás, stb. terén, tehát a polgármester mindig biztosan és jól van tájékozva. Ezenfelül amikor véleményekről van szó, a tizedeshez fordul, aki ott lakik azok között az emberek között, akinek kötelessége hetenkint meglátogatni őket, aki így teljesen ismeri az illetők személyi viszonyait. Ha tehát szociális, egészségügyi segélyről, ha cipőigénylésről, ha olyan kivételezési bizonyítványról van szó, amelynek birtokában nem kell sorbaállni, hanem elsősorban kötelesek kiszolgálni (a terhes és a sokgyermekes anyák részére bocsátanak ki ilyeneket), akkor a tizedeshez fordulnak, aki egész pontos információt tud nyújtani. Így nem történhetik meg, hogy kijátsszák a közigazgatást.

Az élelmiszerjegyek szétosztását újabban a tizedesek végezték, akik minden helyre elvitték az élelmiszerjegyeket és ezáltal közélélmzési anyagok tíz százalékát takarította meg a város, mert kisült, hogy amikor tizedesek vitték el a jegyeket, tíz százalékkal kevesebb jegyet kellett kiosztani. Számtalanok voltak ugyanis, akik sarokházakban laktak és be voltak jegyezve mind a két utcában, a feleség be volt jelentve leány és asszonynevén, be voltak jelentve a háztartási alkalmazottak, akik már eltávoztak. *Ezeket ellenőrizni egy hivatalnok sohasem tudja, ellenben a tizedes ellenőrizte* és mondom, tíz százalékot takarított meg a városnak az, hogy a tizedeseken keresztül osztotta ki az élelmiszerjegyeket.

Ugyancsak a tizedesek a polgármester szemei az árurejtetés, az árdrágítás megfékezése terén. Állíthatom, hogy az országban Kolozsváron a legjobb a közellátás és ez annak köszönhető, hogy *a polgármester felismerte, hogy van egy társadalmi szervezet, amelyet maga mellé vehet és amelyet különösen ilyen*

nehéz időkben *felhasználhat ilyen fontos kérdések megoldására.*”
(Kiemelés — V. Gy.)

Albrecht Dezső alsóházi képviselő úr Bánffyhunyadon született 1908. február 26-án és párizsi emigrációban hunyt el 1976. szeptember 6-án. Ügyvéd volt, politikus és újságíró. 1936-tól 1944-ig a kolozsvári *Hitel* folyóiratot szerkesztette. 1939–40-ben a Magyar Népközösség társadalmi szakosztályának titkára. 1940-től 1944 őszéig képviselő a Magyar Királyság országgyűlésében. 1941 tavaszától az *Erdélyi Párt* ügyvezető elnöke. 1944 szeptemberében Budapestre költözött. 1947-ben az antihunita román hatóságok mint háborús bűnöst (!?) kikérték az akkoriban már a magyar nemzetre megint rátelepedett csonka-magyarországi, budapesti antihunita hatóságoktól, ám ő a letartóztatás elől Párizsba emigrált.⁸

* * *

A tanulság mindebből az, hogy igenis meg lehet szervezni nemcsak Pécssett, hanem a magyar nemzet Kárpát-medencei hazája, a hajdani Magyar Királyság egész területén a családi-szomszédsági közösségeket, az utcaközösségeket, a házközösségeket, a negyedmesterségeket.

A magyar nemzet fényes jövőjét nekünk — magyar értelmiségnek — kell felvázolnunk, de *ehhez a lelket Erdélyből kell venniünk.*

Ám a régi-új magyar nemzeti területi öngazgató közösségek Kárpát-medencei országának a megszervezéséhez nem elegendő az, hogy a nemzeti értelmiség és a nemzeti vezető politikusok *felismerjék végre* (!) a nemzeti gondoknak az effajta közösségek működtetésével való megoldása elképesztő lehető-

⁸ Forrás: *Magyar életrajzi lexikon, 1000–1990*. Jav. és átd. kiad. Főszerk. Kenyeres Ágnes. HTML-változat a Magyar Elektronikus Könyvtárban.

ségeit a nemzet számára, az állami közigazgatás mellett a területi öngazgató közösségeknek a hallatlan lelki erejét — ha nem áll mögöttük a művelt, fegyelmezett magyar nemzet a maga ősi, páratlan erkölcsi értékrendjével.

Ma, a XXI. század első negyedében a magyar nemzeti értelmiségnek nem lehet sürgetőbb, nemesebb és magasztosabb feladata, mint a Kárpát-medencei magyar nemzeti közösség önzetlen szolgálata és boldogulásának a vele együtt élő nemzettekkel való bátor elősegítése.

Isten minket úgy segéljen!

És most lássunk további példákat a nemzeti területi öngazgató hagyományra!

Koložsvár, a Jókai Mór utca napjainkban

II. EGER

A nemzeti önjazgató közösségek kutatása közben rátaláltam az *Egri Fertálymesteri Testületre*, és azonnal felvettem a kapcsolatot *Várkonyi György* főkapitány úrral. 2013. január 15-én levelet írtam neki.

„*Tisztelt Főkapitány Úr!*

Pécsről keresem Önt. Én is azon mesterkedem, hogy felélesszem városomban is a régi és jól működő önjazgatási közösségeket. A XX. század elején még voltak Pécssett is negyedmesterek, bár a feladatuk más volt, mint amit én a mostani időben tervezetemben nekik szánok. E szervezeti rendszer neve: *Pécsi Tizes Szervezet*. (A hajdani Kolozsvári Tizes Szervezet neve nyomán.)

A tizesek — akárcsak a negyedmesterségek, utcakapitányságok, tízházgazdák stb. — fontos feladatokat láttak el sikeresen a települések életében. Sajnos, az 1871-es községi törvény elefejtkezett a települések hagyományos lakossági szervezeteiről, s így azok lassan-lassan kikoptak a nemzet életéből. (Bár a székelly tizesek is éltek még — mint az egri negyedmesterség — 1949-ig, amikor is a magyarságra rátelepült idegen, erőszakos hatalom pribékjei feloszlatták őket.)

A jövőbeni tizesek ténykedésének hozadéka ma még felbecsülhetetlenül kedvező mértékben változtathatná meg a lakos-

ság öngazgató közösségeinek és a pécsi önkormányzatnak az együttműködését. A régi tizes-jegyzőkönyvekből, néprajzi, közigazgatási, jogtörténeti stb. tanulmányokból tudni lehet, hogy e közösségek mennyi-mennyi jót tettek a lakosságnak. Bátran kijelenthető, hogy a tizesek jótékony változást hozhatnának Pécs város életében is. Régóta tanulmányozom e hajdani közösségek működését, és a kutatásaim alapján — természetesen a mai körülményeket is figyelembe véve! — dolgozom ki a felállítandó Pécsi Tizes Szervezet feladatait.

Tisztelt Főkapitány Úr! Készítettem egy szerény honlapot is, ennek címe:

<https://sites.google.com/site/tobbnemzedekesnagycsalad/>

Itt a *Szövegek, tanulmányok* menüt megnyitva letölthető *Az ördög cimborája* könyvünk, amelynek a 213. oldalától fejtettük ki a nemzeti bajok megelőzésének általunk javasolt egyik módját. Továbbá a *Régi közösségi szervezeteink* menüt megnyitva szintén fontos tanulmányokhoz lehet hozzájutni.

Azért fordulok Önhöz, mert szeretném megtudni, miképpen működik az Egri Fertálymesteri Testület a mindennapokban. (Az Önök honlapját ismerem.) Tapasztalatokat gyűjtenék. Arra kérem Önt, ha van a negyedmesterségeknek valamiféle működési szabályzata, a negyedmestereknek valamilyen részletes feladatleírása meg egyebek, akkor szíveskedjék azt nekem elküldetni a titkárával.

Válaszát várva maradok tisztelettel: *Vadas Gyula*”

A főkapitány úr azonnal válaszolt megkeresésemre, már másnap megérkezett kedves levele.

„Örömmel olvastam sorait, mert meggyőződése, hogy a mai világnak szüksége van olyan önzetlen munkára nevelő,

emberi kapcsolatokat építő, a hagyományokat ápoló, a saját értékeit, kultúráját ismerő, azt helyesen értő, abból táplálkozó, a kor kihívásait szabad emberként elemezni képes, a kérdésekre válaszolni tudó közösségekre, melyek, ha lassan is, de jó irányba kezdik forгатni a világ kerekét. Öröm, hogy sokan így gondolkodnak ebben az országban. Nos, röviden vázolom a működést.

A Testület működése három szinten történik.

— Az első az adott negyed közössége. Az itt megválasztottak a negyedet képviselik, ismerik hagyományait, értékeit kutatják. Negyedhez való kötődésük révén egyszínű együtttest alkotnak. Közösséget építenek, melybe a lakosságot is bevonják. A működés feltétele egy találkozási hely, melyet a negyedbeliek alakítanak ki. Több esetben ez a templomhoz tartozó szoba vagy könyvtár, vagy egyéb helyiség. Rendszeresen találkoznak egymással (elnevezése kis suttagó). Önálló éves programot állítanak össze, meghatározzák, kit segítenek abban az évben, milyen kérelmekkel fordulnak a Polgármesteri Hivatal vagy a város vezetése felé. Alapvető feladatuk sok egyéb mellett a közösség építés.

— A második szint az adott évre elválasztottak közössége. Évente történik a választás. Ma Eger tizenhat negyeddal rendelkezik, ezért minden évben 16 fővel gyarapszunk. Ez az évfolyam olyan, mint egy gimnáziumi osztály. A tagok sok helyről jöttek, saját »identitással« negyedükről és az év során ez a sokszínű csokor egységessé válik, de már nem a negyed homogenitása sugárzik, hanem a városról alkotott képük sokkal összetettebb. Ők képviselik választásuk évében a Fertálymesteri Testületet a városi ünnepeken. Ez a fő feladatuk.

— A harmadik szint a teljes Testület, a nagy suttagó. Havonta találkozunk (általában 100-150 fő jelenik meg egy-egy alkalommal). Itt dőlnek el a stratégiai kérdések, a negyedek

jelentéseinek, ötleteinek, kéréseinek kiértékelése, a jövő feladatainak meghatározása, a következő év negyed általi jelöltjének jóváhagyása, programok beiktatása stb. Feladata a jövő meghatározása.

A Testület bejegyzett egyesület, tiszti karral rendelkezik — elnök, világi és egyházi alelnök, tárnokmester, kancellár és zászlótartó. Az ellenőrzést a számvevők végzik. Egy tag könyvel és a szükséges jelentéseket, pályázatokat készíti. A negyedek választmányi tagokat állítanak, akik részt vesznek a választmányi üléseken. Engem a 1996-os újjáélesztés okán, a még akkor élő régi tizedesek, főkapitánynak neveztek ki.

Valójában az egri is tizedesi rendszer (*decurio* a jegyzőkönyvekben), mely 1736-tól kereszteltetett át fertálymesterre. A '89 utáni első polgármesterünk, dr. Ringelhann György is fertálymester volt, aki személyes tanácsadóként kezelte a hivatalban lévőket. A jelenlegi, Habis László, szintén fertálymester, sőt több tagunk képviselő vagy bizottsági tag, így a várossal való kapcsolatunk viszonylag jónak mondható. Valójában azonban nem vesz részt a Testület a politikai csatákban — erről véleményem és erős ellenállásom olvasható a honlapunkon —, ám ha valaki tehetséget érez hozzá, bármely pártban vállalhat feladatot és ott politizálhat, de egyik párt érdekeit sem hozhatja be a közösségbe. Ha tisztséget vállal valahol, a fertálymesteri tisztségeit arra az időre fel kell függesztenie.

A közösség a keresztény értékrenden építkezik.

Egyenlőre ennyit.

Szívesen látnánk a február 9-i avatáson. Amennyiben ideje engedi, várjuk párjával 8-án délután. Szállásról, étkezésről gondoskodunk. Az avatási, szombati program 10 órakor szentmisével kezdődik a Bazilikában, majd átvonulunk a városházára, ahol a polgármester úr kiveszi az esküt az újonnan elválasztot-

taktól, és megtörténik az avatás. Ezt követően a hivatalt letevők letéti traktán látják vendégül az újakat. Ez az egy alkalom, amikor a feleségek is részt vesznek az összejövetelen. A régiek mondanása szerint »a meghívást elfogadni ne terheltelessék és szíves legyen«.

Üdvözlettel: *Várkonyi György Olivér* okl. ép. mérnök, vezérigazgató, Egri Vagyonkezelő és Távfűtő Zrt.”

Az Egri Fertálmesteri Testület főkapitányának levele lelkesítő üzenet volt; Várkonyi György főkapitány úrral azóta is gyümölcsöző az együttműködésünk. Végül is csak jó két és fél év múlva, 2015 október közepén jutottam el Egerbe, az Egri Fertálmesteri Testület újraalakulásának a 20. évfordulója alkalmából az Esterházy Károly Egyetemen tartott nagyszabású konferencián képviselhettem a Pécsi Lokálpatrióta Szövetséget az *Önigazgató közösségek szervezése Pécsen* tárgyú előadásommal.

Az egri Esterházy Károly Egyetem főépülete

*A tizesek és a fertálmesterség legkiválóbb kutatói:
Bárth János és Petercsák Tivadar professzorok*

*A szerző Egerben tart előadást 2015. október 15-én
a nemzeti öngazgatásról*

*Szabó Jolán, a Heves Megyei Levéltár igazgatója,
a szerző és Várkonyi György főkapitány a Dobó téren*

*Várkonyi György, a Fertálymesteri Testület főkapitánya, Pataki Zsuzsa,
a Servita Udvarház vezetője, Verók Attila és Veress Gábor docensek*

A szerző és Bárh János professzor, a csíki tizek legnevesebb kutatója

*Vitéz Oláh István, az Egri Fertálmesteri Testület vicekapitánya,
a Magyarok Világszövetsége Kárpát-medencei térségi elnöke és a szerző*

III. ABA

Aba város polgármesterével — *Kossa Lajos* úrral — is felvettem a kapcsolatot, mert kutakodásaim során megtudtam, hogy a városvezető utcaközösségeket szervezett munkatársaival, és felállítottak magisztrátust is.

Kossa Lajos polgármester úr a Pécsi Lokálpatrióta Szövetséget meghívta egy abai tanulmányútra.

2015. szeptember 18-án meleg fogadtatásban volt részünk Abán. A polgármester úrtól kimerítő tájékoztatást kaptunk Aba város múltjáról, jelenéről, fejlesztéséről, a polgármesterség és a lakosság „szerződéses” együttműködéséről, Aba gondjairól. Meglátogattunk intézményeket, sétáltunk a városban, a polgármester úr pedig mindenről lelkesen mesélt nekünk. Rendkívül kedvező tapasztalatokkal indultunk haza Pécsre.

A legfőbb: ha a polgármester és a képviselő-testület nem állnak oda a nemzeti öngazgató közösségek visszaszervezése és működtetése mellé; ha nem kötnek valamiféle, a település sajátosságait és a lakosság igényeit figyelembe vevő „szerződést” a polgárokkal, akkor a település fejlődgethet ugyan (épülhet út, iskola, rendelő, üzem, vízvezeték, óvoda, bölcsőde stb.), ám nem lesz lelke; és a lakosság testi és lelki egészsége az összetartó, együttműködő, egymást segítő kisközösségek hiánya miatt mégsem lesz megfelelő. Az ember boldogsága mindig csak egy-egy kisközösségben elfoglalt helye és szerepe függvényében értelmezhető.

Aba város vezetése szerződést kötött az abai polgárokkal a közösségeket serkentendő. Íme:

ÚJ IDŐK TÁRSADALMI SZERZŐDÉSE
ABA, A JÖVŐ VÁROSA

„Választott vezetőkként a közösségért érzett felelősségünk-
től vezérelve döntöttünk úgy a 2018. július 10-i testületi ülésen,
hogy útjára bocsátjuk

az Új Abai Társadalmi Szerződést,

amelynek ünnepélyes aláírására

2018. szeptember 8-án, a Millenniumi parkban,
Aba várossá avatásának 5. évfordulója alkalmából kerül sor
az azt vállaló, Aba jövőjéért tenni akaró családok részéről.

Arról is döntöttünk, hogy augusztus folyamán abai diákok
fogják a családokat felkeresni, hogy a társadalmi szerződésről,
annak aláírásáról és a társadalmi felelősségvállalási programról
beszélgessenek Önökkel. Kérjük, fogadják őket szeretettel!

A felelősségvállalás azt jelenti, hogy elismerjük, az élet mi-
lyensége rajtunk is múlik. Tetteink, cselekedeteink minősítenek
bennünket. A szavak lehetnek fegyverek, de teremtmény alkotás
csak a jó megcselekvésével jöhet létre.

Jó pedig az, ami épít, ami fejlődést és örömet hoz az em-
berek életébe. Ez a feladat pedig éppen elég jó terv ahhoz, hogy
napról napra ennek szenteljük a figyelmünket és minden tudá-
sunkat, erőforrásainkat. A többi pedig a törvény, a jog és
az igazság dolga.

A felhívást 2018. július 25-én bocsátotta ki a város vezetősége Kossa Lajos polgármester, *Takács Zoltán* alpolgármester, *Bor József Dezső* képviselő és *Fábián Judit* képviselő aláírásával.

Ebben az abai polgárokkal kötött városi szerződésben számos vállalás, elvégzendő feladat van felsorolva, amiket a város közösségeinek együttesen kell elvégeznie megadott határidőre.

Ugye, hogy tanulhatna az abai példából is Pécs város képviselő-testülete és nemzeti értelmisége? Bizony-bizony. De hát nem tanulnak. Akinek nehéz a feje, a tanulás nem kenyerere.

*A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség tagjainak tanulmányútja Aba városban
2015. szeptember 18-án*

*Vajda László, Kustos Irma, Kossa Lajos polgármester
és felesége, Kossa Enikő és Szilágyi László
a Fórum étteremben, Abán*

*Kossa Lajos polgármester, a szerző és Vajda László
az abai Atilla Király Gimnázium udvarán*

Kossa Lajos polgármester, a szerző és Kossa Enikő, a polgármester úr felesége

IV. A LEVENDULAKERT UTCAKÖZÖSSÉG

A *Levendulakert* utcaközösséget a környékük közlekedésének az *Európa Kulturális Fővárosa* cím elnyerése után megkezdődött építkezések miatti elnehezülése és az utcáik elszemetedése hívta életre. A feldúlt környéken korábban soha nem létezett együttműködés jött létre két utca szomszédai között. Az utcaközösséget *Kustos Irma* tanárnő hozta létre, akinek szorgos segítőtársa volt *Tóth Anikó* néprajzos. Egy régi pécsi szokást szerettek volna feléleszteni, ami a pécsi negyedmesterségekhez kapcsolódott.

Szórólapot juttattak el a családokhoz: „Új összefogásra hívjuk a környéken élőket! Végre elkészültek az új burkolatok, és ismét gyönyörködhetünk a Tettye-patak vidám csobogásában a Vince utcában! Örömmel azonban elrontja a sok eldobált szemét, a növényi hulladékok és a rendezetlen közterületeink látványa. Az a gondolatunk támadt, hogy nem várunk a közmunkás takarítókra, hanem az itt élő családok összefogásával tartjuk rendben környezetünket! Korábban már megmutattuk, hogy együtt tudunk eredményeket elérni: komoly szerepünk volt abban, a Majtényi utca burkolatcseréjének idején nem lehetetlenült el teljesen a környékbeli közlekedése, és hogy a Gáspár–Vince utcai hajtűkanyart is az itt élő emberek igényeihez igazították.

Szeretettel várunk tehát mindenkit 2012. március 31-én, szombaton du. négy órakor a Vince és a Gáspár utca találkozásánál, a patak mellett!” — eddig a szórólap.

Az első találkozás után utcacsinosítást, szemétszedést, patakmeder-tisztítást, söprögetést, valamint a lombhulladékok összetakarítását végezték el, de volt igény kaszálásra és egyéb kertészeti munkákra is. A két utca lakói hoztak magukkal kesztyűt, söprűt, lapátot, vödört, gereblyét, metszőollót, gumicsizmát és egyéb szerszámokat. Szorgoskodásukat a BÍOKOM társaság is támogatta: 15 üres zsákot kaptak a hulladék összegyűjtésére, amit a cég el is szállított.

Az első összefogás, az első közös munka rendkívül sikeres volt! Az utcák megtisztultak, az előkertek megszépültek. Később az utcaközösség erősödött, a szomszédságok megismerték egymást, jó szomszédsági kapcsolatok alakultak ki az egymás közelében lakó családok között. Segítettek egymásnak a gyermekek felügyeletében, építkezéseknél, szállításban, figyeltek az elesett, egyedülálló, idős lakókra, beszélgettek egymással, az egy-egy családi-szomszédsági közösségben fölösleges élelmiszereket átadták azoknak, akiknek nem volt. Odafigyeltek egymásra...

Igen szomorú, ám le kell írnom: a pécsi *Levendulakert* utcaközösség, ez a vidám, szorgalmas, nagy társaság, négy évi sikeres működés után — mivel az egyik vezetője más településre ment dolgozni, a másik pedig elköltözött Pécsről — felbomlott. És nem akadt sajnos két újabb vezető, akik összetartották volna e kedves, összeszokott társaságot. Vezető nélkül pedig egy közösség képtelen működni. Nagy tanulság volt ez számunkra!

* * *

Néhány kedves kép a *Levendulakert* utcaközösség életéből.

Takarítás a Levendulakert utcaközösségben — 2014. április 12.

A Levendulakert utcaközösség egyik szomszédsági csoportja

*Látogató a Levendulakert utcaközösségben — 2016. május 23.
Vajda László, Kustos Irma, Szilágyi László és a szerző*

Készül a Levendulakert utcaközösség utcai vacsorája — 2014. április 12.

V. A 18-AS SZOMSZÉDSÁGI KÖZÖSSÉG

2016 januárjában egy fiatal, kedves házaspár költözött négyéves fiúgyermekükkel a házunkba, az én lakásommal szembe. Nem zárkóztak el egy kellemes szomszédsági kapcsolat kialakításától, ami nekem szerfölött tetszett. Érzékelve e segítőkész párnak is az igényét valamiféle szomszédsági közösségnek a kialakítására, megtettük az első lépéseket. Arra gondoltunk, hogy a lépcsőházunknak az egymással kevésbé tartózkodóan viselkedő lakóit vonjuk be a megalakítandó családi-szomszédsági közösségünkbe... hiszen több dologban is tudunk egymásnak segíteni, hát tegyük.

Hívtunk ugyan minden lakót, ám csak a lépcsőház lakásainak a felével sikerült megszerveznünk a családi-szomszédsági közösségünket. Így is nagyon örülünk egymásnak! Végre nemcsak elmegyünk egymás mellett a lépcsőházban, az utcán vagy a közeli boltokban, esetleg egy-két szót mondva a szomszédnak, hanem meglátogatjuk egymást, borozgatunk, név- és születésnapokat tartunk, sütünk-főzünk együtt, és közben jókat beszélgetünk erről-arról, és sokat nevetünk.

Szomszédsági összefogással többre megyünk, mintha ki-ki egyedül akarna valamit megoldani a házban: besegítünk egymásnak különféle szállításokban, lakásrendezésben, barkácsolásban; közösen takarítjuk a pincéket, az itt-ott feleslegessé vált

holmikat átadjuk egymásnak; ruhákat cserélünk, eltakarítjuk a szemetet a ház körül... és megfegyelmezzük azt a lakót, amelyik nem képes az együttélési szabályok szerint tisztességesen viselkedni a lakótársaival.

Nagy eseményeknek voltunk tanúi a 2018-as esztendőben. Szeptemberben házunk két kis lakója — Bódis Csabika és Csiszér Andorka — iskolás lett; és 2018. szeptember 18-án délután öt óra 20 perckor megszületett házunk új lakója, Csiszér Benett, akit izgatottan és nagy örömmel vártunk.

* * *

Néhány kedves kép a *18-as szomszédsági közösség* életéből.

*Szilveszter — 2017. december 31.
Csiszér Andor és felesége, Csiszér Mónika;
Lévai Krisztina, a szerző és dr. Balogh Irén*

*Fiatal anyukáink és gyermekükkel — 2018. március 11.
Csiszér Mónika, Csiszér Andorka; Molnár Éva, Bódis Csabika*

*A 2018-as húsvét
Csiszér Mónika, Csiszér Andorka, a szerző és Molnár Éva*

*Mónika-névnapi 2018-ban
Bódis Csaba, Molnár Éva — Csiszér Andor, Csiszér Mónika*

*Hétfélig beszélgetés
Gyenis Piroška, Ita Roland; Csiszér Andor, Csiszér Mónika*

*Csaba-nap — 2018. július 6. — Csiszér Andorka, Bódis Csabika,
Csiszér Mónika, Csiszér Andor — Bódis Csaba, Molnár Éva*

Az egyhónapos Csiszér Benett szüleivel és bátyjával — 2018. október 19.

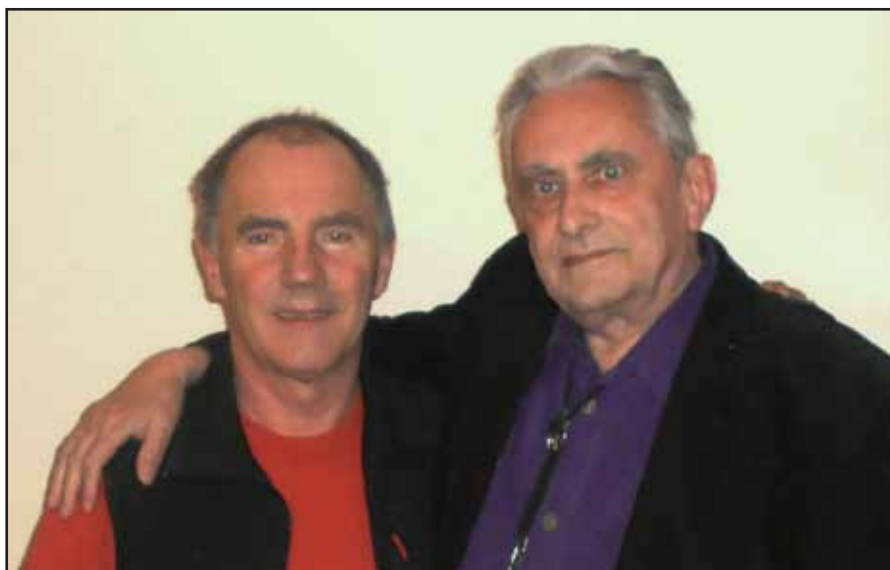
*„Győzelmi ünnepség” 2018. november 4-én. Csiszér Andorka,
Csiszér Benike és anyukája, Mónika, dr. Balogh Irén, Fehérné Juhász Dóra,
Fehér Olivér, Bódis Csaba, Molnár Éva, Gyenis Piroska*

*Andor-nap — 2018. november 30.
Csiszér Andor, Molnár Éva, Csiszér Mónika*

*Horváth Gyuláné, a szerző
és a meny, Horváth Zoltánné — 2018. december 24.*

Horváth Zoltán és a szerző — 2018. december 24.

VI. A PÉCS-KERTVÁROSI SZENT ERZSÉBET RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGEI

A Magyar Katolikus Egyházban a plébánia mint egyházi igazgatási egység szintén területi elven szerveződik. A körzetében élő katolikus keresztény hívők különféle kisebb közösségei pedig számos fontos segítő feladatot látnak el a mindennapokban. Pécs leendő negyedmesterségeit és meglévő plébániáit együttműködésre lehet kérni majd a jövőben, hiszen összefogással segíthetik egymás feladatainak az ellátását.

A Szent Erzsébet Plébániához tartozó hívők is alakítottak maguknak olyan kisebb közösségeket, amelyeknek a tagjai határozó támogatást nyújtanak egymásnak és az egész plébánia közösségének.

A Szent Erzsébet Plébánia különféle feladatokat ellátó közösségei

- Élő Kövek Közossége
- Karitás Csoport
- Felnőttek Katekumenátusa – Befogadó Csoport
- Serra Közösség

- Szent Mónika Közösség
- Rózsafüzér Társulat
- Ministránsok Csoportja
- Horgász Klub
- Kertvárosi Katolikus Kertészek Klubja
- CSAK — Családok Krisztussal Csoport
- Málomi Szent József Egyházközség Egyesület
- Málom, Pellérd és Aranyosgadány filiák

— *Igen sokrétű, kedves és lelkesítő a kertvárosi Szent Erzsébet Plébánia híveinek közösségi tevékenysége. Ön mit emelne ki ezekből? — szólítom meg a plébánia málomi filiájának tagját, a Málomi Szent József Egyházközség Egyesület elnökét, Horváth Jenő tanár urat.*

— Valóban, sok mindennel foglalkozunk. Mindegyik közösségünkre, csoportunkra büszkék vagyunk. Noha mindegyik fontos a maga tevékenységi területén, most hármat említek. *Karitás Csoportunk* havonta juttat több mint 50 rászoruló családnak ételmiszeradományt, s heti rendszerességgel osztunk ruhákat több tíz családnak. Ünnepi alkalmakkor, de főleg a karácsonyi időszakban, advent idején, több száz csomagot készítünk rászoruló gyermekeknek, családoknak, időseknek. A csomagok tartalma ételmiszer, játék, ruha, vásárlási utalvány.

— *Ki támogatja a plébánia karitatív tevékenységét?*

— A Karitás Csoport gyűjtéseket hirdet, híveink adományaiból, támogatóink jóvoltából működik. Például a farsangi bálokon is gyűjtést rendezünk, amit tehetősebb adományozóink még kiegészítenek; pályázati pénzeket is kapunk, s mindez így együtt a plébánia gyermekeinek nyári táborozását fedezi részben

A kertvárosi Szent Erzsébet-templom

A málomi Árpád-kori Szent József műemlék templom

vagy teljesen. Ez esztendőnek nyarán, 2019-ben, több mint 100 gyermek táboroztatását oldottuk meg.

— *És mit tesz a Málomi Szent József Egyházközség Egyesület?*

— Fő célunk természetesen a hívek összefogása és Árpád-kori templomunk állagának a megóvása és környezetének rendben tartása. Egyesületünk pályázati pénzből és a jövedelemadó egy százalékából befolyó összegekből működik.

Ora et labora — munka után is ima és pihenés

— *Réthy István régóta lelkes tagja a Málomi Szent József Egyházközség Egyesületnek. Kedves István, mi a legszebb élményed e közösségben?*

— Isten az embert eleve közösségi lénynek teremtette. Az az ember, aki nem tartozik bele egy jó közösségbe, elveszett lesz, és lelkileg sérült, testileg beteg ember lesz. A jól működő közösség jóra nevel, örömet okoz, védelmez, megtanít visel-

kedni, lelki erőt, erkölcsi tartást ad, kellemes együttlétet biztosít. Ilyen az összetartó család vagy a keresztény hívők közössége. Nekem lelki emelkedettséget ad a málomi hívők közössége is. A legkedvesebb, legmélyebb élményeim közé tartoznak a zárándoklatok, amiken fiú unokám is részt vesz velem. Ám a legjobban azt kedvelem — mondja elérzékenyülve Réthy István —, amikor Csanád unokám ministrál vasárnaponként a málomi Árpád-kori templomban.

*Ministránsok a karácsonyi szentmise előtt a Szent József-templomban.
Elöl: Tatai Csanád és Zsember-Lónay Botond;
hátról: Horváth Vince és Horváth Ida (2018)*

A CSAK Családi Csoport egyik összejövetelén

Knoch Róbert ekként mutatja be a csoportot: „Találkozónk közvetlen célja: a családi életünk mindennapjaiban egymást erősítsük, örömeinket és bánatunkat megosszuk, gondjainkban, fájdalmainkban együtt érezve kölcsönösen segítséget nyújtunk tagjainknak hitünkre támaszkodva. Tapasztalatainkat átadva, új ismeretekben gyarapodva, imaéletünket megújítva lelkiekben fejlődünk. Tanulékony szívvel és fogékony lélekkel az Istennel való közösség örömét még jobban érzékeljük, a szeretetben növekedünk. Igazi keresztény családként a boldogságot megtapasztaljuk és tovább sugározzuk...”

*Réthy István
nagyapa*

*Pavlekovics Ferenc
plébános*

SZÓSZÓLÓK A PÉCSI KÉPVISELŐ-TESTÜLETBEN

Pontosabban: legyenek ismét szószólók. Másfél esztendővel ezelőtt — 2017 szeptemberében — javaslatot juttattam el Pécs város lakosságának (a polgármesterségre adtam be) arról, hogy a hajdani pécsi szószólói intézményt állítsuk helyre azért, hogy az egyszerű pécsi polgárok érdemes javaslatai eljuthassanak a képviselő-testületen keresztül a polgármesterség bürokratáihoz, az egyes bizottságokhoz.

Idestova másfél évtizede készíték és juttatok el különféle, Pécs város 1945 és 2009 közötti, idegenek és pukárok általi galád rombolását felszámolni szándékozó, Pécs város szebb jövőjét illető javaslatokat hivatalban lévő felelős pécsi személyeknek. Ilyenek voltak például:

- a korábban általam indított és szerkesztett, majd komonista városházi pukárok által megbuktatott, a tehetséges pécsi fiataloknak megjelenési lehetőséget adott *Sétatér* folyóirat újraindítása,
- a Pécs–Baranya Tájkert felépítése;
- a pécsi városdiagnosztikai rendszer felállítása (PEDIR);
- a pécsi városi információs rendszer felállítása (PEVIR);
- a *Pécs könyve* kiadása 13 kötetben;
- Pécs város internetes ismerettárának az elkészítése;

- Pécs és Eger testvérvárossá avatása;
- a hajdani pécsi negyedmesterségnek a Pécsi Értéktárba való felvétele (10 működött a városban);
- a *Pécs lexikon* kiadása; több mint 20 000 címszót gyűjtöttem a lexikonhoz, elkészítettem a *Pécs lexikon* teljes szerkesztési és kiadási tervzetét (aztán Simon Attila, Ódor Imre, Rabb Szabolcs, Síkfői Tamás urak elorozták tőlem a készülő *Pécs lexikont*, ám csak a negyedét tudták kiadni, mert belebuktak a pukárságba; a szócikk-írók jó részét nem fizették ki, míg volt, aki sok-sok milliót vágott zsebre az én lexikon-tervezetem révén);
- a trianoni hármás emlékmű rendszer felépítése 2020. június 4-re az Országzászlóval, a Mecseki Turullal, a kilátóként és étteremként is működő kettős kereszttel és a szabadtéri színpaddal;
- a pécsi öngazgatási hagyománynak a város életébe való visszavezetése (a hajdani szomszédsági közösségeknek, házközségeknek, utcaközségeknek és negyedmesterségeknek az újraszervezése) és
- a többnemzedékes nagycsaládok életfeltételeinek megteremtése Pécsen.

Javaslataimnak nem volt foganatja, nem jutottak el a városi képviselő-testület elé. *A nemzeti öngazgatásnak a városba való visszavezetését* Páva Zsolt polgármester úr elfogadta ugyan, ám a megvalósításának a pénzügyi feltételei nem lettek biztosítva, így a tervzetem egyelőre áll.

A pécsi negyedmesterségnek a városi értéktárba való felvételét a Decsi István képviselő úr vezette értéktár bizottság egy botrányos hivatali üggyel elutasította, s a megismételtetett ülésen Oszoli Dénes új elnök úr vezetésével ismét megtörtént az elutasítás ugyanazon buta érveléssel, mint a Decsiéké, jelesül, hogy

a pécsi negyedmesterség nem való a városi értéktárba, mivel „nem eléggé pécsi”. Hja, kérem, a butakrácia nem csupán Brüsszelben tombol, Pécsen is dühöng!

Ama pécsi hivatalos személyek, akiknek a javaslataimat eljuttattam, háromféle jól begyakorolt, a számukra bizonyára rendkívül eredményes eljárást alkalmaztak arra, hogy velem és a javaslataimmal ne kelljen foglalkozniuk: 1. nemes egyszerűséggel a szemembe hazudtak; 2. „nesze semmi, fogd meg jól” tartalmú levelekben válaszoltak, és 3. egyáltalában nem válaszoltak; s mikor rákérdeztem, már nem is emlékeztek arra, miről is volt szó köztünk.

Kivétel volt *dr. Páva Zsolt* polgármester úr, *Csizi Péter* országgyűlési képviselő úr és *Korontos Zoltán* városi rendőrkapitány úr, akiktől mindig kaptam tisztességes válaszlevelet javaslataimra. Ezúton is köszönetet mondok nekik!

Bosszantó az, ha választott (vagy akár kinevezett) hivatalnokok semmibe veszik ama polgárokat, akik őket megválasztották ama megbízatással, hogy a közjót szolgálják, tegyenek jót a városunknak, szolgálják a lakosságot. *Végül is mi a fenét kellene tenniük?*

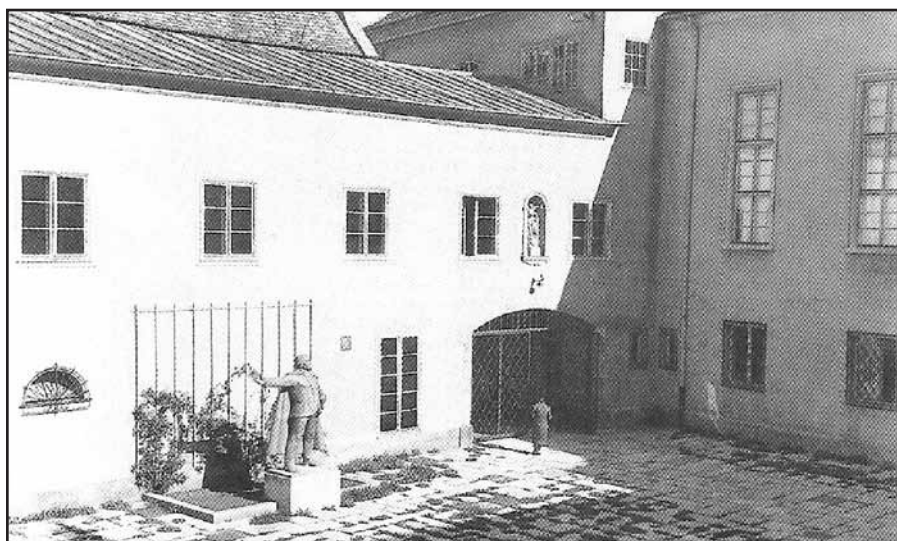
Mivel a javaslataim nem jutottak el a városi képviselő-testülethez megtárgyalásra (többször felajánlottam, hogy tartok nekik előadást Pécs város nemzeti fejlesztési stratégiájáról), vagy a városi képviselő-testület nem méltóztatott azokat napirendjére tűzni, úgy döntöttem, teszek még egy nemes kísérletet arra, hogy a pécsi polgárok hangja is hallatszódhassék a Városháza képviselői üléstermében, azaz hogy a képviselők is meghallják azt; meg hogy a hangjuk kihallatszódjék az ülésteremből úgy, hogy visszahallhassák azt: *javaslatot teszek Pécs város lakosságának a városi képviselő-testület tagjain keresztül arra, hogy állítsuk helyre a hajdani pécsi szószerzési intézményt.*

A szószóló az, aki valakinek a nevében, valaki helyett és rendszerint annak az ügyében, annak a javára, annak az érdekében, az ő védelmére szólal fel mások (városi képviselő-testület, magisztrátus, falusi bíró, király, bizottság, főispán, hivatalnok, bíróság stb.) előtt. Régebb neveztetett még közvetítő, közbenjáró, advocata nostra, advocatus, patrónus, védőszent, a nép szószólója gyanánt is. A szószóló városi tisztviselő volt a XVII–XVIII. századtól. Az 1871. évi szerencsétlen szabadelvű községi törvény előtt a városi önkormányzathoz tartozott *a)* a városi közgyűlés (amin minden polgár megjelenhetett; később választott község lett vagy más néven külső tanács); *b)* a szószóló; *c)* a városi tanács (más neveken: belső tanács vagy kisebb tanács).

Nézzük csak meg, mit is írt a szószólóról *Ember Győző*, a hírneves közigazgatás-történész! „Amint a város fejlődött, polgárainak száma folyton növekedett, a közgyűlések tartása, a városi ügyeknek közgyűlésen való elintézése mindinkább nehezebbé vált. Természetszerűleg kínálkozott az a megoldás, hogy a közgyűlés szerepét a polgároknak szűkebb körű testülete, az úgynevezett választott község (electa communitas) vette át. [...]

Szószóló. *A szószóló* (latinul prolocutor vagy tribunus plebis, németül Vormund vagy Vormünder, németből magyarosított nevén fürmender) *igen fontos tisztséget töltött be a városok életében.* Nemcsak a külső vagy nagyobb tanácsot irányította, hanem annak képviselőjében, s így tulajdonképpen *az egész polgárság nevében, a belső vagy kisebb tanács ülésein is megjelent, s bár ott szavazati joggal nem rendelkezett, de felszólalhatott, javaslatot tehetett vagy tiltakozhatott, azaz e tanács munkáját nemcsak ellenőrizte, hanem irányította is.* [...] Általában arra ügyelt, hogy a város jogait és kiváltságait sérelem ne

érje, különösen pedig a gazdasági kérdésekkel törődött, a város javairól és jószágairól gondoskodott, rendelkezett a városi borok, a plébánia földjei, a patika stb. dolgában. Az adókivetésben és a különböző számadások felülvizsgálatában is részt vett. A tisztviselőket nemcsak ellenőrizte, hanem oltalmazta és munkájukban támogatta is.”¹ (*Kiemelés — V. Gy.*)

*Városi szószóló hajdani szobra
a székesfehérvári városháza udvarán 1941-ben²*

E javaslatomnak a célja az, hogy még jobban és eredményesebb vonhassuk be a pécsi polgárokat a város ügyeinek

¹ Ember Győző: *Az újkori magyar közigazgatás története Moháctól a török kiűzéséig*. Budapest, 1946, „Budapest” Irodalmi, Művészeti és Tudományos Intézet, 552–554. /Magyar Országos Levéltár kiadványai. III. Hatóság- és Hivatal történet. 1./

² Ungvári Lajos szobra, alumíniumból készült, a II. világháború idején nyoma veszett. Lásd Demeter Zsófia – Gelencsér Ferenc: *Örvendezz, királyi város!* Székesfehérvár, 2002, Fejér Megyei Múzeum-egyesület, 64.

az intézésébe a szószlók (és a helyettes szószlók) alkalmazása révén!

A szószlóknak a feladata az, hogy a városi polgároknak a város egészét érintő javaslatait a városi képviselő-testület elé terjesszék, és figyelemmel kísérjék azok sorsát, a polgárokat pedig tájékoztassák ügyük állásáról. Javasolhatnak érdemes pécsi polgárokat kitüntetésére, díjazására, elismerésére stb. Azért csak a város egészét illető javaslatokkal foglalkoznának elsősorban a szószlók, mert hiszen a választókerületi ügyeket az azokban megválasztott városi képviselők elvileg kezelik. Elvileg. A szószlók egyben a megválasztott városi képviselők lakossági ellenőrei!

Pécs város lakosságának egyelőre öt szószlót és öt helyettes szószlót kellene a városi képviselő-testület mellé küldenie.

A szószlók addig biztosan elláthatnák feladataikat, amíg a nemzeti öngazgatás hajdani kiváló szervezetei, a családi-szomszédsági közösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek — a mai városi körülményekhez és igényekhez igazodva — fel nem állnak ismét Pécsen a közeljövőben. Ám utána sem kizárt a feladataik teljesítése.

A szószlók választásáról, a helyettes szószlók felkéréséről és egyéb ügyletekről még egyeztetni kell egy hozzáértőkből álló testületben. A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség ebben az ügyben is áll a város lakosságának a rendelkezésére. Hiszen „mi lehet idvességesb, mi lehet dicséretesb, mint az ki az istennek dicsőségét nevének káromlói ellen hazánk rontására indult hamis ügyű népek ellen köti kardját fel?”³

³ Bethlen Gábor levele Rhédey Ferenchez 1616. június 22-én. In *Bethlen Gábor fejedelem kiadatlan politikai levelei*. Szerk. Szilágyi Sándor. Budapest, 1879, a M. Tud. Akadémia Könyvkiadó-Hivatala, 59.

HA ÉN ÖNKORMÁNYZATI KÉPVISELŐ LENNÉK...

...a 15. számú választókerületben, akkor ennek a negyedmestereivel és utcanagyaival együtt készítenék egy öt évre szóló munkatervet a lakosság és a magam számára, amelyben ama feladatokat vázolnánk, amelyeket képviselői működésem alatt szeretnénk a szomszédságfőkkal, háznagyokkal, utcanagyokkal, negyedmesterekkel, a plébánossal, a keresztény közösségek lelkészeivel, valamint a polgármesterrel együtt megvalósítani.

Ha én önkormányzati képviselő lennék, havonta egy alkalommal összeülnék a választókerületem negyedmestereivel, utcanagyaival, egyházközségi vezetőivel, és átbeszelném velük a folyó munkatervi feladatokat s a következő havi megvalósításra váró feladatokat és egyebeket.

Ha én önkormányzati képviselő lennék, a hivatali ajtóm mindig nyitva állna a választókerületem negyedmesterei, keresztény egyházközségi lelkészei előtt.

Ha én önkormányzati képviselő lennék, tudnám, hogy Pécs éves költségvetéséből hány tízmillió forint jut évente a választókerületemnek (ami elvileg megegyezik a negyedmesterségek területével); tudnám, mennyi pénzből gazdálkodhatnak a negyedmesterségek, mennyi jut egy-egy utcaközösségnek,

házközösségnek, szomszédságnak (családi-szomszédsági közösségnek).

Ha én önkormányzati képviselő lennék — sok helyes, fontos és megoldandó feladattal egyetemben —, belevenném a választókerületi munkatervünkbe például az alábbiakat:

- szomszédságok, házközösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek kialakítása¹, feladataik segítése;
- a negyedmesterségek, a plébánia és az egyházközségek összefogásának, együttműködésének kialakítása;
- a negyedmesterségeknek a polgármesterséggel való együttműködése kialakítása;
- a negyedmesterségek gazdasági és egyéb segítő-támogató tevékenységének segítése;
- a negyedmesterségek és a Pécs környéki falvak gazdasági együttműködésének a kidolgozása és segítése;
- a negyedmesterség gondjainak rendszeres felmérése és megoldása;
- a választókerület alkalmas lakóinak önkéntes munkavégzése havi egyszer legalább négy órában;
- járőrszolgálatok megszervezése a negyedmesterségekben;
- szakadatlan fásítás, a választókerületem „zöldítése”;
- az újraélesztés és a baleseti segítségnyújtás megtaníttatása a választókerületem sok lakosának;
- internetes hírportál szerkesztése a negyedmesterségekben;
- rendszeres felmérések kezdeményezése a szomszédságokat, a házközösségeket, az utcaközösségeket, a lakosságot foglal-

¹ A területi önzagazgató közösségek működéséről lásd például Bárh János, Csizmadia Andor, Csorján Márton, Györfly György, Imreh István, Kemény Bertalan, Milleker Rezső, Petercsák Tivadar... műveit a *Felhasznált irodalom* részben, a könyvem végén.

kozó gondokról, és a felmérés eredményeinek a hasznosítása a megoldások kidolgozásában, a tervek megvalósításában;

- a régi kertváros nevének visszavétele, amely az 1941-es városi határozat szerint *Horthy-kertváros* volt;
- Horthy-mellszobor felavatása a Templom téren;
- a Horthy Miklós út felavatása (Megyeri út végétől az Aidinger János útig);

Ha én önkormányzati képviselő lennék...

De hát a pécsi képviselő-testületi tagok — tapasztalatból tudom — nem ismerik városunk történelmét; nem tudják, mi a negyedmesterség; a helyi fejlesztési lehetőségekről kevés fogalmuk van; sokszor azt sem tudják, miféle előterjesztéseket szavaznak meg a közgyűlésben; meg hogy mit miért kellene megtenniük eme ősi városban.

A képviselők nincsenek felkészítve a képviselőségre, nincsenek felkészülve a feladataikra. Nem elég a képviselőséghez az, ha *valaki egy pártirodán sűrög-forog és mosolyog*. A képviselőnek tisztességesnek, okosnak, műveltnek, ügyesnek, tájékozottnak kell lennie, a település megoldandó gondjaihoz gazdag képzelőerővel kell bírnia. No, én ilyeneket nemigen láttam az utóbbi harminc esztendőben Pécsen. Láttam viszont beképzelt, műveletlen, hiú, ripacs képviselőket és nagyképű antihunita, a haverjaival a pécsieken élősködő és harámbasaként viselkedő, zsarnok polgármestert, aki tkp. antihunita mekkmester volt, egy igazi pukár.

Vajon mi lesz veled, kedves szülővárosom, 2019. október 13-a után?

HA ÉN POLGÁRMESTER LENNÉK...

...azonnal hozzálátnék a hajdani, kiválóan működött területi önigazgató közösségeknek a város életébe való visszaszervezéséhez, visszaállításához, mert tudva tudom: az ember közösségi lény, közösségekben érzi magát biztonságban, képességeinek kiteljesítését közösségekben teheti meg a legeredményesebben, a közösségi szervezettség képes arra, hogy Pécs város lakóinak nyugalmat, fejlődést, jólétet, védelmet, boldogságot, napi örömöket nyújtson; a visszaállítást természetesen a mai körülményeket messzemenően figyelembe véve tenném meg.

Ha én polgármester lennék, a város negyedmestereivel készítenék egy öt évre érvényes munkatervet, amelyben ama feladatokat vázolnánk, amelyeket polgármesterségem alatt szeretnék a negyedmesterekkel, a választókerületi képviselőkkel, a plébánosokkal, a keresztény egyházközségek lelkeszeivel együtt megvalósítani.

Ha én polgármester lennék, a város negyedmestereivel készítenék egy a város számára egy hosszú távra érvényes városi fejlesztési tervet.

Ha én polgármester lennék, havonta összeülnék a negyedmesterekkel, és átbeszelném velük a folyó feladatokat, a követ-

kező havi, az egyes negyedmesterségekben megvalósításra váró feladatokat és egyebeket. Kijelölnénk együtt a tennivalókat, a negyedmesterségek

Ha én polgármester lennék, biztosítanám a negyedmesterségek költségvetését, és az ajtóm mindig nyitva állna szeretett városom negyedmesterei előtt.

Ha én polgármester lennék, legalább kéthetente bejárnám a felelős munkatársakkal a város egy-két negyedmesterségét, és személyesen győződnek meg az ott élő lakók helyzetéről.

Ha én polgármester lennék, szabályoznám a negyedmesterség és a választókerület, a negyedmester és a választókerületi képviselő kapcsolatát, együttműködését.

Ha én polgármester lennék, a negyedmesterségek között egymást segítő együttműködések szorgalmaznék, és megszervezném a negyedmesterekkel a várost környező vidékkel való szorgos gazdasági együttműködést.

Ha én polgármester lennék, az önkormányzati törvényből fakadó feladataim mellé belevenném a munkatervembe az önkormányzati képviselők munkatervéből a polgármesterségre háruló feladatokat, a közös tennivalókat, tehát például az előbbi képviselői feladatokból a város egészét érintőeket, és még az alábbiakat is:

- tanulmányoznám azon szent elveket, amelyek általában kell meghatározzák egy polgármester mindennapi tennivalóit, pl. Magyar Tízparancsolat, Szent Korona-tan, Húsvéti Alaptörvény, Hunor–Magor nemzeti erkölcsi értékrend...;
- lefektetném a városfejlesztési alapelveket¹, kidolgoznám a városdiagnosztikai rendszert;²

¹ Vö. Vadas Gyula: *Pécs, az öniszervező közösségek városa*. Pécs, 2013, Pécsi Lokálpatrióta Szövetség, 93–96.

² Vö. Vadas: i. m., 71–92.

- mértéktartó fejlődésen nyugvó, hosszú távú városfejlesztési tervezetet szerkesztenék;
- rendszeresen felmérném a város negyedmesterségei gondjait és megoldanám azokat;
- helyreállítanám a hajdani szószólói intézményt;
- elkészíttetném a trianoni emlékmű rendszert³, az *Ereklyés Országzászlót* visszaraknám az Országzászló térre (ma 48-as tér) vagy a Széchenyi téren helyezném el;⁴
- kialakítanám a Pécs–Baranya tájkertet;⁵
- megrendezném *Horthy Miklós* főméltóságú úrnak, a Magyar Királyság kormányzójának első pécsi látogatása 100 éves évfordulója ünnepségeit 2021. október 5-én;
- a családi házas kertváros nevét (amit antihunita pukárok vettek el) az 1941-es városi tanácsi határozatnak megfelelően visszaadnám a pécsieknek: ismét *Horthy-kertváros* lenne;
- a kertvárosi Templom térre mellszobrot állítanék nagybányai *Horthy Miklós* kormányzó úrnak, aki kiváló hazafiakkal — gr. Teleki Pállal, gr. Bethlen Istvánnal, gr. Klebelsberg Kunóval..., e kiváló államférfiakkal — megmentette a trianonizált Magyar Királyságot a galád antihunitáktól, az istentelen belső és külső trianonizálóktól, kimentette az antihunita Nyugat által meghagyott csonka királyságot véres karmaikból;
- a kertvárosi Nagy utat *Horthy Miklós* útra nevezném át;
- alakos szobrokat állíttatnék Pécs körforgalmi csomópontjainak a közepébe;

³ Lásd Vadas Gyula: *Pécsi fogalmazványok, I.* Pécs, 2017, Sétatér Kiadó, 152–155.

⁴ Lásd Vadas Gyula: *Pécsi fogalmazványok, II.* Pécs, 2017, Sétatér Kiadó, 17–20.

⁵ Lásd Vadas Gyula: *Pécs, az önigazgató közösségek városa.* Pécs, 2013, Pécsi Lokálpatrióta Szövetség, 97–101.

- utcai világítást helyeznék el oda, ahol még mindig nincs ilyen a városban, például a leendő *Horthy Miklós* út (jelenleg még Nagy Imre út [!!!]) páros házszámozású oldalán, a Keszüi út és a Maléter Pál út közötti szakaszra;
- kiadnám újra a *Sétatér* folyóiratot, a tehetséges pécsi írók-költők, tudósok-kutatók hajdani remek folyóiratát (amit természetesen antihunita pukárok lehetetlenítettek el);
- elrendelném az általam 2006-ban készített szerkesztési és kiadási tervzet alapján elkészítendő, több mint 20 000 címszót tartalmazó, teljes *Pécs lexikon* kiadását (amit pukárok eltulajdonítottak tőlem és engedélyem nélkül, hiányosan kiadtak);
- internetes hírportált indítanék minden egyes pécsi negyed-mesterségnek;
- Pécs város jelenlegi ronda, ízléstelen és fölöttébb rosszul szerkesztett hivatalos honlapját szakemberekkel készíttetném el, teljesen felújítanám, olvashatóvá, használhatóvá tenném, és hozzáértő szerkesztőkkel működtetném;
- megszüntetném a pukárok által a városunkba belerondított urbánus sivatagokat;
- a negyedmesterségekre ligetesítési-fásítási terveket készítenék és valósítanék meg;
- közterületeink ronda „utcabútorait” ízléses, kényelmes, fából készült padokra, asztalokra stb. cserélném;
- városunk közterületeiről a szobroknak nevezett kő- és fém-förmedvényeket eltávolítanám;
- helyreállítanám a pukárok által szétdúlt Széchenyi teret úgy, ahogyan az az 1929-es felújítás után volt (de még több fát, bokrot és virágot helyeznék el ott), megszüntetve a város főterének a pukárok által odarondított urbánus sivatagját; megszüntetném a Kossuth téri urbánus sivatagot, a teret

fákkal és virágokkal újítanám fel; ugyanezt tenném a Jókai térrel, az Indóház és egyéb tereinkkel;

- nem engedném meg a hajléktalanoknak, hogy a közterületeken összeverődve köpködjének, alkoholizáljanak, piszkítsanak; a pécsi hajléktalanságot a negyedmesterekkel, az utcánagyokkal és az egyházközségekkel együtt rövid úton megszüntetném;
- az utcai rongálásokat, falrondításokat ugyancsak a negyedmesterekkel, az utcánagyokkal, a háznagyokkal és a szomszédságfőkkel együtt felszámolnám; Pécsset fás-virágos, ligetes, jó levegőjű, tiszta várossá tenném;
- az igen gyengécske, bátortalan, ügyetlen *Pécs TV*-t bátor és ügyes szakemberek kezébe adnám;
- nem adnék tíz és százmilliós megbízásokat pukároknak és antihunitáknak arra, hogy a pécsiek számára szakmailag kétséges tervezeteket, fércmunkákat készítsenek;
- a pukárok idétlenkedései ellen kíméletlen harcot hirdetnék és folytatnék; a tisztességes pécsi lakosoknak pukárok általi erkölcsi-szellemi és lelki-érzelmi síkon történő befolyásolási kísérleteit, hazudozásait kemény eszközökkel torolnám meg;
- nem engedném meg, hogy pukár építészek elrondítsák ősi városunkat (amint tevék ezt pl. a ronda lakótelepeikkal);
- engesztelhetetlen harcot folytatnék a pénzzel és bármilyen előnyök felkínálásával vesztegetők és a megvesztegetett, illetőleg a megvesztegethető városi alkalmazottak, képviselők, pártemberek, haverok, vállalkozók stb. ellen;
- az antihunita MSZ(M)P korábbi városházi alkalmazottainak mesés, tízmilliós jutalmait visszaperelném a pécsiek számára;
- kinyomoznám, hová tüntették el a város milliárdjait, azt a 40-50 milliárd Ft-ot az antihunita MSZ(M)P-s pukárok, Pécs város örök szégyenei, Pécs város legatyásítói, és kik

a felelősök a tízmilliárdoknak a város pénztárából való kiszivattyúzásaért;

- alaposan felülvizsgálám, kinek íteltetett oda a „Pécs díszpolgára” cím, s az érdemteleneket kipenderíteném közülük; a 2006-os és a 2007-es díszpolgárokat mindenképpen és velük együtt gr. Károlyi Mihály antuhunita (hazaáruló, a magyar nemzet ellen politizáló) köztársasági elnököt (1947) és Sztálin antihunita generalisszimust (1947); antihuniták és pukárok nem lehetnek ősi városunk díszpolgárai és más kitüntetettjei;
- összeállítanék egy tankönyvet, amiben azt tárgyzánám, hogy miképpen tették tönkre az antihuniták és a pukárok Pécsét;
- gyengécske képviselő nem lehetne képviselő-testületi tag (Istenem, mennyi, de mennyi van belőlük!); a jelöltek vizsgálára kötelezném *Pécs történetéből és Pécs jövőjéből*, és szigorúan levizsgáztatnám őket; a bukottak eleve nem lehetnének képviselőjelöltek;
- elolvasnám a pécsiek nekem írt postai és elektronikus leveleit, és válaszolnék a felvetésekre;
- nagy gondot fordítanék az utódom kinevelésére;
- kérlelhetetlen harcot folytatnék a pécsi polgárok jelene és boldogabb jövője érdekében a pukárok és az antihuniták ellen (de a közülük őszintén megtérőknek megbocsátanék);
- és végül: *Pécsét olyan várossá tenném, ahol érdemes élni.*

És így tovább... ha én lennék a polgármester.

Pécsnek, 1990-től számolva, jogi-közigazgatási szempontból egyetlenegy felkészült polgármestere volt. A többi *pukár* volt: legatyásították Pécsét, eladósították a várost, miközben milliós jutalmakat osztogattak maguknak és a haverjaiknak a pécsiek pénzéből — természetesen büntetlenül.

A legeslegemlékezetesebb polgármesteri eredményt ama városvezető cselekedte meg 1990 után Pécssett, aki hosszú huza-vona után végre eltakarította városunkból az antihunita és pukár komcsik undorító „emlékművét”, városunk természeti és épített környezetébe egyáltalában nem illeszkedő, pukár építészek tervezte ún. magasházat. E kiváló férfiú, e nemes hazafi, e tisztas pécsi polgár *Páva Zsolt* volt. *Örök hála ezért neki!* E nemes tettével beírta nevét Pécs város történelemkönyvébe és a pécsi hazafiak szívébe. *A 2020-as esztendő díszpolgára Pécssett Páva Zsolt polgármester úr legyen!*

Vajon mi lesz veled, kedves szülővárosom, 2019. október 13-a után?

*Aidinger János (1846–1906) Pécs erőszakos polgármestere.
Húszegy éven át (1875–1896) volt városunk áldott emlékezetű vezetője.*

HA MÁR LENNÉNEK PÉCSETT TERÜLETI ÖNIGAZGATÓ KÖZÖSSÉGEK...

...akkor biztosan nem láthatnánk kedves városunkban afféle szégyenletes képeket, amilyeneket a következő oldalakon mutatok be. Ha ugyanis léteznének városunkban hagyományos területi önzgazgató közösségek — családi-szomszédsági közösségek, ház- vagy tömbház közösségek, utcaközösségek, negyedmesterségek stb. —, akkor azoknak elemi érdekük lenne, hogy a közvetlen környezetükben ügyeljenek a tisztaságra, a rendezettségre, a szép, kellemes kinézetre, a rendeltetésszerű használatra, a balesetmentességre stb.

Vajon kinek a szégyene az utcai szemét, a gaz, a kátyús utca, a hulló vakolat, az undorító falfirkák, a rombolás, a piszkos közterület, a ronda középületek, a hajléktalanság? Természetesen azon családi-szomszédsági közösségeké, házközösségeké, utcaközösségeké, negyedmesterségeké *lenne*, amelyeknek a területét a rendetlenség, a rendezetlenség, a szemét ékteleníti! És vajon kinek a szégyene a közterületen, a buszon, az iskolában és bármilyen nyilvános helyen garázdálkodó, megbotránkozást keltő, viselkedésével undort kiváltó, fajtalanzkodó, nevetlen személy? Természetesen azon családi-szomszédsági közösségeké,

házközösségeké, utcaközösségeké, negyedmesterségeké *lenne*, amelyek nem nevelték meg a területükön lakó pécsi polgárokat!

Addig azonban mindez *a pécsi városi képviselő-testületnek a szégyene!* E képviselő-testület ugyanis ismerheti a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség városfejlesztési tervzetét (tudom biztosan, mert néhány képviselőt magam tájékoztattam róla), és erkölcsi kötelessége lett volna már évekkel ezelőtt megkezdeni a családi-szomszédsági közösségek, a házközösségek, az utcaközösségek, a negyedmesterségek megszervezését, kialakítását Pécsett. Azt hiszem, a pécsi városi képviselő-testület tagjainak fogalma sincs arról, mily hatalmas hibát követtek és követnek el a pécsiek ellen, és mekkora kárt okoznak Pécs város lakosságának azzal, hogy nem ismerik fel a hagyományos területi öngazgatás óriási előnyeit! Ez mulasztásos várossértés!

Még azt is felajánlottam a pécsi városi képviselő-testületnek, hogy tartok nekik továbbképzést városvezetésből, a hajdani pécsi negyedmesterségről, ám nem éltek a felkínált lehetőséggel; nem óhajtották megismerni Pécs város igazgatástörténetét. Minek? Hát mi képviselők vagyunk, nem történészek! Pedig milyen jó lenne, ha a pécsi képviselő-testület tagjainak efféle csekélyke tudása rendszerbe lenne szervezve!

Mit lehetünk mi, a lakosság — pécsi lakosok, pécsi polgárok — ilyenkor, amikor egy település képviselő-testülete nem képes vagy nem hajlandó a jót megtenni? Hiszen ha már felismertük, mi lenne jó a városunknak, akkor azt meg is kell tennünk, különben teret engedünk a rossznak, a gonosznak. És a gonosz érvényesüléséhez elegendő pusztán annyi, hogy a jó emberek ne tegyenek ellene semmit! Amint történt ez a városunkra erőszakkal rátelepedő antihunita-komonista zsarnokság időszakában. Bizony addig kell várnunk, amíg a pécsi képviselő-testület tagjainak legalább egy része valamilyen isteni csoda

folytán megvilágosodik, és belátja, hogy a hajdani nemzeti öngazgatásnak a város mindennapi életébe való visszavezetése, visszaszervezése az egyik legfontosabb feladata — *éppen Pécs város lakosságának a boldog jövője érdekében.*

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség megpróbálta a pécsi városi képviselő-testület tagjainak megvilágosodását igen szerény eszközeivel előmozdítani, ám e ténykedésünk nem vezetett eredményre. Sőt inkább ellenállásba ütközött, mert a pécsi képviselő-testület tagjainak olvasottsága, műveltsége, történelmi tudása, közigazgatás-történeti ismerete; felkészültsége, képességei, alkalmassága, kiállása, bátorsága, a boldog jövőbe vetett hite vajmi kevésnek bizonyultak ahhoz, hogy e vonatkozásban a város polgárságának jót tegyenek.

Így aztán sok Kárpát-medencei településünk jól megelőzte Pécsset a területi alapon szerveződő szomszédsági közösségek és utcaközösségek működtetésében (az erdélyi falvaink tizesei, közbirtokosságai; Eger, Aba, Hódmezővásárhely, Törökszentmiklós, Rozsály, Cserdi, Katádfa, Dióspuszta stb.); Pécs pedig lemaradt, elmarad bizony ebben is. Amint láthattuk a képviselő-testülete által elfogadott, pukárok készítette meglehetősen gyenge és félrevezető városfejlesztési tervei, helytelenül megszabott irányultságai, más városokénál rosszabb eredményei, teljesítményei kapcsán az utóbbi harminc esztendőben.

Mindennek megvan az ideje. A szólásnak is!

Úgy látszik, a hagyományos nemzeti területi öngazgatás ideje Pécssett még nem érkezett el. Talán egy másik személyi összetételű képviselő-testület felismeri majd vérszegény elődei-
nek a súlyos mulasztását, és sürgősen munkához lát Pécs polgársága, Pécs jobb és szebb jövője érdekében. A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség készséggel áll egy új és jobb képviselő-testület rendelkezésére is.

A következő fényképet városi őrjárataink alkalmával készítettem. Több száz efféle képünk van, itt csak néhányat mutatok be, a szelídebbeket.

*Egy pécsi hazafi
üzenete
a pukároknak*

Mikulássapka kommandó!
EL A KEZEKKEL
Kossuth Lajos szobrától!
A sapkázás nem mókás, hanem tiszteletlenség, gyalázat,
a városvezetés szégyene!

A pukárok egyik kedvenc szórakozása mikuláskor nemzeti nagyjaink szobrának átalakítása. Számukra ez pusztán jópofázás, cukiság. Íme, az egyik legnagyobb hazafi és államférfi, Kossuth Lajos kormányzó úr, Mikulás-sapkában.

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség nevében *dr. Rihmer István ügyvéd* és jómagam fogalmaztuk meg tiltakozásunkat e jelenség ellen 2016. december 6-án.

*Tiltakozunk nemzeti értékeink,
jeles történelmi személyek szobrának megcsúfolása ellen!*

Állítólag pécsi fiatalok ötlete volt az, hogy december 6-ra Mikulás-sapkát tegyenek történelmi személyek pécsi köztéri szobrának fejére. Ez egyáltalán nem vicces, még ha meglepő is. Nemzeti összetartozásunk példaképeiből bohócot csinálni nem vicces, hanem romboló. Akarva akaratlanul egy nemzetellenes törekvés része. Azé, amiben butapesti antihuniták kikezdi történelmi nagyjainkat; legutóbb például Kölcseyt, mondván, hogy nemi fogyatékos (izoszexuális) volt.

Megcsúfolni Kossuth Lajost, Zrínyi Miklóst, Hunyadi Jánost, Petőfi Sándort... egyáltalán nem jópofaság. Ez nem más, mint az egyre rombolóbb lopakodó nemzetellenesség és tiszteletlenség. Csontvári Kosztka Tivadarból, Zsolnay Vilmosból és többi nagyjainkból bohócot csinálni önmagában is tiszteletlenség. És mindezt jópofaságnak állítják be egyes pécsi személyek. Sőt még a BÍOKOM emelőkosaras kocsija is segít elrondítani a pécsi szobrokat Mikulás-sapkával!

Vannak kikezdhethetetlen értékeink. Az élénk példát állító nemzeti nagyjaink személye tabu! Ezért nem kérünk sem köztéri szobraink, sem épületeink, sem nemzeti értékeink megcsúfolásából!

Vajon mit szólnának a pécsi önkormányzati képviselők, ha az üléseik alkalmával vicces kedvű pécsi fiatalok e szöveggel jópofiznának a Városháza előtt: A KÉPVISELŐK ÉPPEN LEVEGŐT LAPÁTOLNAK. Vajon nem zavarná őket a testületük és személyük iránti tiszteletet és bizalmat romboló gúnyolódás? Vajon akkor jópofizásnak tartanák-e az effajta viselkedést? Vagy jópofizás lenne-e a városi képviselők szerint az is, ha út menti fészületek Krisztus-fejére „vicces” pécsi fiatalok Mikulás-sapkát húznának?

Amikor *Pecsevi Ibrahim* hajdani török történetíró Kórház téri szobrát egy nemzetiszocialista jelképpel bectelenítették meg december elején pukárok, azt rögtön nem tartották jópofizásnak Pécs önkormányzati vezetői. Vajon miért a kettős mérce? Hol a határ? Ki szabja meg a határt?

Vannak olyan értékeink, amelyeket szentnek tartunk. Ilyen a Szent Korona, a nemzeti imádságunk, a Himnusz, a keresztény vallásunk, a Hunor–Magyar erkölcsi értékrendünk... és még ilyen az is, hogy tiszteljük nemzeti nagyjainkat és köztéri szobrukkal nem jópofizunk. A Mikulás-sapka a Mikulás fejére való.

Felszólítjuk a pécsi képviselő-testületet, hogy a jövőre nézve tiltsa meg köztéri szobraink és épületeink megcsúfolását, megrongálását, szent nemzeti értékeink meggyalázását. Mert ha továbbra is elnézik, és pusztán csak jópofizásnak tartják szent nemzeti értékeink, szobraink, épületeink megcsúfolását, akkor mértéket nem ismerő egyes pécsi fiatalok majd mást is képesek lesznek megrondítani. Hiszen nem szól rájuk senki, nem teszi szóvá senki helytelen viselkedésüket.

Kérjük azon pécsieket, akik egyetértenek velünk, írják alá e tiltakozásunkat, amit majd eljuttatunk a pécsi képviselő-testülethez azért, hogy meghozhassák bölcs döntésüket.

Néhány támogató aláírás érkezett. Ám a szobrainkat azóta is rondítják a pukárok.

Védjük műemlékeinket. Sétatér, 2017. VIII. 12.

*Egy pukár üzenete a pécsieknek a pukárok által tönkretett Széchenyi téren
(2016. I. 6.)*

Méli pasa fürdője. Ide ürítik hólyagjukat a pukárok. (2017. IX. 16.)

*A Néprajzi Múzeum déli oldala. Több évtizede hullik róla a vakolat.
(2016. VIII. 20.)*

Omló városfal és vakolat (2016. IX. 2.)

Pécsi hajléktalanok alszanak a Sétatéren (2017. VIII. 12.)

Sétatéri pad. Tervezője pukár lehetett. (2017. VIII. 12.)

*Két részeg dülöngél
a levéltár előtt
(2017. VIII. 12.)*

*Ha lennének
negyedmesterek Pécsen,
az efféle fürmedvények
nem éktelenítenék szép
városunk közterületeit.*

Szemét a Sétatéren (2017. VIII. 12.)

Hónapok óta hevernek itt. Kertváros, 2018. XI. 16.

Pukárok hugyoldája a Fürdő utcában (2017. IX. 16.)

Évek óta így áll e járdaszegély (2017. V. 12.)

Buszmegálló a Rákóczi úton (2017. VIII. 12.)

Pukárok irtózatai egy belvárosi könyvesbolt falán (2016. IX. 2.)

*Egy pukár fürmedvénye a Janus Pannonius Múzeum
Természettudományi Múzeumán (2017. IX. 5.)*

Pukárok undormányai (2016. IX. 22.)

Pukárok borzadályai a déli városfalon (2016. IX. 2.)

Pukárok silányságai (2017. VIII. 18.)

Pukárok utálmányai az uránvárosi 17 emeletes falán (2018. III. 7.)

Egy jó példa. Ahol nem szívlelik a lakók a pukárok falfirkáit, ott eltüntették azokat. A gázt is kihúzhatták volna. (2016. VII. 25.)

Rútságok a Jókai téren (2016. IX. 2.)

*Ha lennének negyedmesterek Pécsen,
az efféle köszörnyek nem éktelenítenék szép
városunk közterületeit.*

Rútságok a Jókai téren (2016. IX. 2.)

*Évek óta összedőlten áll e sarki újságos bódé Uránvárosban. (2016. VI. 17.)
Vajon mikor bontatja már el a polgármesterség?*

*Évekkel ezelőtt alakított ki e lépcsőt elkerülő, korlátos felhajtó.
Eddig még egyetlenegy használót sem láttam rajta.*

*Pécs — a kultúra fővárosa.
Belvárosi életképek (2016. VIII. 31.)*

Kertvárosi idill (2016. VIII. 15. és 2019. I. 17.)

Belvárosi látkép 2016. VIII. 9-én. Két év múlva is ilyen volt.

Gazdag város vagyunk. Széchenyi tér, 2017. X. 19.

Hetekig így néz ki a közterület (2018. XI. 2.)

Ám ha lennének Pécsett utcaközösségek, azoknak a tagjai az utcanagyok vezetésével, irányításával szíves örömet megszűntetnék a pukárok szörnyülményeit, eltakarítanák a lehullott faleveleket, a havat télen, és egyéb károkat is felszámolnának az utcáikban, a tereiken. És a negyedmesterségek nem engednék pukár művészcsekék fürmedvényeit a negyedükben a közterületeikre kitenni. És vigyáznának arra, hogy városunk tiszta és rendes maradjon az esztendő minden napján. Hovatovább a szomszédságfőeknek, a háznagyoknak, az utcanagyoknak és a negyedmestereknek olyasmikre is lenne gondjuk, amiket a választókerületi képviselők nem látnak el: vagy mert nincs idejük, vagy mert nem is érdekli őket. És akkor például nem kellene a pécsieknek fertelmes zajkeltő eszközökkel felszerelt emberekre várniuk, akik majd összefújdogálják egy-egy kupacba a lehullott faleveleket, s közben szennyeznek, bűdösítik a környezetünket.

*A lehullott levelek kupacba fújdogálása.
A művelet fertelmes zajjal és benzinbűzzel jár. (2018. III. 28.)*

Vajon e visszasságok a városi képviselő-testületet, a polgármesterség hivatalnokait, a közterület-felügyelőket nem zavarják? Nem érdekli őket? Vajon pécsi hazafiak-e ők, avagy pusztán csak lakfiak?

Nyilvánvaló, hogy a városi képviselő-testület tagjait nemigen érdeklik e nyavalyák; hiszen ha rendesen, tisztességesen foglalkoznának a saját választókerületük ügyes-bajos dolgaival, gondjaival, akkor efféle rondaságok nem keletkeznének, évek óta megoldatlan gondok nem lennének.

Az én választókerzetem képviselőjét egyébiránt öt esztendő alatt egyetlenegyszer sem láttam a választókerületünk utcáin mondjuk úgy, hogy a választópolgárokkal beszélget a területünk gondjairól; avagy úgy, hogy munkatársaival bejárja a választókerületünket, és ellenőrzi, hogy rendben vannak-e a dolgok mifelénk, és a megoldandókat számba veszi.

Pad a főpályaudvaron (2017. IX. 6.)

ÜZENET A PÉCSIEKNEK
GRÓF SZÉKI TELEKI PÁL
FÖLDRAJZTUDÓSTÓL,
A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA TAGJÁTÓL,
A MAGYAR KIRÁLYSÁG MINISZTERELNÖKÉTŐL
1939. MÁRCIUS 22.¹

„A közelmúlt napokban [...] két dologra voltam büszke lelkemben. Az egyik az, hogy ami történt, magunk hajtottuk végre... Olyan ország, amelynek ilyen fiai vannak, nyugodtan nézhet a jövője elé; annak nincs oka sem reszketni, sem félni, sem hisztériák után szaladni, rémhíreket elhinni, amint az Budapesten szokás, a vidéken, hála Istennek, kevésbbé.

Ezt általában már nem is belső érzésnek, hanem rossz sportnak tekintem. Valaki csinálja, de hogy miért vannak annyian, akik el is hiszik, azt csodálom. Megmondottam már képviselőházi bemutatkozó beszédemben, hogy a kardot hüvelyében tartjuk, de élesre fenve. Nyugodtan megyünk a magunk

¹ Teleki Pál: Új és megsokasodott feladatok. (Elhangzott a MOVE [Magyar Országos Véderő Egylet] 1939 március 22-iki serlegvacsoráján.) In gróf Teleki Pál: *Beszédek. 1939.* Budapest, 1939, Stádium Sajtóvállalat Részvénytársaság, 34–35.

útján, bízunk önmagunkban, fiatalságunkban, erőnkben és nem fogunk benne csalatkozni sem mi, sem más.

Nekünk most megsokasodnak a feladataink. Megsokasodnak, mert most már okosan, ésszel megtartanunk is kell, amit teremtettünk és megszereztünk. Új Magyarországot kell megtartanunk, de az a Magyarország mégis mindig a régi, amely alakul és fejlődik. [...]

A magyarságnak át kell értenie új feladatát, amely ma reá, mint a Dunamedence régi szervezőjére és legerősebb népére vár s amelynek lényege, hogy testvériesen vezesse azokat, akik az országba tartoznak, vagy abba visszatérnek; vezesse úgy, hogy maguk is résztvegyenek ebben a munkában és megtalálják a mai kornak fejlettségi foka szerint, a mai Európának rendje szerint és nemkülönben saját ősi felfogásunk szerint is a maguk helyét ebben a közösségben.

Ezt kell ma nekünk okosan munkálnunk, ezt a fejlődést, amely nem a XIX. századi imperialisztikus demokráciának a folytatása, hanem annak a kilencszázéves² [ezer éves] tradíciónak, amely ennek az országnak örökös tradíciója volt, amely tradícióban a nem magyar nemzetiségek is leghívebb nemzetiséggé válhattak. Tehát nem a demokrata imperializmusnak, hanem a kilencszáz [ezer] esztendőös igaz magyar vendégszerető alkotmányosságnak a tradícióit kell munkálnunk s ebben kell ismét tökéletesen egységessé válnunk, a magunk rendje, a magunk ősi felfogása, a magunk becsületes magyar szíve szerint kell berendezni ezt az országot, nem idegen mintákra, hanem magyar felfogásban. Mindenki bízhatik abban, hogy a magyarság, amely Szent István óta kilencszáz [ezer] esztendőn keresztül járja ezt az utat, továbbra is ezen halad a következő évszázadok felé.”

² Ma már inkább ezer évesnek mondjuk.

*Az áldott emlékezetű grófszéki Teleki Pál
(Budapest, 1879 — Budapest, 1941)
földrajztudós, egyetemi tanár, akadémikus, képviselő, a Magyar Királyság
külgügyminisztere, főcserkésze és kétszeres miniszterelnöke*

NE HIGGY SENKI MÁSBAN

Idegen istenek szállták meg a hazát,
ősi Magyar Isten nem leli a honát.
Gyanús idegenek hozzánk szivárognak,
furcsa isteneik velük vándorolnak.
Nemes magyar ember, ne higgy senki másban,
van igaz Istened a saját hazádban.

Idegenek dúlják hagyományainkat,
régí szokásaink erőst porladoznak,
leszólnak bennünket, rondítják a lelkünk,
s mindent, ami magyar, ami közös bennünk.
Nemes magyar ember, ne higgy senki másban,
van igaz Istened a saját hazádban.

Galád vadságokat követnek el nálunk,
nem tisztelik ők a drága Országházunk,
felgyújtanak ottan a karácsonyfánkat,
ellopják előle a gyerekszánkókat.
Nemes magyar ember, ne higgy senki másban,
van igaz Istened a saját hazádban.

Az idegen tombol, gyújtogat az utcán,
köpködi a rendőrt, ordítózik durván,
dögöljön a magyar, hatalmat akarnak,
s hogyha megszereznék, jól kifosztanának.
Nemes magyar ember, ne higgy senki másban,
van igaz Istened a saját hazádban.

Nemzeti kormányunk nem hódol be nekik,
bölcs honatyák hazánk gondosan vezetik.
Ötszáz éve immár szabadságra vágunk,
itt az idő mostan, megvalósul álmunk.
Nemes magyar ember, ne higgy senki másban,
van igaz Istened a saját hazádban.

*Nendtvich Andor (1867–1951) harminc éven keresztül,
1906 és 1936 között volt városunk polgármestere*

*Esztergár Lajos (1894 – 1978) hírneves szociálpolitikus, egyetemi tanár,
1940. III. 1. – 1945. VI. 8. között volt városunk polgármestere*

PÉCS JÖVŐJÉRŐL

A pécsi vár déli kapujának a helyén áll Szepessy Ignác püspök úr szobra

*A hajdani kedves Széchenyi terünk.
A barbár pukárok ezt is tönkretették, mint annyi mindent ősi városunkban.*

AZ ÚJBARBÁROK ELLEN VALÓ ORVOSSÁG

Minden becsületes szívnek legszentebb a hon.¹

Széchenyi István

E fejezet elején rögvest tudatom a kies Kárpát-medencei hazánkban és a világban bárhol élő magyarok millióival, hogy — bármennyire is fura, amit most mondok — Isten nem hagyott el bennünket soha; sem őseinket, sem minket. És magyar utódainkat sem hagyandja cserben. Tudjátok meg, nemes Magyarok: minden ősi nép kapott Istentől tanítást, így mi, magyarok, a világ egyik legősibb népe is; mégpedig magasztos, nemes tanítást.

Azt is tudnotok kell még, jó Magyarok, hogy Isten minden egyes néppel-nemzettel kötött szövetséget. Így hát az ókori zsidók Istennel való ún. ószövetsége pusztán csak egy a népek-nemzeteknek vele kötött szövetsége közül, hiszen az csak az akkori zsidók szemszögéből írja le az ők viselkedését — kitüntetett szerepe más népek-nemzetek számára nincs; legfeljebb a vallásos zsidók számára.

¹ Széchenyi István: *Világ vagy is felvilágosító töredékek némi hiba, s előítélet eligazítására*. Pest, 1831, Fűskúti Landerer Nyomtató Intézete, 273.

A magyar nép Istentől kapott tanítása viszont régebbi: ezt ősi gyöknyelvünk, őstörténetünk, művészetünk, bölcséletünk oly biztosan őrzi, mint anyaföldünk az Atilla nagykirályunk sírját vagy avar kagánjaink kincseit. A mi Istentől kapott bölcs tanításunk — vagyis a magyarságnak az Istennel való *összövetsége* és az Isten minékünk szóló intelmei — meséinkben, költészetünkben, dalainkban, közmondásainkban, szólásainkban, mondókáinkban, találós kérdéseinkben, ráolvasásainkban, zenéinkben, táncainkban, használati tárgyainkban, öltözködésünkben, díszítőművészetünkben (szöttesek, varrottasok, faze-kasság, faragványok, tárgyfestészet...), játékainkban, építészetünkben, különféle használati tárgyainkban, közösségeink szerveződésében és működésében, viselkedésünkben, ételeinkben, krónikáinkban, hagyományainkban és szokásainkban, hétköznapijainkban és ünnepeinkben tárulnak fel az értő és figyelő magyaroknak, honfiaknak és honleányoknak. Ezekben a magyarság Istentől kapott és ősidők óta használt páratlan tudása és képességei, erkölcsi, bölcselmi, történelmi és jövőbeni értékei mutatkoznak meg.

Ámbátor e magasztos, az Istenünktől kapott és ma is szívvel-lélekkel bírt magyar tudásunk fényében igencsak visszatszó, hogy templomainkban papjaink, lelkészeink miért egy idegen népség nem mindig felemelő ún. *összövetségi* történeteiből idézgetnek igehirdetéseikben, példázataikban! Hiszen nekünk, ősi magyaroknak, régebbtől fogva megvan a teremtésről, a világ működéséről való saját elképzelésünk, a természetről való saját ismeretünk, a saját erkölcsi értékrendünk és a saját — intelmekkel is bővelkedő — történelmi tapasztalatunk; megvannak népi-nemzeti hagyományaink és szokásaink, amelyekből bőségesen vehetnek követendő és intő példákat a lelkipásztorok okulásunkra és buzdításunkra! De hát nem ezt teszik!

Ejnye, Pásztorok, *mi végre idegent ajnározni?* Vajon ti nem magyarok vagytok? Kedves magyar Szülők, Atyafiak; kedves magyar Pásztorok és Hitoktatók! A ti magasztos feladatotok az, hogy alaposan ismerkedjete meg a magyar nép Istentől kapott tanításaival — vallásával, bölcsességeivel, népmeséivel, egyéb népi szövegeivel, jelképeivel, szokásaival és hagyományaival... egyszerűen a néprajzával, s ezeket állítsátok példázatul, intelemül gyermekeitek és az egész magyar nemzet elé szentségi alkalmakkor: szeren, misén, istentiszteleten; munkában és ünnepeken; esküvőkor, születéskor, keresztelezőkor, temetésen; ébredéskor, asztalnál és lefekvéskor. Tanuljatok szorgalmasan népismeretet, néprajzot,² és jól figyeljetek Isten tanításaira! Hisz azok minden helyzetben és időzetben megjelennek! Jól lehet Isten szakadatlanul sugalmazza tanításait, ám azokat nem mindig vagyunk képesek megérteni, helyesen felfogni, hűségesen és tévedés nélkül megfogalmazni és közösségeinkben embertársainknak továbbadni. Ezért hát szorgalmasan gyakoroljuk Isten tanításait! És ne feledjétek: Isten a mindenség maga — benne és vele élünk; Ő a lelkiismereten és az értelmén keresztül irányítja közösségeinket és azokban minket, egyéneket. Így hát mi is, magyarok, hagyatkozzunk bátran az Istentől kapott magyar tanításokra! Akképpen, amiképpen más népek is az Istentől nekik adott saját tanításaikra hagyatkoznak. Ámbátor másoktól tanulni nem szégyen.

² „A néprajz a jövő tudománya” — hangoztatá többször is Andrásfalvy Bertalan, korunk egyik legjelesb néprajztudósa. És milyen igaza van!

Az egyik isteni tanításunk: a területi önzgagztás

Az ősi magyarság legnemesebb hagyományainak egyike a településeink területi alapon, önkéntesen szerveződő és működő önzgagztása. Ami nem azonos a közigagztással!

Minden államnak van valamiféle, területi alapon szervezett politikai-közigagztási beosztása, amely az államhatalom hatékonyságát szolgálja; például területi egységének és népességének a védelmét, hogy idegen tömegek ne szivároghassanak be az országba; ne túrhassák ki a lakosságát állami tisztségeikből, és az idegenek ne vehessék át fondorlatosan az állam irányítását a maguk céljaira és érdekeire használva (ezt a nemes magyar nemzet többször is megérte történelme folyamán!); idegenek barbár eszmékkal (pl. komonizmus) ne fertőzhessék a lakosságot; vagy idegen hadsereg ne foglalhassa el a földjét. Így volt ez az apostoli Magyar Királyságban is.

Hajdanában a magyar királysági közigagztás a fennhatósága alatt álló területnek a nagyobb egységeire (a megyékre) és egyes városaira (a szabad királyi városokra és a bányavárosokra) terjedt ki. A nemesi községek a nemesi előjogok keretében maguk szabályozták főként gazdasági ügyeiket, a jobbágyközségekre részben a földesúr, részben annak jóváhagyásával a községek lakói maguk állapították meg a közösségi-működési szabályokat. A székely és szász székeknek önzgagztási kiváltságaik voltak. A falusi és városi közösségek élete régen számos szükséges tisztséget teremtett, amelyek az állami közigagztás kiterjesztésével nagyrészt megszűntek, átalakultak, s a feladatkörük is megváltozott.

A közigagztás népi szervei a különféle települési önzgagztó közösségek voltak; területi elven szervezett főbb fajtái: szomszédság (előljárója: a szomszédságfő); utca (előljárója: az utca-

kapitány); falutizes (előjárója: a tizesbíró); negyedmesterség vagy fertálmesterség (előjárója: a negyedmester, ill. a fertálmester); település (előjárója: a városbíró vagy a falubíró).

A tevékenység szerint szerveződő települési öngazgató közösségek néhány fajtája: kapuközösség, kápolnaközösség, közbirtokosság, hídközösség, esztenatársaság, vallási felekezet, kalandos társaság, hegyközség, néptánckör, hímzőkör, sportegyesület, színjátszó kör, sakk-kör, természetvédő egyesület, olvasóköri, dalárda stb. Ide tartoznak még a különböző gazdasági tevékenységekre szerveződő társaságok (pl. a céhek), amelyeknek a működése ugyancsak szabályozva volt városainkban.³

A települések tevékenység szerint szerveződő öngazgató közösségeinek előjárói: a különféle bírók (hegybíró, rétbíró, patakbíró, határbíró, regló bíró, erdőbíró, megyebíró, kútbíró, falusbíró, fogott bíró, piacbíró, havasbíró, cigánybíró stb.), pap, lelkész, egyesületi elnök stb. Az öregek tanácsa tagjai az esküdtek vagy hitesek voltak. A falu közbiztonságát lakói tartották fenn: legénybíró, dúló, bakter, erdőkerülő, ármás, csősz, mezőőr.

A települési öngazgató közösségek a Magyar Királyság falvaiban és városaiban *területi és tevékenységi elv* szerint szerveződő öngazgató közösségek voltak. A közösségre vonatkozó királysági törvények és megyei rendeletek betartásán túl a saját szabályaik szerint évszázadokon keresztül jól működtek. Ha megvizsgáljuk az egyes tisztségek létrejöttét, követhetjük, hogy miképpen válik a közösségi és az életkörülmények révén keletkezett tisztség szokásossá, miként fejlődik a feladata a falu és a város életében, és hogyan terjed el az egész királyságban.⁴

³ Völgyesi Levente: A városi szabályrendeletekben megjelenő gazdaság-igazgatási normák a 17–18. században. *Jogtörténeti Szemle*, 2009/2. sz., 40–52.

⁴ Szendrey Ákos: A közigazgatás népi szervei. *Népünk és Nyelvünk*, 1929/2. sz., 102.

Ám Kárpát-medencei településeink önjagzató közösségei a XIX. század 3. harmadától, az 1871-es községi törvény országgyűlési elfogadásától, fokozatosan elsorvadtak. A Nyugat liberális demokráciájának a mételyével, az antihunita bankok ravasz pénzügyi műveleteivel és a tömeges árutermelés dicsőítésével a pénzkufárok és a szolgálk által megfertőzött és elkábított magyar országgyűlés és magyar államgépezet nem fordított már kellő figyelmet a hagyományos magyar települési önjagzatói közösségek megerősítésére, ezért súlyos közjagzatói hibát vétettek királyságunk lakossága ellen: a népi közjagzató, jelesül *a településeink területi és tevékenységi elven szerveződött önjagzató közösségei lassan-lassan eltűntek ősi királyságunk életéből.*

A pécsi negyedmesterség például a XX. század elején szűnt meg, az egyébként is egyre szűkülő feladatkörét a városbíróság helyébe lépő polgármesterség egy-egy szakjagzatói szerve vette át. Pedig hát az új pécsi városháza 1904-es tervpályázatában még elvárás volt, hogy „a napszámosok kifizetésére, negyedmester s végrehajtó részére egy nagy szoba három ablakkal” legyen létrehozva. A Láng Adolf prágai születésű budapesti építész által a magyar építészeti historizmus jegyében, neobarokk stílusban tervezett, gyönyörű pécsi városházánk 1907-ben készült el az előbbi kíváncalom szerint: volt negyedmesteri szoba.⁵ (Megjegyzem, hogy zavarodott korunk lelkiileg-szellemileg elgyöngült építészei ily szép és kellemes látványt nyújtó, kedves épületeket nem képesek tervezni, csak ronda kocka-, hasáb-, beton- és üvegförmedvények összegányolására tanítják meg őket egyetemi oktatóik [lásd pl. az orvosi kar rúttömbjét, a csúf négyszáz ágyas klinikát, a Tudásközpont visszataszító épületét, a silány Kodály-kockát, a gyatra Szentágothai-kutató-

⁵ *Magyar Pályázatok*, II. évf., 1904/1. sz., 12. és 26–27.

kockákat és így tovább; a lakossági senyvesztőtelepeikről nem is beszélve]. Szépérzéke, művészi képzelete, műveltsége a mai építészek nagy részének bizony nincsen.)

A hagyományos települési öngazgató közösségek igen jól működtek a Magyar Királyságban, és eredményesen szabályozták a falvak és a városok életét. Ha a hagyományos települési öngazgató közösségek ismét elterjedtek lennének kies Kárpát-medencei hazánkban, gyökeresen megváltoznának a magyarság mindennapjai — jó irányba, igen kedvezően. Hiszen a települések öngazgató közösségei tagjainak az élete sokkal jobb és boldogabb a közös tevékenységek, egymás segítése révén, mint a *kaparj, kurta, neked is jut* elv szerint éldegélő, a szomszédsággal, a többi lakóval mit sem törődő, egymástól elzárkózó egyének sanyarú élete. Mert hiszen „a gazdasági életritmus a táj alkalmasságától, az emberközösség fejlettségétől függ; a szellemi élet más az elhagyott hegyi faluban, mint a világ szeme előtt, a város közelében, a forgalmas utak mentén; az erkölcs és az egészség szorosan kapcsolódik: a hagyományokban élő történeti műveltség vidékeket jellemez; a lélektani magatartás lelki életet, vallást, hiedelmeket épít és rombol, a jogi felfogás időnként az ősökre hivatkozik: a hagyományos vallási és erkölcsi fogalmak döntenek: a közigazgatas néha szembe kerül egyéni érdekekkel; a múlt és a jelen összeütközik a nemzedékek felfogásában; egyáltalán a táj- és az emberközösség, a történeti hagyományok és a jelen életberendezkedés, az egyén magatartása és az összesség magatartása nem egymástól független, különböző társadalmi tényezők, hanem egymást befolyásoló, magyarázó párhuzamos valóságok” — írta Venczel József, a kiváló erdélyi, csíkszeredai tudós.⁶

⁶ Venczel József: *Az önismeret útján*. Bukarest, 1980, Kritérion, 103.

A területi és a tevékenységi elven szerveződő települési öngazgató közösségek a Magyar Királyság minden településén jól működtek. Ezek maradékait a kamatszedő kufárok által ki-robbantott I. világháború második szakaszának párizsi lezárása után egy idegen elnyomó hatalom parancsára a magyarság nyakára ültetett antihunita idegen banda galádul szétverte.

A településeink területi alapon szerveződött öngazgató közösségeinek a korábbi lassú elsorvadása kapóra jött a liberális barbarizmus legfőbb képviselőinek, a pénzkufároknak, és most erősebb pénzfegyverekkel rontottak rá a Magyar Királyságra, és folytatták kifosztását. Ami pedig még megmaradt az öngazgató közösségekből, azt később, a komonista barbárok hatalmának az 1945-ös újraélesztésekor a barbár belügyminiszterek szét-verték.⁷ Így lett vége például az egri fertálmesterségnek is 1950-ben. A barbár végrehajtó: Erdei Ferenc, Rajk László, Nagy Imre, Kádár János. A barbár hatalom — a komonista anti-huniták 1919 utáni újbóli garázdálkodása — szinte teljessé vált a Magyar Királyságban. Ámde a magyar lelkeket sohasem tudták megtörni, a magyar szellemet nem tudták elnyomni!

A Magyar Királyság hagyományos települési öngazgató közösségeit helyre kell állítanunk, hazánk településeit legalább azon helyes közösségi szervezettségi állapotba kell visszavezet-nünk, amelyben a banki pénzkufárok mérhetetlen önzése indí-totta szennyos világháborúik előtt volt.

E nemzeti tervezetünk megvalósítása magasztos hazafias tett, két-három nemzedéknyi idő; ámbátor óriási jótétemény nemzetünk, a Magyar Királyság, a Kárpát-medencei magyarság és a világ magyarsága számára. És ha végzetesen pusztító ese-mények nem következnek be a jövőben a mérhetetlenül önző

⁷ Domaniczky Endre: Adalékok a civil szektor felszámolásához Magyar-országban (1945–1950). *Jogtörténeti Szemle*, 2009/2. sz., 1–16.

és erkölcstelen pénzkufárok által bábfuraként mozgatott anti-huniták újabb barbár zsarnoki őrjöngése miatt, akkor *a hagyományos területi öngazgató közösségeink* a rendeltetésük szerint ismét szépen és jól működendének megint évszázadokon keresztül. Mindemellet foglalkoznunk kell még a Magyar Királyságban hajdanában ugyancsak elterjedt többnemzedékes nagycsaládoknak a nemzet életébe való visszavezetésével is! Mindkét nemes cselekedetre jó esélye van a nemzetnek. *Ezek az európai nemzeteket tönkretevő liberális újbarbarizmus elleni valódi orvosság!* Hiszen csak erős, jól szervezett nemzeti és területi védelmi közösségek képesek a zavart elméjük: a barbár liberálisok, a nemi fogyatékosok, a dzsenderisták és egyéb lelki-szellemi fajtalanokdók propaganda-hatalmát visszaszorítani és megsemmisíteni.

A jogi rendszerváltozás a XX. század végén, 1990-ben, megtörtént Csonka-Magyarországon. Ám a XXI. században a magyarság lelki-szellemi változását kell véghezvinnünk.

Az ún. szocialista értelmiség a magyargyűlölő rákosista-nagyista-kádárista barbarizmus fenntartói alpári hazugságainak a bűvöletében élte szellemi hétköznapijait, és a révületük még ma is, 2019-ben is, tart. Számosan közülük még nem voltak képesek felébredni, sok-sok szánalomra méltó alak van köztük (nem sorolom fel őket, mindenki ismeri e szánalmas figurákat). Elméjükben megállt az idő! Az ők elődeik építették fel nekünk a vasfüggönyt, hogy tudassák velünk, leigázott magyarokkal: a komonista-antihunita barbarizmus elől nincs menekvés! Ez az eszelős „szocialista értelmiség”, ez a lelki és elmerész-beteg népség mindent, amihez csak hozzáfért, tönkretett a mi maradék országunkban a külföldi haverjaival. Mostanság az új-barbarizmus kábítószere tartja össze őket!

Légy résen, nemes Magyar! Az antihuniták sohasem alszanak!

Elegünk van az újbarbárokból: a liberális zsarnokokból és téveszmés, „identitászavaros” pszichiáter-pszichológus szolgálataiból, az általuk gyártott bulvár-mentálhigiénéből és magazin-pszichológiából, moslék-filozófusaikból⁸, gerinctelen „média-munkásaikból”, beszari butakrataikból, zavart elméjű egyetemi oktatóikból, kámingautos politikusaikból és félrevezetett követőik dzsenderizmusából, fajtalankodásaiból, a nemi fogyatékosok ajnározásából, közbotrányt okozó utcai vonaglásaikból, kislányok és kisfiúk erkölcsi és nemi megrontásából, „nemváltó” műtéteikből, vegyített társadalmak kotyvasztásából, a mi nemzeti kultúránk elleni galád támadásaikból... Egyszóval nagyon elegünk van az újbarbárok erkölcsi nihilizmusából, életellenes garázdálkodásaiból! És igencsak elegünk van az őket pénzpórázon tartó és ezen elfajzott viszonyokban zsíros üzletet látó, az egész világot behálózó sátáni pénzügyi háttérhatalom aljasságaiból, a sátáni pénzkufárokból, pénzkupecsekből, pénzkofákból, az antihunita bankokból!

Ma Európa „nyugati” felében, az ún. nyugati kultúrkörben, súlyos politikai, azaz lelki-szellemi, erkölcsi és gazdasági válság van. És ugyancsak ez ütötte fel a fejét Észak-Amerika két nagy országában is! A nyugati kultúrkör vergődik, az újbarbarizmus képviselői meg világsszerte szedik áldozataikat. Viszont Európa középső részének keleti felében — tehát *Kelet-Közép-Európában* (azaz Közép-Európa keleti felében és nem Közép-Kelet-Európában, ami valahol Ukrajnában van!) — a magyarság legjobbjai a magyar nemzeti lét ősforrását keresik. Az pedig nem más, mint

1. a magyarság *valódi*, az antihuniták fondorlatos hazugságaitól teljesen megtisztított őstörténete,

⁸ Lásd pl. Pethő Bertalan: *A filozófia híg mosléka*. Bp., 1998, Platon Kiadó.

2. a magyarságnak az Istennel és nemzeti közösségeivel való ősi és bensőséges, az antihuniták galád hazugságaitól alaposan megtisztított kapcsolata és

3. a magyarságnak a Kárpát-medence természeti és művi környezetéhez, természeti tájaihoz és műtájaihoz való becses viszonya, ebből természetesen az antihunitákat kizárva.

Az újbarbarizmus elleni egyik legjobb orvosság a települési öniszervező közösségek és a többnemzedékes nagycsaládok visszaszervezése, visszavezetése a magyar nemzet mindennapjaiba, vagyis a nemzeti közösségek újraélesztése. E rendkívül kíváncsi nemzeti folyamat beindítása, kiteljesedése és megvalósulása két-három nemzedéknyi időt is igénybe vevő magasztos feladatunk. Csakis erős nemzeti közösségekkel és egy erős Kárpát-medencei állammal védhetjük meg édes hazánkat és Európát az antihunitáktól és az újbarbároktól!

Tanácsos hát időnként felülvizsgálunk a cselekedeteinket irányító értékeknek a helyességét és az érvényességét, az effajta fogalmainknak a tartalmát, mert jó pár elavult, lejárt, hamis lehet közöttük, amelyek kellemetlenül és károsan befolyásolják mindennapi életünket. És időnként ugyanilyen alapos vizsgálatnak kell alávetnünk a különféle tudományok alap- és levezetett tételeit, tudományos és a hétköznapi ismereteinket. Fel-tétlenül megéri!

Keserűen mondta ki Németh László, az egyik legnagyobb XX. századi magyar író és gondolkodó a tényleket 1943-ban: „Aki a magyarság újkori történetét megírja, arra kell felelnie, hogy sülyyedtet »benszülött«-té ez a nagy középkori nemzet tulajdon országában. Ha a színészekre gondolnak, tudják, mit értek benszülöttön. Állami életét idegenek vezetik; ha vannak is véréből való nagyjai, azok csak maharadzsák; gazdaságilag

kizsákmányolják; idegen civilizációk selejtje ellen nincs védelme; erkölcsében és testében nyomorodóban van.”⁹

2010 tavaszán kerültünk politikailag is olyan magasztos lelki-szellemi állapotba — kegyelmi állapotba —, jutottunk tisztos cselekvési lehetőséghez, hogy a Magyar Királyságba hajdanában törvénytelenül (illegálisan!) bevándorolt idegeneknek a nemzetünket mintegy másfél évszázada sújtó ármánykodásain, rombolásain lassan-lassan úrrá tudunk lenni a XXI. század első harmadától. Jézus szerint: „Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.”¹⁰

Én meg ezt is mondom még néktek:

*tartsunk mindig mértéket,
amiképpen magyar őseink is tévék,
magyar nemzetünkért
az antihuniták ellen vívott
igazságos küzdelmeinkben!*

⁹ Részlet Németh Lászlónak a Püski Sándor által szervezett II. szárszói konferencián, 1943. VIII. 25-én elhangzott előadásából. Lásd Németh László: Második szárszói beszéd. In uő.: *Sorskérdések*. Budapest, 1989, Magvető Kiadó – Szépirodalmi Kiadó, 725–738.

¹⁰ Mt 5, 43–44.

A TERÜLETI ÖNIGAZGATÓ KÖZÖSSÉGEK ÉLESZTÉSE

„Miért becsesek előttünk a régiség emlékei? miért munkálódunk azon mindenben, hogy őseink emlékezete fenntartassék?

Nemde, mert szent kötelesség, hogy korunkat az elővilággal kössük össze, és őseink emlékeit, melyeket hagyományban nyerünk, az utókornak általadjuk!”¹

Sokféle területi öniszervező közösség volt a Magyar Királyságban. Mindegyiküket visszaszervezni a nemzet életébe nem lehet már, hiszen ama körülmények, amelyek között valamikor létrejöttek és szolgáltak, már nem állnak fenn. Ámde a települések lakóházainak, lakásainak egymás melletti, egymás közelében való elrendeződése ma is megvan, így nyilvánvalóan van arra lehetőség, hogy újraalakuljanak a területi elven szerveződő népi öniszervező közösségek: a hajdani szomszédságok, házközösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek — a mai körülmények megkívánta közösségi feladatokkal. A keresztény egyházak egy nagyobb lakosságú városban belül ma is a területi elven szerveződő plébániákban vagy egyházközségeken keresztül fejtik ki áldásos tevékenységüket. Egyébiránt a plébániáknak, az egyházközségeknek és az újraalakuló, leendő negyedmester-

¹ Réső Ensel Sándor: *A helynevek magyarázója*. I. füzet. Pest, 1861, III.

ségeknek szükségszerűen együtt kell működniük majd a hívek, ill. az egész a lakosság érdekében.

Beteg társadalomban élünk, az ún. nyugati társadalmak mind beteg társadalmak sok-sok ártalmas ételmisszerrel, egészségtelen lakóhellyel, káros mémekkel fertőzik a pénzkufárok a nemzeteket; ők akarják megszabni a történeteket, és mérgezik minálunk is, a Kárpát-medencében, a nemzeti légkört. Lassan, szinte észrevétlenül, egyre mélyebbre süllyed a nyugati kultúra jóformán minden téren, ám főleg erkölcsileg, lelkileg és szellemileg. Az elanyagiasított, a pénzkufárok által istentelenített nyugati kultúra leáldozóban van, összeomlás előtt áll. De a mi csonka hazánkban is borzalmas állapotokat kaptunk örökölni a rajtunk zsarnokoskodó, a felettünk hatalmaskodó, a bennünket kifosztó antihunitáktól.

E néhány alábbi csonka-magyarországi hozzávetőleges adat is sürgős és folyamatos cselekvést kíván a nemzettől:

- 800 000 alkoholista, 500 000 nagyivó
- 900 000 cukorbeteg
- 800 000 rokkantsági nyugdíjas
- 300 000 testi fogyatékos, mozgássérült
- 500 000 értelmi fogyatékos
- 400 000 (?) nemi fogyatékos
- 70 000 nagyothalló, 10 000 siket
- egymillió főt érint a rendszeres fejfájás
- minden 10-11. gyermek koraszülött
- közérzeti fogyatékosok (depressziósok), pánikbeteg-
agorafóbiások, érzelmi fogyatékosok (pszichopathák), gyermek-
viselkedésűek (infantilisek), betegesen önhittek (kórosan
nárcisztikusok), kábítószeresek (dohányosok, alkoholisták,
drogosok), neveltségi fogyatékosok (pedaszténiások), testi

elsatnyulás, vázrendszeri betegségekben, pszichoszomatikus kórképekben szenvedők stb. egyre nagyobb aránya, növekvő száma

- négy lakosból egy rendszeresen szenved félelmektől, szorong, tartós bizonytalanságban él, bizonytalanságait, konfliktusait megoldani képtelen.

Ezeket „köszönhetjük” az antihunitáknak! Azaz ezeket is! Meg persze a pukároknak! Mindezeknek súlyos következményei vannak a magyar nemzetre nézve, merthogy gyógyításuk, megelőzésük rengeteg pénzbe kerül, nem is beszélve a boldogtalan és satnya egyének sokaságáról, a bensőséges, érzelmi-értelmi biztonságot nyújtó, sok szeretetet adó közösségek hiányáról!

A mentális betegségek a XXI. század egyik legkomolyabb egészségügyi és társadalmi gondja. Mérséklése egyaránt kiemelt szerepet kap az Egészségügyi Világszervezet (WHO), az Európai Unió és nemzetünk népegészségügyi programjában. A mentális zavarok károsan hatnak a környezetre is és a közösségekre is. Előfordulási arányuk további növekedésével kell számolnunk, hacsak...

A lakosság romló mentális állapota, az öngyilkosság magas aránya, a lelki betegségek és az alkoholbetegség kedvezőtlen irányultsága, a pszichoszomatikus kórképekben szenvedők számának erőteljes növekedése, a nemi fogycatékosság terjesztése stb. halaszthatatlan és átgondolt, szigorú állami intézkedéseket tesz szükségessé a rendes társadalmi-közösségi működés visszaállítása érdekében. Ezek egyike a területi önigazgató közösségek viasszaszervezése a nemzet életébe.

Bennünket, magyar embereket — mint családi-közösségi lényeket — számos megválaszolandó lételméleti (ontológiai, metafizikai), ismeretelméleti (gnoszeológiai), erkölcsi (etikai)

és szépi (esztétikai) gond izgat. Ezekre kapunk is tisztességes és bölcs válaszokat a népmeséinkben, a közmondásainkban, más népi ihletésű alkotásainkban, ösvallásunkban. A közösségekkel és az egyénnel foglalkozó tudományok is — akár nyíltan, akár burkoltan — tartalmaznak valamiféle emberképet, s emellett lételméleti, ismeretelméleti, erkölcsi, szépi, módszertani és kutatási alapelveket is meghatároznak, amelyek megmondják: miképpen írható le, milyen vizsgálati módszerekkel közelíthető meg az adott tudomány tárgyát képező jelenség, esemény, történet, magatartás és viselkedés.

A magyar ember az egészséges, a rendes, a tisztességes, becsületes viszonyokat részesít előnyben a közösségeiben — elsősorban is a saját családjában. A magyar ember életében a család áll a középpontban. Egy család nélküli ember szétesik, élete mellékvágányra terelődik.

A mi emberképünk: a boldogulását családi kötelékben, leginkább többnemzedékes nagycsaládban megvalósító, magát többféle, területi elven, önkéntesen szerveződő, jól működő szomszédsági közösség, házközösség, utcaközösség, tizes közösség stb.) és tevékenységi-érdeklődési elven szerveződő, jól működő (szakmai, segítő, sport-, szabadidős stb.) közösségek kebelében megalkotó és kiteljesítő, a közjót és a magyar nemzetet szolgáló magabiztos, öntudatos, testileg-lelkileg, erkölcsileg-szellemileg kiváló egészségnek örvendő egyén, akit mi *egyéniiségnek* nevezünk, s aki úgy nő, anya, mint férfi, apa.

Az egészséges közösségekben felnövekedő, dolgozó egyének — az egyéniségek — nem tűrik el maguk körül a visszasságokat, közösségeikben a rendetlenséget, így természetesen küzdenek az elsatnyult Nyugatról beszivárgott, sátáni újbarbár mozgalmak, jelenségek ellen, nemet mondanak a nemi fogyatékságokra, a dzsendermaszlagra, a liberális áfiumra, az egész-

ségtelen életmódra, a műveletlenségre, a liberális gonoszságra, az antihuniták és a pukárok hétköznapi és politikai-közéleti aljasságaira stb.

Mindazonáltal védelmezik, óvják a gyengébbeket, tisztelik az idősebbeket, gondozzák-ápolják őket; tisztelik a nőket és tisztelik a férfiakat; gondosan, körültekintően nevelik a gyermekeiket; oltalmaznak a természetet, a környezetet és az állatokat; megelőzik a betegségeket, a rombolást, elhárítják a katasztrófákat; nagyon szeretik a nemzetüket és nagyon szeretik a hazájukat, ugyanakkor barátságosak más nemzetekkel; példás családi és közösségi életet élnek, kiváló anyák és apák, nagyanyák és nagyapák, segítő rokonok, hűséges barátok; szorgalmasak és jól teljesítenek ott, ahol éppen szolgálnak; hiszen az igazi magyarok jelmondata: *szolgáld nemzetedet ott ahol vagy, és úgy, ahogy lehet!*

* * *

Ámde miért van az, hogy nemzetünk életéből — a mi magyar Kárpát-medencénk hétköznapijaiból — hiányoznak a területi elven, önkéntesen szerveződő kisebb-nagyobb közösségek? Vagyis a szomszédságok, utcaközösségek, házközösségek, negyedmesterségek... Amelyek hajdanában, a Magyar Királyságban, minden egyes településünkön kiválóan, eredményesen működtek! És ma *talán* nincs belőlük egy se egész Kárpát-medencei magyar hazánkban?

Alapítványok, egyesületek százai jönnek létre segítő feladatokat végezni: öregeket gondozni, ellátni az értelmi fogyatékosokat, a testi fogyatékosokat, terápiába venni és meggyógyítani a nemi fogyatékosokat, megtéríteni a liberális újbarbárokat és egyéb különféle „gyógyító” segítséget nyújtani.

Erősen szakmai jellegű feladatok ellátása esetén természetes, hogy jól felkészült, nemzeti elkötelezettségű, hazájukat szerető, embertársaikat pedig tisztelő szakemberek végezzék a segítő és gyógyító tevékenységet, avagy más, komoly szakmai képzettséget igénylő feladatokat. Ám a gyermekekre való felvigyázás, a házi munkákban való segítés, bevásárlás, érzelmi támogatás, házi napközi, kertesítés, ligetesítés, vagyonvédelem, szomszédsági összejövetelek, közös kirándulások, utcaszépítés, szemétszedés, a környezetünk óvása stb. feladatokra miért nem szervezünk ismét területi önkéntes önjagzató közösségeket?

Hajdanában a királyságokban, így a Magyar Királyságban is, a területi önjagzató közösségek természetesen védelmi feladatokat is elláttak: védték a falut vagy a várost az idegenek betörésétől; védték a közbirtokosság erdejét, kaszálóit a tolvajoktól; védték a falut a természeti csapásoktól stb., illetőleg igyekeztek a nagy károkat megelőzni; járőrsgolálatot szerveztek, figyelték az ismeretlen, gyanús mozgásokat a település környékén. Efféle védelmi feladatokat a mai, a visszaállítandó területi önjagzató közösségeknek is el kell látniuk, mert hiszen idegenek törnek be a pénzkufárok ügynökeinek vezérletével egyes európai államok területére, és azok településeinek lakói képtelenek védekezni az idegenek beözönlése, támadásai ellen: elfoglalják az üres házakat, összerondítják a közterületeket, idegen vallási szokásokkal árasztják el az őslakosságot, fura templomokat építenek maguknak, elkülönülnek az őslakosságtól a saját igazgatási rendszerük kiépítésével, majd úgy elszaporodnak, hogy végül átveszik a politikai hatalmat is az őslakosság felett a településein, majd annak államában. Ugye, mi magyarok, ezt már kétszer is átéltük, 1918–19-ben és 1944–1990 között, amikor is véreskezü antihuniták nyílt erőszakkal támadtak rá a királyságunkra hazaárulók támogatásával, és

elnyomták a magyarokat a saját királyságukban, a saját ősi hazájukban: elfoglalták az állam intézményeit, a Magyar Tudományos Akadémiát, a gazdasági élet és a pénzügyek irányítását; üldözték keresztény egyházainkat, papjainkat és lelkészeinket, és mindent tönkretettek, amihez csak hozzáfértek; többek között az iskolarendszerünket is.

Miért tehetik ezt meg az idegenek? Mert az európai településeknek, így a Magyar Királyság településeinek, nincsenek a saját lakosaik köréből szervezett területi öngazgató közösségei, védelmi közösségei, önvédelmi erői! Amiképpen az régente volt mindenhol.

Szerfölött érdekes viszont az is, hogy a „modern liberális állam” rendvédelmi szervezetei és katonasága nem védik meg a lakosságot, legalábbis Nyugat-Európában, az idegenek betöréseitől, garázdálkodásaitól, hanem gyáván hagyják, hogy saját lakosságuk elszenvedője legyen az idegen tömegeknek a településeikre való beözönlésének; akiket aztán nekik kell el-tartaniuk: a „modern liberális állam” arra kényszeríti az őslakosságot, hogy szinte rabszolgaként dolgoznak az ingyenélő idegenek eltartásáért, akik persze mind többet és többet követelnek maguknak az őslakosságtól. Ugye, milyen érdekes jelenség ez?

Hát többek között *ezért is* kell Kárpát-medencei településeinken a területi öngazgató közösségeket visszaszervezni a nemzet mindennapjaiba, hogy e közösségek megvédjék a saját szomszédságaikat, utcaközösségeiket, negyedmesterségeiket, egész településüket az idegen tömegektől, visszaverjék az idegenek támadásait, kiszorítsák az idegeneket a saját területükről stb. Ehhez azonban a környező kelet-közép-európai államok települési öngazgató közösségeivel és rendvédelmi szervezeteivel is össze kell fognunk.

És amiképpen a családi élet élesztését elkezdte a magyar nemzeti kormány különféle buzdító, ösztönző hirdetésekkel és anyagi támogatásokkal, akképpen kell a területi öngazgató közösségeknek a magyar nemzet mindennapi életébe való visszaszervezését is segítenie tettekre serkentő hirdetésekkel, TV-játékokkal, filmekkel, irodalmi alkotásokkal, pályázatokkal, előadásokkal, tanfolyamokkal stb.

Péllda: egy utcaközösség

Az utca a XVI–XIX. században a Magyar Királyság magyar lakosságú városainak alsó fokú közigazgatási szervezete volt, amely a lakók által választott előljárók: az utca kapitány, a tizedes vagy a tízházgazda révén a magisztrátus rendelkezéseinek végrehajtója volt. A magisztrátus a szabad királyi és mezővárosokban a lakosságot képviselő külső és belső tanács végrehajtó szerve. A magisztrátus illetékessége a város területén belül — az egyházat kivéve — minden ügyre és minden személyre kiterjedt. Élén a főbíró (mint a belső tanács elnöke) állt; helyettese a népszószóló, aki a külső tanács elnöke volt. (A céhek igazgatását a céhek előljárói, a céhmesterek intézték.)

Az utcaközösség egy település területi elven, önkéntesen, önszerveződéssel létrejövő, bizonyos mértékű önállósággal bíró lakossági öngazgatási egysége. A „bizonyos mértékű önállósággal bíró” azt jelenti, hogy a település királysági (állami) közigazgatási rendszerén belül meghatározott önállósággal rendelkezik az utcaközösség az ügyeinek az intézésében, valamelyest független a település közigazgatásától, van némi önálló mozgáster, cselekvési lehetősége.

Az utcaközösség szomszédságokból áll, családi-szomszédsági közösségekből, nagyobb településeken (városokban, nagy-

községekben) házközösségekből (ami tkp. szomszédságok együttese). Az utcaközösség az együtt élőkől vagy az egymáshoz közel élőkől teljesen önkéntesen működő közösséget hoz létre. Ebből nem az következik, hogy ebben rögtön minden család vagy polgár részt vesz, hanem fokozatosan, egyre többen ismerik meg egymást jobban, és kezdenek figyelni egymásra; aztán az utcaközösség részévé válnak. Az eszményi utcaközösség lelki-érzelmi, szellemi-erkölcsi hálózat.

Bemutatok itt röviden egy lehetséges utcaközösséget, felsorolom röviden egy utcaközösség lehetséges feladatait. A többi területi elven szerveződő önjagazató közösségről is szólhatnék, de azt tervezzük a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség tagjaival, hogy szívesen tartunk előadásokat, adunk tanácsokat ama városi képviselő-testületi tagoknak, városi polgároknak, akik szomszédsági közösségeket, házközösségeket, utcaközösségeket, negyedmesterségeket szeretnék létrehozni, illetve szeretnénk a későbbiekben módszertani füzeteket kiadni az önjagazató közösségek szervezéséhez — ha lesz igény a munkánkra.

Amint mondtam, a település (falv vagy város) területi elven szerveződő közösségek hálózatából áll; az utcaközösség pedig szomszédsági közösségek (és házközösségek) hálózatából épül fel. Az utcaközösségek egy-egy negyedmesterséget alkotnak (máshol, például Egerben, fertálymesterségnek nevezik magukat), a negyedmesterségek pedig a polgármesterséget, azaz a település egészét teszik ki.¹

A területi elven szerveződő önjagazató közösségek lakosságszám és területnagyság szerinti felépülése egy településen:

¹ Megjegyzem, hogy Egerben 16 fertálymesterség (= negyedmesterség) van a hatvanezer lakosságú városban, Pécssett 30-35 negyedmesterség is megalakulhat.

családi közösség \Rightarrow szomszédsági közösség \Rightarrow házközösség \Rightarrow utcaközösség \Rightarrow negyedmesterség \Rightarrow polgármesterség

A legkisebb egység a család, a legnagyobb a település egésztét magába foglaló polgármesterség.

A családi közösség lehet egyszemélyes család, kiscsalád, nagycsalád, bővített család és többnemzedékes nagycsalád. A családi közösség vezetője a *családfő*.

A szomszédsági közösség az egymás szomszédságában, egymás közelében lakó családok (háztartások) egysége a településen belül. A szomszédsági közösség vezetője az évenként választott *szomszédságfő*, akinek néhány különféle segítője lehet. A szomszédságfő elsősorban a családfőkre támaszkodik a szomszédsági közösség feladatainak az ellátásában.

A ház- vagy tömbház-közösség városokban előforduló területi öngazgató egység. Egy négy- vagy tízemeletes ház például alkothat házközösséget. Egy házközösségen belül akár több szomszédsági közösség is létezhét. A házközösség vezetője az évenként választott *háznagy*, akinek szintén különféle segítői lehetnek a feladatai végzésében. A háznagy elsősorban a szomszédságfőkre támaszkodik a házközösség feladatainak az ellátásában.

Az utcaközösség szomszédsági közösségekből és/vagy házközösségekből álló települési öngazgató egység. Az utcaközösség vezetője az évenként választott *utcanagy*. Neki is több segítője lehet. Az utcanagy a szomszédságfőkkel és a háznagyokkal osztja meg a feladatait.

A negyedmesterség jobbára városokban szervezhethető területi öngazgató egység. Vezetője a *negyedmester*, aki az utcanagyokkal karöltve látja el a feladatait. Pécssett a török uralom alóli felszabadulás után például 10 negyedmesterség szervező-

dött, a negyedmesterek a városbírónak és a magisztrátusnak voltak alárendelve.

A polgármesterség a település közigazgatásának egészét fogja át, feladatait az állam törvénnyel határozza meg. Vezetője az ötévenként választott *polgármester*, aki a képviselő-testületi tagokra és a negyedmesterekre támaszkodva végzi igazgatási feladatait.

*Utcaközösségek Napja
Hosszúhetény, 2016 májusa*

A település képviselő-testülete és a negyedmesterség között az egyik fő különbség az, hogy az előbbit kötelező létrehozni az önkormányzati törvény ereje folytán, az utóbbi önkéntesen jön létre a településen belül történetileg és/vagy földrajzilag elkülönült területrészen élő lakosság szervezkedése révén.

Az efféle tevékenységi, feladatellátási rendbe szervezett utcaközösségnek lényegében minden tagja részt vesz az utcaközösség feladatainak az ellátásában, és így egy nagy közösségben él — ami elengedhetetlen egy egészséges testi, lelki, szellemi és erkölcsi léthez, az embertársaink, a nemzet és a haza olthatatlan szeretetéhez.

Az utcaközösség területe és lakosainak a száma a szomszédsági közösségénél és a házközösségénél (tömbház-közösségénél) nagyobb, a negyedmesterségénél kisebb. Egy utcaközösségbe — a nagyságától függően — több szomszédsági közösség és/vagy házközösség tartozhat.

Az utcaközösségnek van: évenként választott vezetője (utcanagy), évenként választott vezetősége (utcatanács), alapokmánya, iratai, rendtartási (igazgatási és büntető) jogköre, jegyzője... Az utcaközösség feladatait és működését az alapokmánya szabályozza.

Mik lehetnek az utcaközösség feladatai egy városban?

Az utcaközösség a feladatait a szomszédsági közösségek és a házközösségek, a szomszédságfők és a háznagyok révén látja el, tkp. összerendezi azok működését az utcatanács tagjainak a segédletével. Effélék lehetnek, például:

- a családi és a szomszédsági közösségek támogatása, segítése;
- a közterületek tisztán tartása, a rend megőrzése, az egyszerűbb javítások elvégzése;
- vagyonvédelem, tűzvédelem, katasztrófa-elhárítás;
- 24 órás járőrszolgálat, a terület rendjének biztosítása, fiatalok ellenőrzése, a bűnözés megelőzése;

- az utcaközösség lakosságának és területének védelme idegen betolakodókkal, támadókkal szemben, ebben összefogva a negyedmesterség más utcaközösségeivel;
- az erkölcsös viselkedés betartatása, ellenőrzése, a magyar nemzeti erkölcsi értékrendünk védelme, hagyományaink és szokásaink megtartása, betelepült idegenek beillesztése;
- a területi közmunkákon való részvétel megszervezése, ellenőrzése, a távolmaradás büntetése;
- segítségnyújtás az utcaközösség szomszédsági közösségeinek nehézségek esetén;
- különféle utcaközösségi jogok kiadása, visszavonása;
- juttatásokat adhat (szegényeknek, öregeknek, egyedülállók-nak, nagycsaládosoknak stb.)
- szövetkezés más utcaközösségekkel egymás segítésére;
- utcaközösségi helységek kialakítása;
- pártfogókat állíthat egy-egy lakó vagy család mellé (pl. veszedő házasfelek, alkoholisták, garázda személyek, hajléktalan egyének);
- az utcaközösséghez tartozás tudatának a kialakítása közmunkák, egymás segítése stb. révén;
- az utcaközösség utcaházat kaphat a települési önkormányzattól, amelyben tarthatnak irodát, gyűléseket, lakodalmat, esküvőt, képzéseket, vigasságokat;
- az utcaközösség nevet választ magának;
- fákat ültethet, ligeteket, parkokat, virágos utcákat létesíthet;
- őrzi az utcaközösség területét, károkat előz meg;
- lehet saját boltja, üzlete, áruháza, süttethet kenyeret, vágathat disznót, készíttethet kolbászt;
- kereskedhet más városi és falusi utcaközösségekkel;
- lehet kisebb ipari üzeme;
- segíthet a hajléktalanság felszámolásában;

- szorgalmazza a hagyományok megtartását, pl. magyar ruhák viselése: zsinóros kabát, tarsoly stb.);
- segít az iskolának, a rendőrségnek;
- segíti az országgyűlési, a települési és az önkormányzati választások lebonyolítását, a szomszédságfők, háznagyok, utcánagyok, negyedmesterek és a polgármester megválasztását;
- az iskolai szünetekben szervezheti az utcaközösség gyermekeinek felügyeletét;
- fellép a gyermekek igazolatlan iskolai hiányzásai ellen; stb.

Az utcanagyról

Az utcanagy az utcaközösség egy évre választott vezetője és az utcatanács elnöke. Munkájáért bért nem kap, tevékenységével, életvitelével példát mutat a lakosoknak, főképpen a fiataloknak. Ha vétséget vagy mulasztást követ el, sokkal súlyosabb büntetésben részesül, mint az utcaközösség más tagjai.

Az utcanagyot az utca lakosai a szomszédsági közösségek-ből, a házközösségekből beérkező javaslatok alapján *egy évre* választják. Az utcanagy tisztségre való jelölés nagy megtiszteltetés bármelyik utcabeli lakónak; visszautasítása súlyos vétség a közösség ellen.

Mint tudjuk, bármilyen közösség csak és kizárólag akkor működik jól, eredményesen, ha a közösségnek van egy nemzeti értékrenddel bíró, komoly, képzett, művelt, okos, ügyes, cél-tudatos, becsületes vezetője és neki pedig vannak kiváló helyettesei, munkatársai.

Az utcanagy lehetséges feladatai

- Természetesen van munkaterve, aminek az alapján ütemezi az utcaközösség feladatait;

- összetartja az utcatanácsot, az utcaközösséget;
- vezeti a havi utcagyűlést, nyilvántartja a szomszédságokat (létszám, gondok-bajok, segítenivalók stb.);
- kapcsolatot tart más utcaközösségekkel (utcanagyokkal), közvetít szomszédságok (szomszédságfők), házközösségek (háznagyok) között;
- együttműködik a negyedmesterrel;
- szervezi a feladatokat, a közmunkákat, összeállítja a szolgáltat-szert a közmunkákra;
- megszervezi az utcaközösség ellenséges támadás elleni védel-mét, a rend helyreállítását;
- felügyeli a vagyon használatát, gondoskodik a vagyonvéde-lemről, a tűz elleni védelemről;
- felel az utcaközösség irataiért, jegyzőkönyvek vezetése és tárolása, az utcaközösség határozatainak (végzéseinek) őrzése, nyilvántartása, éves számadások és vagyonleltár készítése, utcanapló vezetése az utcaközösségben történt eseményekről (születés, halál, esküvő, ünnepélyek, közmunkák, kitün-te-tések stb.);
- hetente bejárja az utcaközösség területét, vizsgálja a házakat, közterületeket s egyebeket: mi javítandó, tisztítandó, taka-rítandó stb.;
- fellép az állatkínzás, a környezet és a természet rombolása ellen, járványok megelőzésében közreműködik;
- ünnepélyeket, vigasságokat szervez;
- ellát művelődésszervezési feladatokat, kirándulásokat, zárán-doklatokat szervez;
- ügyel az erkölcsökre, a szomszédságok vitáinak rendezése;
- az utcaközösség határtábláinak kihelyezése;
- az utcaközösség térképének elkészítése;

- az utcaközösség vagyonának kezelése (szerszámok, kisüzemek, földek, gépjárművek, épületek, raktárak, boltok...)
- félévente beszámol a tevékenységéről; stb.

Hasonló a háznagy feladatköre is. Háznagyot választhat magának például egy két lépcsőházas, négyemeletes tömbház vagy egy tízemeletes tömbház.

*Láng Adolf (Prága, 1848 – Bécs, 1913) építész,
a Pécsi Nemzeti Színház és a pécsi városháza tervezője*

A TÖBBNEMZEDÉKES NAGYCSALÁDOK ÉLESZTÉSE

Magyarország családszerető ország!

A halódó kiscsalád¹

A nemzet legkisebb intézményes egysége és egyik legfőbb értéke a család, amely a házastársi, ill. vérségi kapcsolatban együtt élők közössége. Ám vannak olyan zavaros gondolkodású városi értelmiségiek — urbánus kártevők, Pécssett pukároknak neveztetnek —, akik idegen, nyugat-európai meg usás hatásra azt terjesztik: a nemzet alapegysége nem ám a család, hanem az egyén. Meg hogy a társadalom legyen kevert, legyen tele idegenekkel; ne legyen nemzet! Nyilvánvaló, hogyha eme új-barbár antihuniták, e szerencsétlen pukárok egy nyarat végigkapáltak volna a tűző napon a földeken, mint azon magyarok, akiket ők lenéznek, leparasztognak, megvetnek, kinevetnek, kigúnyolnaka „pesti” urbánuskabaréikban, efféleszamárságokat nem terjesztenének. E beteges elgondolásuknak azonban csak az egyik következménye a házasság nélküli, élettársi együttélés.

¹ Erről lásd Vadas Gyula – Veress Albert: *Az ördög cimborája. A felcsíki öngyilkosságokon túl...* Csíkszereda, 2012, Státus Kiadó. 241–255.

Szerkezete szerint különféle családfajtákat ismerünk, ezek gazdasági és érzelmi-szellemi alapokon szerveződnek. Nagyságuk, feladatuk koronként változik. A régi nagycsaládban kettőnél több nemzedék élt együtt, s patriarchális rendben, közösen gazdálkodtak, egy fedél alatt, egy kenyéren éltek. A kiscsalád többnyire a szülőket (férj, feleség) és a gyermekeket foglalja magában mindaddig, amíg a gyermekek, saját családot alapítva, a szülői családból ki nem válnak. A nagy- és a kiscsalád ma is létezik a magyarság körében, a gazdasági és társadalmi körülményektől függően akár egy-egy településen belül is, bár a kiscsaládok óriási többségben vannak.

E két jellegzetes családfajtán túl átmenetek alakultak ki. A kiscsalád még kisebb fajtája az egyszülős vagy csonka család; a szülők válása vagy az egyik szülő halála miatt jön létre. De úgy is, hogy az egyedülálló felnőtt, rendszerint nő, gyermeket vállal vagy fogad örökbe. A vegyes kiscsaládban a szülők vérrokonságban nem lévő gyermekeket hoznak előző kapcsolatukból az új kiscsaládba. A nagyszülős kiscsaládban a nagyszülők nevelik az unokákat. A kibővített kiscsaládban rokonok is vannak, mégsem nagycsalád, mert saját gyermekeket nevelő további családrészeket nem fog egybe. Kibővített az olyan kiscsalád, amelyikben a szülői család kibővül az egyik házas gyermek családjával; vagy megözvegyült szülővel, egyedülálló testvérrel bővül az egyik gyermek kiscsaládja. Nem család a rokonságban nem lévő, több felnőttből álló háztartás, az egyedül élő felnőtt vagy a nemi fogyatékosok együttélése.

Ha a család tagjai a létfenntartás, pl. étkezés, napi kiadások költségeit teljes egészében vagy legalább részben közösen viselik, egy háztartást, egycsaládos háztartást alkotnak; ha több család vezet közös háztartást, többcsaládos háztartást. Az egy vagy több családot magába foglaló háztartást családháztartásnak

nevezzük. A nemzedékek szempontjából osztályozva a család lehet egy-, két-, három, ritkábban négy-, esetleg ötnemzedékes.

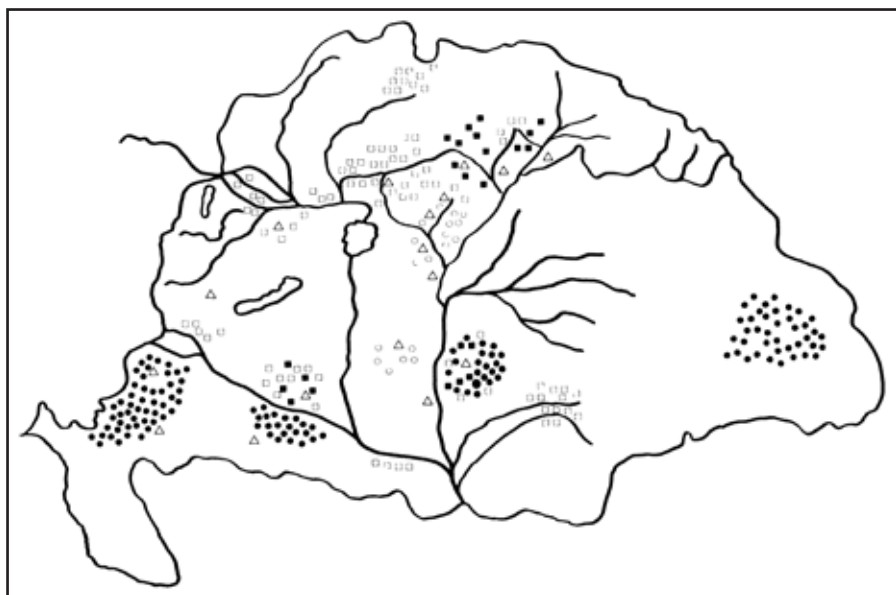
Osztályozható még a család a feladatok (termelési, fogyasztási, utódnemzési), a házasság fajtája (monogám, poligin, poliandrin), a család bővülése (matrilokális, patrilokális), irányítása (patriarchális, matriarchális), összessége (teljes, csonka, újjászerveződött), történelmi változata (paraszti, nemesi, polgári, munkás), az egyén családdhoz való viszonya (származási, nemző, házasságkötéssel szerzett) és a családi szerepek szempontjából is. Ha minden osztályozási szempont (tényező) minden lehetséges változatát képesek lennénk figyelembe venni, akkor a lehetséges családfajták száma pár tényező néhány változata esetében is több száz lehet.

A *halódó kiscsalád* kifejezés egyfelől arra utal, hogy a család tagjainak a száma legtöbbször kicsi (pl. házaspár, illetőleg élettársi kapcsolatban élő pár és gyermekek), másfelől egy, a nyugati, pénzhajhász társadalmakban általánosan megnyilvánuló, beteg tömegjelenségre mutat: csak egy- vagy kétnemzedékes; a napi működése többnyire akadozó; összetartása gyenge, belső kapcsolatai ingatagok; külső, többnyire állami és önkormányzati segítségre szorul; a gyermekek felnőve kiköltöznek belőle, kétnemzedékesből egynemzedékesre vált; a teljesítménye alacsony; az idős házastárs halálával az egyik fél — főleg a feleség — egyedül marad; sok a szabadideje a tagoknak; fogyasztási reklámokkal, választási jelszavakkal, politikai hazugságokkal könnyen befolyásolható, sok pszichoszomatikus kórkép jelenik meg benne stb. Mind-mind igen kedvezőtlen és káros jelenségek — a többnemzedékes nagycsaládhoz mint nemzeti értékhez viszonyítva. A boldog családok mind hasonlóak egymáshoz, minden boldogtalan család a maga módján az — írja Lev Tolsztoj az *Anna Kareninában*.

Nem volt mindegyik család hajdanában sem többen-
zedékes és nagycsalád. Család és háztartás a Magyar Királyság-
ban sem volt változatlan. A hagyományos világ paraszti társa-
dalmában általánosnak tekintett nagycsaládi rendszer mítoszát
csupán romantikus feltevéseken alapuló megközelítés alakította
ki. A néprajzi terepkutatások jobbára a XIX–XX. század
fordulójának idejére és a két világháború közötti időszakra
vonatkoznak, tkp. azon időkre, amelyekre a XX. század első
felének adatközlői még vissza tudtak emlékezni. A hivatalos
statisztika néprajzilag is felhasználható adatai csupán az 1870-
es évektől állnak rendelkezésünkre. A magyar társadalom nagy
többségét a XX. század közepéig kitevő parasztságnak a kor,
nem, családok és háztartások szerinti alakulása fő vonalait tehát
csak attól kezdve lehet felvázolni. A korábbi időszakok család-
szerkezetét a néprajzos csak levéltári kutatások alapján írhatja
le, ám a források és a kutatás természetéből adódóan e leírás
inkább helyi érvényű, nem a paraszti társadalom egészére illő.

A család mérete a XVIII–XIX. században növekedett meg
minálunk, majd a XX. században a nyugati polgári világban
szokásos kiscsalád hódított magának ismét teret. A kis- és
a nagycsaládos országrészeink vegyesen helyezkedtek el. A kis-
családok a Tiszántúl északkeleti részein s a hozzá kapcsolódó
felvidéki vármegyékben (Ung, Bereg és Ugocsa), a Szepességben,
a Kisalföldön és tágabb környékén voltak jellemzőek. A Felvidék
középső része és a Délvidék nagycsaládos országrészeink voltak.
Királyságunk egészében azonban a kiscsaládok vannak több-
ségben. De mindig jelen volt a köztes fajta, a bővített család.²

² Fél Edit – Hofer Tamás: *Arányok és mértékek a paraszti gazdálkodásban*.
Budapest, 1977, Balassi Kiadó, 13.

Jelmagyarázat □ együtt élő nagycsaládok ○ külön élő nagycsaládok
 ■ kiscsaládok ● nagycsaládok a szlávoknál és románoknál
 △ nagyobb városok

Családfajták a XVIII. és a XIX. században a Magyar Királyságban³

Az idegen elnyomók parancsára véres erőszakkal megalkotott termelőszövetkezeti csoportokkal (téeszcsé⁴), majd a termelőszövetkezetekkel megszűntek a paraszti családi gazdaságok, és maguk a még meglevő bővített családok is gyors bomlásnak indultak. A vidéki élet egész rendje, az emberek öltözete, viselkedése, a házak külseje és belseje, az emberek közötti kapcsolatok gyökeresen és hátrányukra változtak.

³ Széman, Zsuzsa: Die Herausbildung und Auflösung der Großfamilie in Ungarn. *Zeitschrift für Soziologie*, Jg. 10, Heft 1, Januar 1981, 101.

⁴ A komonisták erőszakos mezőgazdasági „kollektivizációja” eleinte csak egyes munkák közös elvégzésére szorította rá a parasztokat, és ún. termelőszövetkezeti csoportba kényszerítette őket.

A kiscsaládban nincsenek olyan sokszínű és sokoldalú családi és munkakapcsolatok, mint a többnemzedékes nagycsaládban. A nyugati társadalmak több száz éve tartó, tőkés termelési viszonyainak a baljóslatú folyamatai a kiscsaládokra igen rossz hatással vannak: kialakul a tömegtársadalom, megjelenik az elmagányosodás, az egyedüllét, a lelki-szellemi elszívárosodás, az érzelmi elszikesezés, az embertársak iránti közöny s ezek következményeként az egyének tömegei testi-lelki betegségekben szenvednek. A kiscsaládokból hiányoznak a több nemzedék együttéléséből származó, igen kedvező nevelési helyzetek, a sokféle szerep, a szép hagyományok, a családi szokások, a munkafogások eltanulása, az érzelmi gazdagság, a szellemi üdeség (népmese, népdal, népköltészet, szólások, közmondások, népművészet, a munka, a tudás megbecsülése, az idős emberek tisztelete stb.).

A moldvai csángó magyaroknál még ma is a nagyméretű család és a mély vallásosság az életük, a fennmaradásuk alapja az elnyomó, idegen közegben. A csángók úgy vélik, hogy a nagy család a szép család. Jeles napokon számosan összegyűlnek, körülülük az asztalt. Együtt a család.

Ám Földünk más részein is maradtak még sok tízfős nagycsaládok: Kínában, Brazíliában, Indiában, Afrikában, Hátsó-Indiában. És micsoda véderőt képeznek a családnak azon mostoha életkörülmények között! Vajon meddig még? Ugyanis az erőszakos és tolakodóan terjeszkedő, globalizálódó nyugati kultúra tönkreteszi, szétzülleszti őket is.

A polgárosodás terjedésével bomlik a többnemzedékes nagycsalád is. Ám nem csak a polgárosodás a ludas e jól működő és szerencsés családszerkezet szétesésében. E meglehetősen kedvezőtlen folyamatnak a legfőbb oka a népesség növekedése, a földbirtokrendszer visszasságai, az ipari tömegtermelés meg-

indulása. S ezek, mint a vörös vírus a nemzetet, bomlasztják a többnemzedékes nagycsaládot. Mert a népességtömörülések (a városok) közepébe vagy közelébe telepítik a tőkével bíró kizsákmányolók a gyáraikat, üzemeiket az olcsó munkáskezek miatt, a falvakból meg özönlenek az ipari központokba a „jobb élet” reményében az elszegényedő, megalázott parasztok, telkes jobbágyok, zsellérek.

A nyugati társadalmakban már régóta, mintegy kétszáz éve, a nagy tőkével bíró egyének szorgalmazta, minél nagyobb haszon elérését célzó (harácsoló) tömegtermelés hatására terjed az a kiirthatatlannak tűnő agyi vírus, ami arra ösztönzi a halódó kiscsaládban felnövekvő gyermekeket (persze az egyéb társadalmi körülmények is fertőzik az agyakat), hogy költözzenek külön a szüleiktől, építsenek saját házat vagy vásároljanak saját lakást maguknak — természetesen a banki pénzkupecsek hiteleből. Ez az igencsak torz gondolkodási és cselekvési irányultság teszi tönkre a nyugati társadalmakra olyannyira jellemző tömegtermeléssel és az ahhoz társuló, mély társadalmi igazságtalanságokkal a kiscsaládokat és az egyéneket, és okozza a legkülönbélebb pszichoszomatikus kórképeket.

Jellemző e torz gondolkodásra, amit nyugodtan nevezhetünk betegesnek is, hogy a hirdetői — korunk urbánus sámánjai, a magazinpszichológusok és nyomukban az ügyben járatlanok is — „szociálisan éretlennek” bélyegzik ama fiatal férfiakat és nőket, akik a húszas éveik végén, vagy később is, még a szüleikkel (az édesanyjukkal) laknak a szülői házban vagy lakásban, nem költöznek albérletbe, vagy nem bérelnek lakást maguknak; nem siettetik „felnőtté válásukat”, mert kényelmesebb „örök gyerekként, felelősségvállalás nélkül” éldogélni — sugallják a fertőzött elméjű pszichológusok a televízió- és rádióműsorokban és a nőknek szánt magazinokban. Az életkoruk

szempontjából felnőttek, az önálló család alapításából viszont gyermeknek tartják az ilyeneket a televíziókban, a rádiókban és a bulvárlapokban a „klinikai szakpszichológusok”. Nevet is adtak e jelenségnek: Pán Péter-szindrómaként emlegetik, és „pszichoszociális fejlődészavarnak” bélyegzik.⁵

Ám ha a kíváncsi nagycsaládi közösség felől vizsgáljuk e jelenséget, akkor lehetségesnek véljük, hogy talán éppen ez tereli egyszer, egy-két nemzedéken belül az egyének gondolkodását ama irányba, hogy mégiscsak jobb egy nagyobb családban, közösségben élni, hiszen úgy jobb az egyének és a családi közösségek esélye arra is, hogy a világ romboló lelki-szellemi hatásai, a pénzkufárok ravaszkodásai, banki nyomor-gatásai és a lelki betegségek ellen sikeresebben védekezhessenek.

Mi ismerjük e memetikai vírusnak, az újabb és újabb halódó kiscsaládok létesítésének — a pénzkufárok terjesztette eme urbánus kényszerbetegségnek — az ellenszerét: s ez nem más, mint a többnemzedékes nagycsaládok visszaszervezése a nemzet életébe, vagyis a többnemzedékes nagycsaládokban való létezés. Amíg azonban nem kezdünk hozzá a „védőoltások” beadásához, a kényszer megtöréséhez, vagyis a nemzet tagjai gondolkodásának, szemléletének a többnemzedékes nagycsaládok létesítése felé való átirányításához, addig maradnak a szokásos kiscsaládi viszályok, a családi erőszak, a család ki-irtása, a felosztott házasságok, a válások, a különélések, a csonka családok, az élettársi kapcsolatok, a népességszökkenés, az elhanyagolt, szegény gyermekek, a sodródás, a viselkedési zavarok, a nemi fogyatékosok undorító dicsőítése, a nemi fogyatékosok közbotrányt okozó, elmebeteg viselkedése, a „társadalmi nemiség” (dzsenderizáció) kényszerítése, az egyedüllét,

⁵ Sir James Matthew Barrie (1860–1937) skót író mesehőséről – Pan Peterről – kapta a nevét a jelenség.

a magány, a bizonytalanság, az idegeskedés, a gyomorfekély, az alkoholizmus, a drog- és gyógyszer-fogyasztás, az immunrendszer további gyöngülése és a legkülönbébb népbetegségeknek a terjedése.

Tudjuk, hogy ennek nem kell így lennie, és hogy okosan változtatni lehet mindezen — bölcs, messzelátó államférfiakkal és gondolkodó magyarokkal együtt.

A múlt század 30-as éveiben Gömörben még 40 fős nagycsalád is volt. Faluhelyt régen elárvult ismerősöket (nem rokonokat) is befogadott egy-egy többnemzedékes nagycsalád. Nem hagyták őket éhen halni vagy megfagyni.

Palóc hosszúház melléképületekkel (Szilvásvár)

„A palóc legény... ha megnősült, nem alapított magának külön tűzhelyet, hanem hazavitte az új menyecskét az ősi szülői hajlékba, és ez általánosan elterjedt szokásból kifolyólag nagyon

gyakori eset volt, hogy egy-egy öreg palócz pár három-négy, feleséges fiával, ezek gyermekeivel — s nem ritkán dédunokaival — egyugyanazon közös hajlékban, közös háztartás mellett élte át az életet. Az ilyen palócz famíliák aztán természetesen népesek is voltak, egynémely helyen 35-40-en is laktak egy földél alatt.”⁶

A hadhoz tartozás erős tudata az élet számos eseményében megnyilvánult. Ha egyik család házat épített, a hadhoz tartozó többi is részt vett az építési anyagok hordásában; a betakarítást úgy tervezték, hogy arra családonként egymás után kerüljön sor; a gyermekágyas asszonyoknak egy-két alkalommal mindegyik hadbéli család ebédet vitt; s lakodalomkor az egy hadba tartozókból kerültek ki a vőfélyek, temetéskor a halottvivők.⁷

Egy mai jászdózsai lakos ezt jegyzi meg: „Édesanyám mesélte, hogy a Rákóczi utca közepe táján lévő »Kiss« család 42 személyt számlált a két db négyosztatú parasztházban — fiatalok, házasok, öregek és sok gyerek... A XX. sz. második felében már az is ritkaság volt, ahol három gyereket neveltek, az pedig szinte országos csoda, ha az utódok száma a tízet meghaladta.”⁸

Valljuk: a nemzet, egy-egy közösség — pl. a többnemzedékes nagycsalád — érdekei és jogai előbbre valók, mint az egyének érdekei és ún. emberi jogai, amiknek a túlhajtásait a beteg nyugati társadalom zavaros, urbánus-liberális bajkeverői, az újbarbárok hirdetnek egyre nagyobb hanggal.

Legfőbb ideje ennek a rosszízű individualizmusnak véget vetni, és alaposan kidolgozni a többnemzedékes nagycsalád és

⁶ Istvánffy Gyula: Újabb adalékok a palóczok néprajzához. *Ethnographia*, 1898, 305.

⁷ Lásd Manga János: *Palócföld*. Budapest, 1979, Gondolat Kiadó.

⁸ Gulyás János: Egyetemről küldték – örökre Dósán maradt. *Dósai Hírek*. *Jászdózsa község időszakos lapja*. XV. évf., 1. sz., 2009. február, 13.

a közösségek elidegeníthetetlen nemzeti alkotmányos jogait. A matematikai káoszelmélet, a rendszerelmélet, a szimmetriaelmélet stb. éppen arra tanítanak bennünket — nemzeti gondolkodókat, a nemzetet az erkölcsi és gazdasági zülléstől féltőket, a sorsáért aggódókat és tevőket —, hogy rendszerben kell gondolkodnunk és cselekednünk a nemzeti közoktatásban, egészségügyben, a nemzet felemelésében, figyelve az arányokra (szimmetriaelmélet), az egyén közösségbe, többnemzedékes nagycsaládba való beágyazottságára (holonisztikus szemlélet), a jó és hatékony módszerek keverésére (transzdiszciplináris szempont) és a többnemzedékes nagycsaládok, egyének közötti különbözőségekre (transzkulturális megközelítés).

Erős érzelmi kötődést és erkölcsi tartást, szilárd közösségi és nemzeti kapcsolatokat, szokásokat, hagyományokat létrehozó és fenntartó többnemzedékes nagycsaládok nélkül aligha lehet a nemzet felemeléséről elmélkednünk, aligha érhetünk el eredményeket az erkölcs, az egészség, a nemzetgazdaság, a közoktatás stb. javításában, aligha leszünk képesek az ordas idegen eszmék képviselői és az idegenek által megalázott nemzetünket az utód-komonista és a liberális újbarbárok diktatúrájából kiemelni.

Ugyanis ez a hathatós megelőzés az iskolai konfliktusok, az iskolai agresszió, a rossz tanulmányi eredmények, a felosztott házasságok ellen, a bűnözés, az alkoholizmus, a családkiirtás, a narkománia, a prostitúció, az öngyilkosságok számának stb. mérséklésére, a nemi fogyatékoságok, a pszichoszomatikus kórképek ellen, a tünetváltások és tünetvándorlások megelőzésére, a liberális-urbánus és egyéb hazudozások, a nemzet erkölcsi romlása és a nemzetünktől idegen, romboló mémek, a gondolkodás tartalmi zavarai ellen.

Viták, összetűzések, veszekedések, sértődések, viszályok nyilván a többnemzedékes nagycsaládban élők között is voltak

(ezekről közmondásainkban, szólásainkban, balladáinkban, meséinkben bőven lelünk bizonyítékot), azonban ha az egyén nagycsaládban való létezésének, fölnövekedésének a közösségi „nyereségét” vesszük, az törvényszerűen sokszorta nagyobb, mintha „egymáshoz nincs közünk” emberek között, halódó kiscsaládban élne, elmagányosodva, szomorúan, bizonytalanságban: a következő betegségére és a halálára várva, a kitaszítottság miatt a jó családi közösség melegsége után sóvároghat.

Az emberiség túlszaporodása miatti tömegtermelés a kultúrák, a tömegtársadalmak egyre súlyosabbá váló, elkerülhetetlen működési zavarait is kitermeli, s az egyének, akik már régen kikerültek a család védelme alól, a létezés e satnya folyamában beteg emberként tengetik egyre boldogtalanabbá váló életüket.

A mentálhigiénés szakmák pedig — amelyekre igen nagy ellátási teher hárul az efféle civilizációs nyavalyák miatt, a saját működési logikájukat követve csapdába estek (miközben maguk is tele vannak lelkileg bizonytalan, sőt beteg szakemberekkel) —, pszichoterápiás túlbuzgóságukat mindenkiére ki óhajtják terjeszteni, és a tömegtársadalom súlyos működési zavarait, a tömeges megbetegedéseket a már beteg egyének gondolkodásának a megváltoztatásával akarják felszámolni. Fából vaskarika! Mintha attól, hogy a magas vérnyomásos vagy a gyomorfekélyes páciensnek elmagyarázzuk a vérkeringés vagy az emésztés fiziológiáját, az meggyógyulhatna.

A „szép szóval” megállíthatatlan túlnépesedés és eltömegesedés okozta igen komoly lelki feszültségek, zavarok futószalagon termelik a társadalmi igazságtalanságokat, a lelki betegeket, aztán a testileg is beteggé váló egyének százmillióit. E több száz esztendeje tartó satnyulásban egyre jelentősebb szerepet szánnak az államok az egyre inkább tehetetlenné váló pszichoszomatikus orvoslásnak és a „mentálbetegségügynek”.

Holott egyértelműen a közösségek hiánya miatt fellépő efféle senyvedésnek a többnemzedékes nagycsaládok és a települések öngazgató közösségeinek az újraszervezésével véget lehetne vetni! *A „betegségügy” fejlesztésével ez nem lehetséges.*

A magyar nemzeti kormány eddigi nagyon helyes és szerfölktt eredményes családpolitikája talán egyszer eljut oda is, hogy irányítói felismerik a többnemzedékes nagycsaládnak és a települési öngazgató közösségeknek a nemzet életébe való visszaszervezése, visszavezetése rendkívüli fontosságát is.

Újabb érv a nemzeti kormány számára. Például, ha eleddig öt különálló, vérrokonságban lévő kiscsalád egybeköltözik, nem kell öt vízmelegítőt, öt kazánt, öt autót, öt mosógépet, öt mosogatógépet, öt falfűrót, öt kenyérsütőt, öt gáztűzhelyt stb. venni, öt disznóólat, öt istállót, öt garázst, öt gépkocsi feljárót stb. építeni. S csak egy fenyőfát kell körbeállnia karácsonykor a nagycsaládnak! Hatalmas pénzeket, óriási összegeket lehet ekképpen megtakarítani nemzetgazdasági szinten is. Amiket aztán nemzetünk további felemelésére, a magyar tudomány fejlesztésére, az iskolák felújítására, az orvosok és a pedagógusok alacsony fizetésének az emelésére stb. lehetne fordítani. Takarékoskodás az is, hogy a nagyobb gyermekek kinőtte ruhákat, cipőket örökölhetik a kisebbek, s a család felsőbb osztályos gyermekeinek a tankönyveit a kisebbek kaphatják meg. S ami még a kiscsaládokban a kismamákra jellemző, jelesül a gyesneurózis, az a többnemzedékes nagycsaládban feledhető lesz.

A többnemzedékes nagycsaládban mindig van valaki ott-hon, a nagycsalád a mindennapi létezését, működését, napi feladatait, ünnepeit, szokásait, hagyományait ésszerűen képes szervezni, fenntartani, a bevételeit okosan tudja beosztani, együttműködik a javak megszerzésén, előállításán stb. Lényegesen olcsóbb fenntartani a közös javakon osztozó nagycsaládot,

hiszen az észszerű gazdálkodás révén jelentősen javul a megtakarítás, a javak megbecsülése, nincs pocsékolás.

Másik példa. Egy szorosabb rokoni kapcsolatban lévő, ám nem együtt, egy háztartásban, nem egy kenyéren élő, de rendszeresen, nem csupán a jeles napokon összejáró családok, legyenek mondjuk 21-en, hét korszerűtlen lakásban, zsúfolt lakótelepen laknak. Külön-külön a feleség és a férj szülei (1-1 lakás), a feleség kettő és a férj egy testvére a családjukkal (3 lakás), a feleség anyjának a nővére (1 lakás) és a férj-feleség a gyermekekkel (1 lakás); összesen 7 lakás. Egy-egy lakás legyen 50 m²-es, kétszobás, összkomfortos panellakás; együtt 350 m²-t tesznek ki. Egy-egy lakás havi fenntartása legyen átlagosan 50 ezer Ft (nem számolva a váratlan meghibásodások okozta kiadásokkal); mindez együtt havi 350 ezer Ft-ot tesz ki. Hogyha e 21 ember egy nagy lakásban vagy házban élne, annak a fenntartási költsége nem tenné ki a havi 350 ezer Ft-ot.

Továbbá: a feleségnek és a férjnek a szülei, ill. a feleség édesanyjának a nővére előbb-utóbb gondozásra-ápolásra szorulnak. Ha az egyik szülőjük egyedül marad, nehezen vagy nem tudja majd a lakását fenntartani, a nagynéni sem. Gyermekeik nem vehetik magukhoz őket, mert ahhoz a lakásuk kicsi. Szociális otthon a megoldás, öregek otthona? Vagy nyugdíjasok háza, ahol szintén idegenek között kell élniük? Netán a szülők már családos gyermekei vállalják az idősek ápolását? Aztán majd később az unokák? Nehezen elképzelhető a mai társadalmi valóság és elfajult gondolkodás talaján.

A megoldás számukra a többenmzedékes nagycsalád megalapítása, az együvé költözés, a közös háztartás. Ehhez persze eme elképzelt kiscsaládoknak sok mindent át kell gondolniuk ahhoz, hogy a döntésüket, miszerint egy kenyéren fognak élni, meghozzák. És ehhez tervezési segítséget, „mód-

szertani füzeteket” kell kapniuk a nemzeti kormánytól vagy családi szakmai szervezetektől.

* * *

Bemutatok itt néhány nagyon szomorú történetet.⁹ Kérem az olvasót, vonja le belőlük a következtetéseit.

I. történet. Két, ötvenes éveiben járó fiútestvér, az egyiknek kettő, a másiknak három nagy gyermeke van. Mindketten kitűnő anyagi körülmények között, nagy városi lakásban élnek. Szüleik panellakásban laknak, jóval túl vannak a nyolcvanon. Egyedül magukat ellátni már nem képesek. A két fiú ugyan rendszeresen látogatja az öregeket, és az unokák is néha, ám magukra hagyni őket veszélyes. Bármelyikük családja magához vehette volna őket, ám mivel még dolgoznak, az unokák meg felsőbb iskolákba járnak, senki sem vigyázott volna rájuk napközben. A két fiú végül is öregek otthonában helyezte el a szüleit. Ott meg hamarosan meg is haltak.

II. történet. A kétszobás panellakásból kirepültek a gyermekek, mindketten új kis családot alapítottak. Családi házat építettek saját maguknak. Édesapjuk viszonylag fiatalon, már az ők elköltözésük után, elhalálozott. Édesanyjuk immáron másfél évtizede egyedül, magányosan él. Két gyermeke és három unokája néha meglátogatja őt, a nagyobb családi ünnepeket mindig valamelyik gyermekénél tölti. Mindkét gyermeke átlagon felüli keresettel bír, mindkettőnek van személygépkocsija és nyaralója a Balaton mellett. Négy házat és egy lakást tart

⁹ Ezek az erdélyi öngyilkosságokat kutató korábbi könyvünkben találhatók. Lásd Vadas Gyula – Veress Albert: *Az ördög cimborája. A felcsíki öngyilkosságokon túl...* Csíkszereda, 2012, Státus Könyvkiadó, 252–255.

fenn a család, a nagymama a csekély nyugdíjából alig bírja fenntartani az övét.

III. történet. Az édesanya egyedül neveli értelmi fogyatékos fiát, férje elhagyta (éppen amiatt, mert a gyermek fogyatékosnak született). Az anya szülei meghaltak, rokonsága nincs. 33 ezer Ft ápolási díjból élnek ketten, igen-igen szűkösen, egy kis hegyi faluban. Az önkormányzattól kapnak néha segélyt.

IV. történet. Az asszonynak öt fia van, mindegyiknek jó szakmája és viszonylag jó keresete. Családi házban laknak a saját gyermekeikkel. Anyjuk 35 éve vált el az apjuktól. Lakótelepi, II. emeleti panellakásban élt. 76 éves korában gutaütést kapott, felügyelet nélkül nem lehetett hagyni. Öt gyermeke úgy döntött, egyikük sem veszi magához az édesanyjukat. Berakták egy szociális otthonba. Néha-néha meglátogatja valaki a gyermekei közül. Az unokái szinte sohasem. Egyébként az öt testvér sem tart szoros kapcsolatot egymással, s a gyermekeik, mint unokatestvérek, 13-an vannak, alig ismerik egymást.

V. történet. A fiatalember szüleinek a házassága elhibázott volt. A lángoló szerelem az összeköltözéssel szinte azonnal elmúlt. A bíróság a bátyját édesanyjának, őt magát édesapjának ítélte. A fiatalember a testvérét alig ismeri, kiskorukban elszakadtak egymástól, anyjával sem tartja a kapcsolatot. Amikor kiskamasz lett, elkezdett csavarogni, rászokott a kábítószerre. A gyámügy állami nevelésbe vette, ám ott is folytatódott nyomorult élete. Nagyszülei mostak rá, etették. Túl volt már a 18. életévén, és még mindig csak a kilencedik osztályba járt a szakiskolában. A sok igazolatlan hiányzása miatt onnan is kizárták. Csavargott, bandákhoz csapódott, lopott, kábítószeres cigarettát szívott, előzetes letartóztatásba került, elítélte a bíróság. Apja kitagadta, a nagyszüleihez sem járhat. Csalódtak benne — mondták nekem az egyik látogatásom alkalmával. A gyer-

mekvédelem, mivel már utógondozott volt, kidobta magából. Hajléktalanként járja az utcákat, kertvárosi panelházak pincéiben alszik.

VI. történet. A férjétől két fiúgyermekének kiskorában elvált anyja csonka családban küszködött. Fiai egyetemet végeztek, ám nem találták a helyüket a társadalomban. Mindketten családot alapítottak, két-két gyermekük született. Az anyjukat egyedül hagyták a 10. emeleti, kétszobás lakásban. Az idősebbik fiú tizenkét évi alkoholizálás után, egészségileg teljesen tönkremenve, felakasztotta magát; a fiatalabbik, akinek a házassága szintén igen zűrös volt, ugyancsak öngyilkos lett. Az édesanya belebolondult a fiai elvesztésébe és az egyedüllétbe.

VII. történet. A szülőknek rossz volt a házassága. Az anya kényszerűségből, édesapja kívánságára ment hozzá férjéhez, ám hosszú éveken keresztül szeretőt is tartott. Alkoholista lett, s a lassú önpusztításba 53 éves korában halt bele. Férje 5 évvel élte őt túl, magányban, szegénységben. Egy fiúgyermekük született, akit a családdal együtt lakó, a II. világháború óta özvegy nagymama nevelt fel, mivel a szülei nemigen törődtek vele. Közben a nagymama a lányát, a fiát és a vejét is eltemette. Az unokája — a nagymama minden erőfeszítése ellenére — szintén alkoholista lett, a család megmaradt vagyonkáját elherdálta, feleségétől elvált, gyermekét elhagyta.

VIII. történet. A 88 éves apa egyedül él háromszobás, lakótelepi panellakásában. Két fia nem törődik vele, nem látogatja. Anyjuk halála után, 30 évvel ezelőtt, csúnyán összevesztek apjukkal. Bár az öreg a viszonylag jó nyugdíjából tisztességesen meg tud élni, számos betegség kínozza. Az egyedüllét már régóta kikezdte a lelkét; unokái sem látogatják. Ha a lépcsőházban találkozik egy-egy rokonszenvező lakóval, csupa panasz, csupa szomorúság.

IX. történet. A tanárnő egyedül neveli két nagykamasz, gimnazista gyermekét. Durva férjétől évekkel korábban el kellett válnia, kapcsolata vele nincs. Idős szülei vidéken élnek, közvetlen segítséget nem tudnak nyújtani neki; ők is támogatásra szorulnának. A tanárnő gyermekei, egy fiú és egy leány, meglehetősen rosszul neveltek lettek. Dohányoznak, gyengébb hatású kábítószereket fogyasztanak. Az iskolában sorozatosan panaszkodnak rájuk a tanárok, tanulmányi eredményük közepes, elégséges. A tanárnő bánatában igencsak elhízottá vált, holott egy csinos, szép nő volt fiatalabb korában. Több betegség is kínozza (fejfájás, magas vérnyomás, reflux, pánik, alvászavar, hátfájás stb.). Arra, hogy újból férjhez menjen, megbízható, kedves társat találjon magának, aligha van lehetősége.

X. történet. A férj tehetséges volt, ám a két gyermeke el-tartása miatt mérnöki tanulmányait nem tudta befejezni, bányában kellett munkát vállalnia. Az ő és a felesége szülei falun laktak, kisebb élelmiszer-csomagokkal segítették a kis-családot. Noha a bányában viszonylag jól keresett a komonisták önkényuralmi rendszerében, ám 30 éves korában baleset érte: rádőlt egy csille, súlyosan megsérült a gerince. Rokkantnyugdíjas lett, megkeseredett emberré vált, és az alkoholhoz menekült.

XI. történet. Az asszony szülei meglehetősen tehetős emberek voltak, édesapja egy „szocialista nagyvállalat” igazgatója volt. Mivel csípőficammal született, házassága nem úgy sikerült, ahogyan a szülők tervezték. Egy állami gondozott vette el, két leányuk született, majd a férj Nyugat-Németországba disszidált. Az asszony a szülei által vásárolt, háromszobás panellakásban egyedül maradt a két gyermekével, majd amikor a szülei meghaltak, az anyagi támogatás is elmaradt. A két leány férjhez ment, külön kis családot alapítottak. Az édesanyjuk magára maradt. A ma már idős asszony egyre nehezebben mozog, és

egyéb belbetegségek is keserítik az életét. Az egyetlen élvezete az, hogy orvosi rendelőkbe jár, mert azokban legalább egy kicsit foglalkoznak vele, kap néhány jó szót.

XII. történet. Miután szeretett férje meghalt, az idős hölgy egyedül maradt a háromszobás családi házban. Két fia is nagy családi házban élt, külön-külön a saját családjával és a két-két gyermekével, vagyis az unokákkal. Fiai hetente látogatták felváltva az édesanyjukat, aki oly rossz egészségi állapotba került az évek során, hogy kénytelenek voltak szociális otthonban elhelyezni, ahol hamarosan meghalt. Ámbár mindegyik fiának a családja képes lett volna arra, hogy az édesanyát befogadja, gondozza és ápolja őt.

* * *

Sokan tudnának hasonló kiscsaládi történeteket mesélni. Ha e személyek nem kiscsaládban, hanem többnemzedékes nagycsaládban éltek volna, biztosan nem kellett volna az idős szülőket öregek otthonába rakni; az öreg édesanyát egyedül hagyni; a fogyatékos gyermekét egyedül nevelő anyát kiszolgáltatottá tenni; a gutaütést kapott anyát szociális otthonba felvetetni; a fiatalembernek hajléktalanná válnia; a két fiúnak öngyilkosnak lennie; a nagymamának a gyermekeit eltemetnie; az öreg apának magára maradnia; a tanárnőnek egyedül küszködni; a mérnökhallgatónak bányásznak állnia; a csípőficamos asszonynak öregségére egyedül maradnia; az idős és beteg hölgynek szociális otthonba kerülnie.

Vegyük végre tudomásul: kötelesek vagyunk a gyermekeinket tisztességesen felnevelni, az idős szüleinket, rokonainkat gondozni, ápolni, eltartani. A nemzeti közösségnek pedig erkölcsi kötelessége eme nemes feladataink ellátásához az adó-

és jogrendszeren és a megtermelt javak újraelosztásán keresztül segítséget adni.

A természetes állapot az egyéneknek jó közösségekben, nagycsaládokban való létezése, felnevelődése. Ezeknek a hiánya termeli ki ama rengeteg pszichoszomatikus kórképet, amelyekkel az ún. mentálhigiénés szakmák (pszichiátria, klinikai pszichológia) nem tudnak mit kezdeni. És nem tudnak mit kezdeni a sok személyiségfejlődési zavarral az iskolapszichológusok, a családgondozók, az ifjúsággondozók, a különféle tanácsadók, a „kócsok” stb. sem. E szakmák képviselői csak tetézik a bajt, hiszen maguk is egy közösségeit elvesztett társadalomban nőttek fel, és mert saját nárcizmusuk, szűklátókörűségük miatt képtelenek felismerni (és nem ismertetik fel velük mások sem), hogy a területi önigazgató közösségeknek a nemzet mindennapjaiba való visszaszervezése rendesen csökkenti a mentális zavarok és betegségek számát és arányát.

Hogyan is volt ez hajdanában a faluban, a magyar paraszti közösségben? Nézzük csak, miképpen rendeződik az Iharos Gáspár és a fogadott leánya, Annus meg annak a férje, Lajos közötti családi viszony Fekete István *Bogáncs* című, szívet melengető regényében.¹⁰ Egyébiránt efféle magasztos tartalmú, világosan vezetett, nemes példákat felmutató regényeket a mai „magyar” írók képtelenek megalkotni. Helyette beteges nárcizmusuktól vezérelt, tehetségtelenséggel fűszerezett, ócska, zavaros, „dekonstruált” szövegeket termelnek egymásnak.

„— Elöregedtem. Amíg tudtam, tettem, de most már nem munka az, amit összebarkácsolok, hát abbahagyom.

¹⁰ Fekete Istvánt (1900 –1970) — a kiváló és az egyik legolvasottabb írónkat is — meghurcolták a komonista barbárok, mert az 1919-es „dicsőséges tanácsköztársaságuk” barbárságát ő is leleplezte a *Zsellérek* című regényében.

— Okosan — mondta Lajos, és újra töltött.

— Eddig is Annus viselte gondomat, meg úgy gondolom, ezután is. Ugye, lányom?

— Úgy lesz, édesapám.

— Nahát! Szóval végrendelkeztem, mert eljött az ideje. Mindenem, amim van, a tietek lesz, s ezért ti engem tisztességesen eltartotok.

— Édesapám — suttogta az asszony —, ha semmije sem lenne, sem kerülne az utcára. Lajos jó ember...

— Tudom, de az írás mégiscsak írás. Az öregembernek is kell valami néha: egy pár cipő, egy kis dohány, újság, ókula, miegymás.

— Minek ezekről beszélni, Gáspár bátyám? Ami kell, az meglesz, csak szóljon.

— Ruhám, mindenem megvan, nem sok bajotok van velem. A malackát azért meghizlalom, a kert is terem, a méhek is hoznak valamit... Anna, lányom, nem lesz több dolgod, mint eddig, csak annyival, hogy háromra főzöl, aztán az ebédet áthozod. Nem szeretek már főzicskélgni, ámbár ha halat fogok, azt magam sütöm meg ezután is... Hát még mi is van? — nézett maga elé Iharos Gáspár, de nem jutott eszébe semmi. — Aztán majd tisztességgel eltemettek, de erre a pénz ott van az ingek alatt, a dohányzacskóban. Hát jól van ez így?

Nem válaszolt senki.

Anna a búbos kemencének fordult, és Lajos is gyanúsan reszelte a torkát. Keze mindenesetre reszketett, amikor tölteni akart, ámbár a poharakat már az előbb megtöltötte. De ezzel a mozdulattal kezét is nyújtotta.

— Itt a kezem, Gáspár bátyám, ez is ér annyit, mint az írás..."

* * *

És most, e könyvem írása közben (2019. VIII. 23-án), mit hallok a rádióban? Három holttestet talált a rendőrség egy budapesti lakásban. Gyilkosság miatt indítottak nyomozást, mert a gyanú szerint a 35 éves apa először négyéves fiát ölte meg késsel, majd a 31 éves élettársát, és magával is végzett: öngyilkos lett. Az egyik szomszéd veszekedést és sikoltást is hallott hajnalban. Senki sem kérdezte meg korábban a szomszédságból tőlük, mi a baj, mit tudnának segíteni. *Mert nincsenek településeinken, amint az régen volt, egymást segítő szomszédsági közösségek.* Nyilván nem először volt efféle veszekedés e családban. És állítólag az előző nap a rendőrség kint volt már egyszer a családnál, az asszony hívta őket azzal, hogy a férje elvette tőle a lakáskulcsot. Ám a rendőröknek nem tűnt fel: *nagy baj lehet e családban.* A *Ripost* internetes újság úgy tudja, a férfi többször is mellkason szúrta a kisfiát, asszonyának meg a nyakát szurkálta össze. Az *Origo* internetes hírportál helyszínen tartózkodó tudósítója szerint a szomszédok nem szívesen beszélnek e családról; volt aki, a tudósítótól tudta meg, hogy gyilkosság történt a szomszédságában.¹¹ Pár nappal később azt is olvastam, hogy még a család kutyáját is meggyilkolta a pusztító indulataival megbirkózni nem képes, segítséget sehonnan sem kapó, avagy senkitől sem kérő férfi.

Érzéketlenek vagyunk egymásra? *Tudom, hogy nem.*

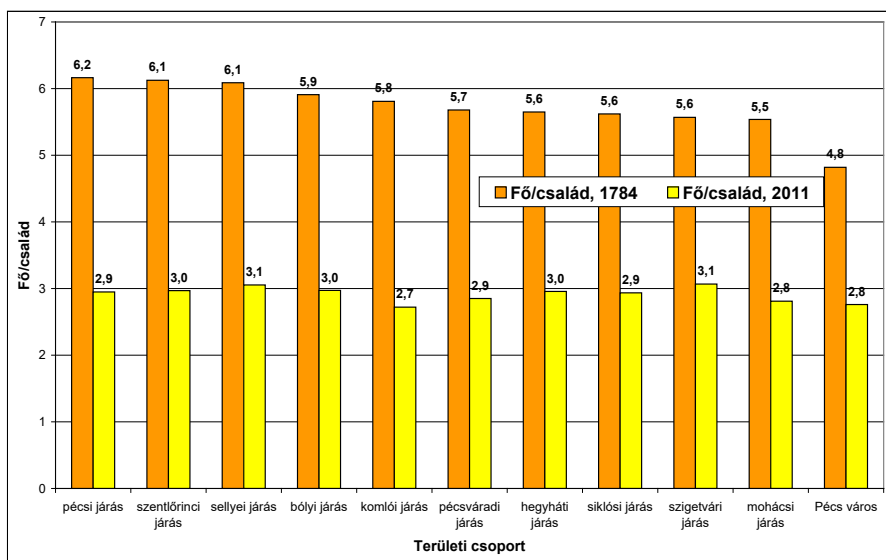
Csak még mindig nincsenek megszervezve településeinken az önkéntes szomszédsági közösségek, sem a „hivatalos” házközösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek. Ha működött volna egy rendes szomszédsági közösség egy jó vezető szomszédságfővel és segítőivel a házban vagy a területen, biztosan nem történt volna meg e szörnyű eset. Hiszen a szom-

¹¹ Három holttestet találtak egy budapesti lakásban. *Origo* Információ, 2019. VIII. 23.

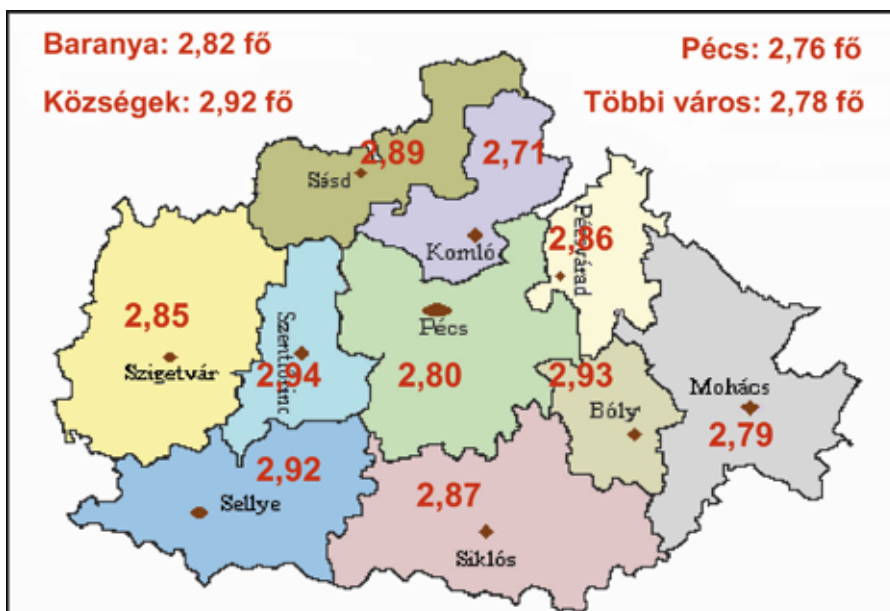
szédság éppen azért van, hogy segítsenek egymásnak a családok, amiben csak tudnak. Igen, meg lehetett volna előzni egy család kiirtását és egy hűséges kutyus kivégzését!

* * *

Szemléletes időképeket mutatok be mondandóm alátámasztására itt és a következő oldalon.

Több mint 200 esztendő elteltével mintegy a felére csökkent az átlagos családnagyság Baranya vármegyében. Hasonló a csökkenés mértéke Csonka-Magyarországon. Ez is az egyik nemzeti tragédiánk!

PÉCS ÉBRESZTÉSE

Ülve az őstelken, hol rád fény és öröm árad:
Védd, gyarapítsd, — s díszét még magasabbra emeld!
És kik az első fát olták s letevék az alapkőt:
Őseid emlékét áldani el ne mulaszd!

Tompa Mihály: *Emléklapok. F. Andrásnak.* (1856)

Pécs város 2014-től 2030-ig tartó, szerintem meglehetősen gyatra fejlesztési koncepcióját az önkormányzati képviselő-testület a 261/2014. (IX. 25.) sz. határozatával — sajnos — elfogadta. Hiába szoltam a szakértelemmel nem túlságosan megáldott készítőinek, hiába figyelmeztettem őket, hogy városunk fejlesztését a nemzeti területi önigazgató közösségekre kell alapozni! Figyelmeztetésem természetesen süket fülekre talált! Úgy vélem, a képviselő-testület tagjainak fogalma sem volt arról, mit szavaznak meg. Hogy kárt okoznak a városunknak? Ki a fenét érdekel ez? A Pécs lakosságának okozott károkért sosem lesznek felelősei e nyugati fajtájú demokráciában. Bezzeg egy nemzeti demokráciában!

Vajon miért sikeresebbek Pécsnél a megcsonkított haza más városai? Például Eger, Győr, Kőszeg, Szekszárd, Debrecen, Szolnok, Székesfehérvár, Aba, Törökszentmiklós, Kaposvár,

Zalaegerszeg... A pécsi képviselő-testületnek már réges-régen a délkelet-dunántúli térség együttes fejlesztésére kellett volna összpontosítania, de úgy, hogy a Baranya vármegyei önkormányzattal együtt elindította volna a hagyományos területi önzagzató közösségek visszaszervezését a térségben, és megteremtette volna azoknak az egymással való szoros együttműködését! Ebben lehetett volna kezdeményező és vezető erő Pécs és a város környéke. De hát hiába fordultam ez ügyben 2013-ban a Baranya megyei önkormányzat elnökéhez és elnökhelyetteséhez! Még csak válaszra sem méltattak! És hiába tettem közzé a *Pécs, az önzagzató közösségek városa* településfejlesztési könyvemet! A címzetek még csak válaszra sem méltattak! Azt hiszem, csak arra kellenek a képviselő-testületnek a kormány által elrendelt elkészítendő telepfejlesztési tervezetek, hogy fel tudja mutatni: íme, megvan! De megvalósítani? Ugyan, kérem! Gyanítom, a pécsi képviselő-testületeknek fogalmuk sincs arról, mit szavaznak meg városfejlesztési tervezetek címén. Meg azt is, hogy a pécsi városi képviselő-testületekben sem tudás, sem bátorság nem volt, és nincs ma sem ahhoz, hogy egy olyan magasztos, két-három nemzedéknyi időt is igénybe vevő nemzeti városfejlesztési tervezet megvalósításába belefogjon, mint amilyet a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség tár eléjük.

Pécs 1945 utáni történetében nem volt olyan városvezetés, amelyik tudta volna, merre tartson a város, mert mindig „felülről” mondták meg neki, mi a követendő irány. Az Isten mentse meg kedves városunkat a fővárosi urbánusok elmeszüleményeitől és a pukárok garázdálkodásaitól! Volt benne részünk!

Ezenkívül a városfejlesztési tervezetek azért csúsznak félre Pécssett, mert akik azokat összeollózták, hiányos műveltségük miatt nem ismerték a hagyományos nemzeti területi önzag-

gató közösségeknek a működését; nem voltak az ősi magyar nemzeti tudás birtokában. Tudniuk kellett volna, hogy mindenfajta településfejlesztésnek a szentségi alapja a szomszédsági közösségeknek, utcaközösségeknek és negyedmesterségeknek, valamint a többnemzedékes nagycsaládoknak az együttes működése a településen, illetőleg ezeknek a visszaszervezése a település, a nemzet életébe. Ha e közösségek hiányoznak, a településeink és Kárpát-medencei országunk csak döcögve, idegeneknek erőt kiszolgáltatva képesek fennmaradni.

Az a kérésünk Pécs polgármesteréhez, dr. Páva Zsolt úrhoz, hogy adjon lehetőséget a Pécsi Lokálpatrióta Szövetségnek arra, hogy a települési öngazgató közösségek együttműködésére alapozott fejlesztési tervet szabatosan kimunkálja. Biztosak vagyunk abban, hogy ennek a megvalósításával Pécs, Baranya és a DK-dunántúli térség mértéktartó fejlődése „beindul”.

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség a hagyományos nemzeti területi öngazgató közösségeknek a nemzet mindennapi életébe való visszaszervezésének a tervzetével óhajt hozzájárulni a pécsi és a térségi településfejlesztés sikeréhez és közreműködni annak mielőbbi megvalósításában.

Ugye, Önök is akarják azt, *kedves Pécsiek*, hogy városunk boldog közösségekben, biztonságban élje mindennapjait, és ne pukárok uralkodjanak rajtunk? Akkor hát állítsuk vissza Pécssett is a hagyományos területi öngazgató közösségeket, és kezdjük el a többnemzedékes nagycsaládoknak való élettér kialakítását is! A családi-szomszédsági közösségek, házközösségek, utca-közösségek, negyedmesterségek és a polgármesterség újbóli egybeszervezésével igen kedvező — állandó és mértéktartó — fejlődési folyamatokat tarthatunk fenn városunkban a lakosság, a közjó érdekében.

Hajdanában Pécsen tíz negyedmesterség működött igen jól a közjó érdekében. Persze akkoriban negyedennyi lakosa volt csak a városunknak, mint amennyi most van, és a feladatuk is más volt, mint ami ma lenne.

Kedves Pécsiek, ne feledjétek: a közösségi lét előbb-utóbb utat tör magának; a közügy kötelességeket ró a közösségek tagjaira; az állami közigazgatásnak és a települési területi önzagató közösségeknek együtt kell működniük; a helyi erőforrások a helyi közösségeket illetik; a közösség ereje az egységben, az összefogásban van; s a tegnap hibáit a mában szenvedjük el; a ma céljait viszont a holnapban érhetjük el.

Néhány alapelv

I. A közösségi lét elve. A minden vonatkozásban egészséges egyén egészséges közösségekben él. Az egészséges település lakói szomszédságokba, házközösségekbe, utcaközösségekbe és negyedmesterségekbe szerveződnek. Ez utóbbiakat a polgármesterség fogja össze. A kölcsönös egymásra utaltság és függőség rendszerének óriási előnyei vannak a lakosok, a település számára.

II. Az állami közigazgatás és a területi önzagató közösségek együttműködésének elve. A helyi közösségeket az „alulról” és a „felülről” választott előjárók közösen vezetik. Az egy évre választott negyedmester és az öt évre választott képviselő-testületi tag „együttműködési kényszer” alatt állanak.

III. A biztonság elve. A helyi erőforrások a helyi közösségeket illetik. Az önzagató közösségek a helyi erőforrásokat a legmegfelelőbben hasznosíthatják. Joguk és kötelességük élni vele (pl. az élelmiszer-, víz- és energia-önellátás lehetőségei, helyi piac és helyi pénz, helyi kereskedelem stb.). A biztonság forrása a területi önzagató közösségek testileg-lelkileg-szellemileg egészséges tagjainak az együttes cselekvése, az együttműködése.

IV. A bizalom elve. A területi önjazgató közösségek tagjai előjáróikat maguk választják az „első az egyenlők között” elv szerint. Az előjáró egy tisztség, és nem pénzkereseti lehetőség. Eskü és közösségi szerződés köti az egy évre választott előjárót. A bizalom forrása a közösségek lelkiileg egészséges tagjainak a becsületes munkája, a közösség tagjainak a tisztességes emberi kapcsolatai.

V. A bizonyosság elve. A területi önjazgató közösségek egymással egyeztetve, ám mégis csak saját maguk határozzák meg céljaikat, eszméiket, amik a mindennapokban vezetik cselekedeteiket. A bizonyosság forrása a közösség egészséges szelleme.

VI. A bizonyítás elve. A területi önjazgató közösségek igen kedvező teljesítményre képesek, és egymással is vetélkednek a jó teljesítmények elérésében. A bizonyítás forrása a közösség egészséges teljesítménye.

A Pécsi Lokálpatrióta Szövetség készen áll arra, hogy tagjainak a tudását és tapasztalatát rendelkezésére bocsássa ama pécsieknek, akik úgy döntenek, hogy a nemzeti értékrendű polgármesterség hathatós támogatásával nekilássanak családi-szomszédási közösségek, házközösségek, utcaközösségek és negyedmesterségek szervezésének és működtetésének.

Ébresztő, Pécsiek!

Legyetek résen!

Az antihuniták és a pukárok sohasem alszanak!

LÁTÁSOD FENSÉGES!

A Szent Turul-szobor alatt, mecseki sétányon,
megállok és letekintek: milyen vagy városom?

S úgy találom, ezerszer is, mikor reád nézek:
gyönyörű vagy, Pécs, ott alant, látásod fenséges!

Polgáraid szorgalmasak, templomaid élnek:
a szikrázó napsütésben harangok zenélnek.

Szólítják a lakosokat vasárnap asztalhoz:
aki ételt, italt adott, neve legyen áldott.

Ebéd után elcsendesül minden pécsi lélek,
megszentelődik az ünnep, hívnak a remények.

Itt születtem, lelkem itt fog majdan feltámadni,
a tieddel a jövőben újra egyesülni.

Látásod fenséges!

*Andrásfalvy Bertalan néprajzprofesszor, akadémikus és a szerző
a magyar nép jövőjéről tartott egyik beszélgetésükön
Hosszúhetényben, 2019. május 28-án*

VÉGTÉRE IS PÉCS JÖVŐJÉRŐL VAN SZÓ!

Nekem tízezrek lelkével kell élnem.
A Mecsek az Ararát,
s e vén város a Hazám.
Itt válogatunk a jövőből,
s emlékezünk szaporán.

Rozvány György: *Kertváros*¹

Pécs — ami lakosainak területi öngazgató közösségekbe való tömörülését és azokban való együttműködését illeti — *bűnösen szervezetlen város*. Ezen áldatlan, természetellenes állapotot leginkább antihuniták és pukárok ténykedése hozta létre. E káros folyamat több mint 150 éve kezdődött, és tart manapság is. Ebből számos komoly baja, hátránya, kára származott és származik a városnak. Ebben az antihuniták és a pukárok elévülhetetlen érdemeket szereztek maguknak — a pécsiek tetemes kárára. Ezért is érthetetlen, hogy a nemzeti érzelmű városvezetők miért nem ismerik fel (noha tudnak róla régóta!) a hagyományos területi öngazgató közösségek visszaállításának és működtetésének fontosságát.

¹ *Sétatér*, 1998/2., 75.

Ha a területi öngazgató közösségek elterjedtek lennének Pécsen és persze egész Kárpát-medencei ősi, gyönyörű hazánkban, gyökeresen megváltoznának a város és az ország minden településének mindennapjai — jó irányba, igen kedvezően és tartósan.

A következő táblázatokban néhány tényezőt, jelenséget hasonlítok össze várható állapotukra, helyzetükre nézve, két szempontból:

1. ha nem történik semmi, azaz Pécs — nemzeti érzelmű lakosainak kezdeményezése ellenére — bűnösen szervezetlen város marad, azaz nem lesz a területi öngazgató közösségek városa; és

2. ha a elkezdődik a területi öngazgató közösségek szervezése, működése, illetőleg ha már az egész várost átszövik az efféle közösségek.

Kétségtelen, hogy e szervezés elkezdése, a pécsi lakosok antihuniták és pukárok általi eltorzított öntudatának az effajta hagyományos közösségekben való együttműködésre történő áthangolása talán egy fél nemzedéknyi időt is igénybe vesz.

Vajon meddig tarthat még a nemzeti érzelmű városvezetőknek az e magasztos feladat előli megfutamodása?

A VÁROS CSALÁDJAIBAN		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Gyermekszám	csökkenő	növekvő
Családnagyság	2-4 fő	10-15 főnél több is lehet
Gyermekeknevelés	hiányos, nemtörődöm	lényegesen javul
Felnőtté válás	zavaros, gondokkal terhelt	jelentősen javul, rendes
Művi vetélés	jelenlegi szinten marad	csökken
Munkamegosztás	a teher az anyára hárul	természetes és képességek szerint
Családi gazdálkodás	sorvad	erősödik
Az anya túlterhelése	megmarad	a feladatok eloszlanak
Családon belüli erőszak	megmarad, nőhet	elhal
Gyermekek bántalmazása	megmarad, nőhet	elhal
Gyermek nemi „használata”	megmarad, nőhet	nincs ilyen
Idősek a családban	nincsenek	együtt élnek a gyermekeikkel
Rokonok a családban	nincs, nem számottevő	együtt élnek a családtagokkal
Hagyományok ápolása „Népi kultúra”	alig	megerősödhetnek
Szomszédsági együttműködés	nincs	erőteljes
Csonka családok száma	növekszik	csökken
Válások száma	növekszik	csökken
Individualizmus	növekszik	csökken
Hajléktalanok	többen lesznek	számuk csökken
...

A VÁROS EGÉSZSÉGI ÁLLAPOTA		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Szív- és érrendszeri betegségek	növekszenek	csökkennek
Rákos betegségek	növekszenek	csökken
Emésztőrendszeri fekélyek	növekszenek	csökkennek
A vázrendszer betegségei	növekszenek	csökkennek
Allergiafajták	növekszenek	csökkennek
Immunrendszer	romlik	javul
Nemzőképesség	csökken	növekszik
Mentális állapot	romlik	jelentősen javul
Pszichopáták	számuk nő	számuk csökken
Öngyilkosság	ismét lassú növekedés	csökken
Gyógyszerfogyasztás	növekszik	csökken
„Varázsszerek” fogyasztása	növekszik	csökken
Szülési rendellenességek	növekszenek	csökkennek
Szexuális problémák	növekszenek	csökkenhetnek
Táppénzes napok száma	növekszik	csökken
Egészségbiztosítási kassza	hiányos	elégleges
Egészséges életmód	romlik	javul
...

A VÁROS ISKOLAÜGYE		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Pedaszténias tanulók	számuk nő	számuk csökken
Magatartászavaros tanulók	számuk nő	számuk csökken
Hiperaktív tanulók	számuk nő	számuk csökken
Közösségi magatartás	alig észlelhető	jelentősen javul
Tanulmányi teljesítmény	silány, elégséges	javul
SNI a-, b-s és BTMN-es gyerekek	számuk nő	számuk csökken
...

PÉCS VÁROS FEJLESZTÉSE		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Fejlődés, növekedés	topog, alacsony	biztonságos, mértéktartó
Munkanélküliség	hullámzóan változó	csökken
Környezet	romlik	javul
Családháztartás	számuk növekszik	csökken
Lakások száma	növekszik	csökken
Kis ipari üzemek	alig vannak	telepíthetőek
Családi gazdaság	alig van	megerősödik
Mezőgazdaság	sorvad	megerősödik
Kertgazdálkodás	alig	újra feléledhet
Földtulajdon	sok marad műveletlen	művelésbe vonva
Szövetkezés	alig	erőre kap
Építőipar	pang	felfut
„Ökoházak”	nem számottevő	kíváncos
„Kék gazdaság”	nincs	megvalósulhat
Városdiagnosztika	nincs	könnyen megvalósítható
...

A VÁROS LAKOSAINAK GONDOLKODÁSMÓDJA		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Erkölcsei állapot	problémás	javul
Vallási élet	teng	megerősödik
Lakossági összetartozás	alig	felerősödik
Pszichológiai zavaripar	terjed	visszaszorul
A gondolkodás tartalmi zavarai	terjednek	megszűnnek
Idegen hatások	terjednek	visszaszorulnak
Törvénytisztelet	senyved	természetes
Tágabb közösségi kapcsolatok	alig vannak	felerősödnek
...

TÁRSADALMI DEVIANCIÁK A VÁROSBAN		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Bűnözés	növekszik	mérséklődik, csökken
Politikus-bűnözés	megmarad	visszaszorul
Bürokrácia	növekszik	csökken, eltűnik
Kábítószer-fogyasztás	növekszik	mérséklődik, csökken
Prostitúció	növekszik	mérséklődik, csökken
Vesztegetés (korrupció)	növekszik	mérséklődik, csökken
Alkoholizmus	növekszik	mérséklődik, csökken
Homoszexualitás	terjed, fertőz	megszűnik
Pedofília	terjed, fertőz	megszűnik
Gender- vagy dzsendermaszlag	terjed, fertőz	megszűnik
Egyéb nemi fogyatékoságok	terjednek, fertőznek	megszűnik
Nemi szabadosság	terjed, fertőz	visszaszorul
Pornográfia	terjed, fertőz	visszaszorul
Ízléstelen sajtó, TV, rádió, filmek	terjed	visszaszorul
Internetes disznóságok	bővülnek	visszaszorulnak
Társadalmi hazugságok, rémhírterjesztés	virul	elhal
Hazug demokrácia	fennmarad	elhal
Hamis léteértelmezés	megmarad	hatástalan lesz
Közterületi rongálások	megmaradnak	megszűnnek
...

ÉLETMÓDUNK, KULTÚRÁNK, VALLÁSUNK VÉDELME		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Idegenek beszivárgása	felerősödhet	megakadályozva
Idegenek támadása	gyakoribbá válhat	csírájában elfojtva
Védelem az idegenek beözönlése ellen	nincs	erős védelem
Idegen kultúra terjesztése, terjedése	erősödhet	megakadályozva
Idegen templomok építése	megtörténhet	kizárt
Templomaink átalakítása idegenek isteneknek	megtörténhet	kizárt
Nemzeti keresztény értékeink	sorvadnak	megerősödnek
Hagyományaink	elsorvadnak	új erőre kapnak
Természetvédelem	alig van	mindennapos
Állatvédelem	alig van	nyilvánvaló
...

KÖZÖSSÉGI ÉS POLITIKAI ÉLET		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Politikai élet	gyenge, döcögős	megélnékül, mozgalmas
Közösségi élet	gyenge	megélnékül, mozgalmas
Vallási élet	gyenge	megélnékül
Képzett politikus	alig van	számuk nő
Bátor politikus	alig van	számuk nő
Becsületes politikus	akad	számuk nő
Művelt politikus	kevés van	számuk nő
Bátor pap, lelkész	kevés van	számuk nő
Bátor közösségi vezető	kevés van	számuk nő
...

ÖNKÉNTES MUNKA A TELEPÜLÉSRESZÉKÉRT		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Havi 4 óra önkéntes munka	nincs	természetes
Szemétygyűjtés	nincs	rendszeres
Utcatakarítás, javítások	nincs	rendszeres
Kertészkedés, ligetesítés	nincs	rendszeres
Faültetés	nincs	rendszeres
Tereprendezés	nincs	rendszeres
Lomtalanítás	nincs	rendszeres
Lombeltakarítás	nincs	rendszeres
...

A TERÜLETI ÖNIGAZGATÓ KÖZÖSSÉGEK GAZDASÁGA		
Tényező, jelenség	Szervezetlen város	Területi közösségek
Együttműködés a falvak közösségeivel	nincs	élénk
Raktárak, hűtőházak	nincs	van
Aszaló, savanyító stb.	nincs	van
Gyümölcskertészet	nincs	van
Konzervüzem	nincs	van
Virágkertészet	nincs	van
Pékség	nincs	van
Hús- és hentesáru	nincs	van
Kereskedelem a vidékkel	nincs	van
Állattenyésztetés falvakban	nincs	van
Energiatermelő kisüzem	nincs	van
...

A táblázatos összehasonlításokat lehet még bővíteni, kiegészíteni, sőt kívánatos, hogy a városdiagnosztikai rendszer számára szabványosítva legyenek. Itt csak a figyelem újbóli felhívása volt a szándékom.

UTÓSZÓ

Vajon meghallja-e aggodalmaimat Pécs új nemzeti polgármestere és az új nemzeti képviselő-testület? Vagy tán pukár polgármestert és pukár képviselőket választanak a pécsiek 2019. október 13-án? Ha ez utóbbi sikeredik, jaj lesz neked, Pécs, te oktondi város!

Ugye, emlékeztek még, kedves pécsi hazafiak, a pukár polgármesterekre és haverjaikra? Vajon tudjátok-e, hány milliárd forint „jutalmat” szivattyúztak ki maguknak a pécsiek kasszájából „kiemelkedően jó munkájukért”; hány milliárd vándorolt a zsebükbe a haveri vállalkozókkal megkötött, túlárzott szerződések pénzeinek a visszaosztásából; és hány száz millió forintot irányítottak át az antihunita MSZ(M)P kasszájába az *Európa kulturális fővárosa* rendezvény-sorozat 45 milliárd Ft-os költségvetéséből? Bizony, bizony, ez vár rád, te kedves város, ha rosszul szavaznak polgáraid október 13-án! Legyetek résen, nemzeti érzelmű pécsiek, legyetek észnél!

Ha mégis a pukárok győznének az önkormányzati választáson és nem a nemzeti elkötelezettségű pécsiek (mert lusták lennének elmenni szavazni), akkor a városunkat úgy szétlopják megint a pukárok, amint tették azt 1945-től, amikor is ráültek

a nemzeti érzelmű pécsiek nyakára, sanyargatták a várost, sínylődésnek tették ki és legatyásították a lakosságot, senyvesztőtelepeket építettek, összerondították a városképet és így tovább.

Ha megint a pécsi hazafiak győznének az önkormányzati választáson, akkor az új nemzeti érzelmű képviselő-testület tagjai nekiláthatnának az e könyvemben lefektetett *területi öngazgatási közösségek* tervezetünk megvalósításába a város érdemes polgáraival együtt. Óriási erkölcs-szellemi, gazdasági-jóléti fejlődésnek indulhatna Pécs; kikerülhetne ama gödörből, amibe az antihuniták és a pukárok lökték bele. *Városunk végre a területi öngazgató közösségek városa lehetne!*

Ám ha ismét a pukárok kaparintanak meg a Városházát, akkor megnézhetitek magatokat, kedves pécsiek: veszíteni fognak a nemzeti érzelmű polgárok, veszíteni fognak a közömbös pécsiek is, és veszíteni fog Pécs város vonzáskörzetének a lakossága is. Újra a hozzá nem értés fog eluralkodni a város irányításában; megint műveletlen, képzetlen, pukár önkormányzati képviselők fogják elkéséríteni a pécsi hazafiakat. Jönnek ismét a Linder Bélák, a Jászi Oszkárok, a Doktor Sándorok, a Wider Bélák, a Nagy Józsefek, az Aczél Györgyök, a Koltai Dénesek, az Egri Gyulák, a Dányi Pálok, a Lukács Jánosok, a Toller Lászlók, a Mellár Tamások... és persze a talpnyalóik. Egyszóval jönnek megint az antihuniták és a pukárok! *És jaj lesz neked, Pécs, te ősi keresztény város!*

Szülővárosomban, 2019. október 13-án

Vadas Gyula

KÜLDETÉS

Széles a te hazád: a Kárpát-medence,
az egész világnak leggyönyörűbb helye.
Ez a te országod, nemzeted hazája,
nemes magyar vagy te, az Isten barátja.
Legősbibb ember vagy a földkerekségen,
maradj meg magyarnak, erre hívott Isten.

Nyelved ősi gyöknyelv, minden nyelvnek anyja,
világegyetemben nincsen néki párja.
Ajkaidon hogyha fölcsendül a Szózat,
tudja az idegen: imádod hazádat.
Legősbibb ember vagy a földkerekségen,
maradj meg magyarnak, erre hívott Isten.

Hazádban a tájak sok népdalt teremnek,
énekekkel dicséri Istenét a nemzet.
Gyermekeink ajkán vidám dalok zengnek,
örvendez a lélek, kitárul a szellem.
Legősbibb ember vagy a földkerekségen,
maradj meg magyarnak, erre hívott Isten.

Tulipános láda, faragott szekrények,
a hitvesi ágyban szépek az emlékek;
asztal megterítve, nagycsalád körötte,
valakit te is vársz, hogy lelkedbe jönné.
Legősibb ember vagy a földkerekségen,
maradj meg magyarnak, erre hívott Isten.

Szobában kis szentély világ Istenének,
Jézus képe mellett hosszú gyertyák égnek.
Házad boldog népe karácsonyra készül,
gyönyörű az ünnep, mert a lélek épül.
Legősibb ember vagy a földkerekségen,
maradj meg magyarnak, erre hívott Isten.

Házad felett jókor megnyílik a mennybolt,
kerted életfája hívogatva megszól:
„Mássz fel rajtam, Magyar, láthatod az Istent!”
„Lénye fényességes — ám alakja nincsen.”
Legszerencsésebb vagy a földkerekségen,
láthattad az Istent, aki hívott téged.

A MAGYAR TÍZPARANCSOLAT

Magyar az, akinek a magyarságra elhivatottsága van.

Legyen béke, szabadság és egyetértés!

1. A haza minden előtt!
2. Jótett helyébe jót várj!
3. Rend a lelke mindennek!
4. Jobb egy igazság kettőnél!
5. Mennél több, annál szebb!
6. Ki a közöst nem becsüli, a büntetést megérdemli!
7. Hass, alkoss, gyarapíts!
8. Ősz fejnek süveget vess!
9. Minden magyar felelős minden magyarért!
10. Segíts magadon, az Isten is megsegít!

Legyen egyenlőség, testvériség, egy magyar haza!

Sose feledd:
több kötelességed van, mint jogod,
hiszen magyar hazafi vagy!

*Az antihuniták által megcsonkított apostoli Magyar Királyság
helyreállítására buzdító képeslap*

FELHASZNÁLT IRODALOM ÉS BIBLIOGRÁFIA

- Andrásfalvy Bertalan: A néphagyomány értékei napjaink kultúrájában. In *Mindentudás Egyeteme, 1.* Bp., 2003, Kossuth Kiadó, 235–253.
- : *A magyarságkép torzulásai a világban és bennünk.* Budapest, 2008, Balaton Akadémia Kiadó.
- : Egyén és közösség a hagyományos népi társadalomban. In Máté Gábor (szerk.): *Együtt élő népek — eltérő értékrendek. Andrásfalvy Bertalan válogatott társadalomnéprajzi tanulmányai.* Budapest — Pécs, 2011, L'Harmattan Kiadó — PTE Néprajz-Kulturális Antropológia Tanszék, 553–563.
- : Magyarország földjének és népének jelene, múltja és jövője. *Hitel*, 2013/2. sz., 4–24.
- : Az ember, az Emberiség egyik legfontosabb szükséglete a közösség. *Őrszavak*, 2013/6. sz. (e-folyóirat)
- : Segítség! *Kapu*, XXVII. évf., 2016/6–7. sz., 27.
- : *Paraszti műveltség és nemzeti összetartozás.* Keszthely, 2019, Balaton Akadémia Kiadó.
- Arany János: *Az elveszett alkotmány.* 1845. Magyar Elektronikus Könyvtár (MEK).
- Babics András: *A kamarai igazgatás Pécs városában — 1686–1703.* Pécs, 1937, Dunántúl Pécsi Egyetemi Könyvkiadó és Nyomda R.-T.
- Barabási László: *A székely rendtartás.* Pilisszentiván, 2006, Fríg Kiadó.
- Bálintné Mikes Katalin: Kecskemét város Tanácsa a XV–XIX. században. In Iványosi-Szabó Tibor (szerk.): *Bács-Kiskun megye múltjából, II. A késői feudalizmus kora.* Kecskemét, 1979, Bács-Kiskun Megyei Levéltár, 5–57.
- Bánkiné Molnár Erzsébet: A Jászkun Kerület helységeinek közigazgatási szervezete. In Bánszky Pál – Sztrinkó István (szerk.): *Cumania, 10. Bács-Kiskun Megyei Múzeumok Évkönyve.* Kecskemét, 1987, Bács-Kiskun Megyei Múzeumok Igazgatósága, 119–154.
- : *Nemesi közbirtokosságok a Kővár-vidéken. Vallomások összeírás 1803-ból.* Kecskemét, 2007, Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezete.

- Bánlaky József [Doberdoi Breit József]: *A magyar nemzet hadtörténelme. I–V. köt.* Budapest, 1928–1942, Grill Károly Könyvkiadóvállalata.
- Bárth János: *Szállások, falvak, városok. A magyarság települési hagyományai.* Kalocsa, 1996, Kalocsai Múzeumbarátok Köre.
- : *Jézus dicsértessék! A székelyvarsági hegyi tanyák népének vallási hagyományai.* Kecskemét, 2006, Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezete.
- : *Az eleven székely tizes. A csíkszentgyörgyi és a csíkbánkfalvi tizesek működése a XVII–XX. században.* Kecskemét, 2007, Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezete.
- : *Szentgyörgy megyéje Alcsíkban.* Kecskemét, 2012, Bárth Bt. – Bács-Kiskun Megyei Múzeumi Szervezet.
- Bereznai Zsuzsanna – Schön Mária: A hajósi sváb parasztság hagyományos munkakultúrája. In Bárth János (szerk.): *Cumania. Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezetének Évkönyve*, 23. Kecskemét, 2007, Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezete, 77–264.
- [Bethlen Gábor:] *Bethlen Gábor fejedelem kiadatlan politikai levelei.* Szerk. Szilágyi Sándor. Bp., 1879, a M. Tud. Akad. Könyvkiadó-Hivatala.
- Béli Gábor: *Városi szokásjog az Ars Notaria alapján.* Pécs, 2014, IDRResearch Kutatási és Képzési Kft., Publikon Kiadó.
- Bihari Mária: Fóliás kertkultúra Kunszálláson. In Bárth János (szerk.): *Cumania. Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezetének Évkönyve*, 18. Kecskemét, 2002, Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Múzeumi Szervezete, 359–414.
- Blazovich László: *Városok az Alföldön a 14–16. században.* Szeged, 2002, Csongrád Megyei Levéltár.
- Botár István: Falvak, szegek, tízesek. Megjegyzések Csík középkori településtörténetének kérdésköréhez. In *A Csíki Székely Múzeum Évkönyve*, VII. Csíkszereda, 2011, Csíki Székely Múzeum – Pro-Print Könyvkiadó.
- Breznay Imre: *A fertálymesterségről. Adalék Eger város történetéhez.* Eger, 1907.
- : *Az egri fertálymesterségről. Adalék Eger város történetéhez.* Eger, 1939.
- Connert János: *A székelyek intézményei a legrégibb időktől az 1562-iki alakulásig.* Kolozsvár, 1901.

- [Cselebi, Evlia] *Evlia Cselebi török világutazó magyarországi utazásai. 1660–1664. I. köt.* Budapest, 1904, M. Tud. Akadémia, 194–203.
- Csizmadia Andor: Tizedesek és fertálymesterek. *Dunántúli Szemle*, 1942/1–2. sz., 4–20.
- : *Tizedesek a régi Kolozsváron.* Kolozsvár, 1942, Kolozsvár thj. sz. kir. város kiadása.
- : Fertálymesterek és tizedesek szerepe a magyar városok gazdasági és szociális életében. *Szociális Szemle*, III. évf., 1942/4–6. sz., 77–81.
- : A kolozsvári tizedesek. *Nép- és családvédelem*, II. évf., 1942/8. sz.
- : *A magyar közigazgatás fejlődése a XVIII. századtól a tanácsrendszer létrejöttéig.* Budapest, 1976, Akadémiai Kiadó.
- : Tizedesek a régi Kolozsváron. In uő: *Jogi emlékek és hagyományok. Esszék és tanulmányok.* Budapest, 1981, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, 263–286.
- : *Népi közigazgatásunk tizedesi és fertálymesteri intézménye. A győri hadnagyok, tizedesek és fertálymesterek.* Győri Tanulmányok, 5., 1983, 45–73.
- : *Népi közigazgatásunk tizedesi és fertálymesteri intézménye. A győri hadnagyok, tizedesek és fertálymesterek.* *Győri Tanulmányok*, 5., 1983, 45–73.
- Csортán Márton: A Kolozsvári Tízes Szervezet. In Záhony Éva (szerk.): *Hitel.* Kolozsvár, 1935–1944. Tanulmányok. Bethlen Gábor Könyvkiadó, 1991, 164–177.
- Demeter Zsófia – Gelencsér Ferenc: *Örvendezz, királyi város! Székesfehérvár*, 2002, Fejér Megyei Múzeumegyesület.
- Demkó Kálmán: *A felső-magyarországi városok életéről a XV–XVII. században.* Budapest, 1890, Magyar Tudományos Akadémia.
- Domaniczky Endre: Adalékok a civil szektor felszámolásához Magyarországon (1945–1950). *Jogtörténeti Szemle*, 2009/2. sz., 1–16.
- Ecsedi István: Az utcacapitányok Debrecenben. *Népünk és nyelvünk*, II. évf., 1930/6–8. sz., 191–194.
- Ember Győző: *A újkori magyar közigazgatás története Moháctól a török kiűzéséig.* Budapest, 1946, Budapest Irodalmi, Művészeti és Tudományos Intézet. /Magyar Országos Levéltár kiadványai. III. Hatóság- és Hivataltörténet. 1./
- Eperjessy Kálmán: *A magyar falu története.* Budapest, 1966, Gondolat Kiadó.

- Ernyes Mihály: *Pécs város rendőrsége. Az önkormányzati rendőrség története*. Pécs, 2003, Pécsi James és James Bt.
- : A rendvédelmi szakkifejezések múltja. *Rendvédelem-történeti Füzetek*, XIII. évf., 2007/16. sz., 56–64.
- É. Kiss Sándor: Hajdúhadház helynevei, I. Béres András (szerk.): *A Debreceni Déri Múzeum Évkönyve, 1966–67*. Debrecen, 1968, k. n., 495–544.
- Garda Dezső: A nemzeti szervezetre maradványai Gyergyóban. A székely tízesek és a székely identitás. In Eperjessy Ernő – Krupa András (szerk.): *Nemzetiség – identitás. A IV. Nemzetközi néprajzi nemzetiségkutató konferencia előadásai*. Debrecen, 1991, 189–192.
- : Életmód és communitas. *Korunk*, 1983. május.
- : *Székely hadszervezet és faluközösség*. Gyergyószentmiklós, 1994, Mark Hause Kft.
- : *A székely közbirtokosság. I–II*. Csíkszereda, 2002, Status Könyvkiadó.
- : *Munkarend és hagyományörzés a székely faluközösségben. 1–2*. Csíkszereda, 2003, Status Könyvkiadó.
- : *A törvénykező örmény közösség. I–III*. Csíkszereda, 2010, Status Könyvkiadó.
- Gál Kelemen: *Kilyéni Ferencz József unitárius püspök élete és kora. Háromnegyedszázad az Unitárius Egyház történetéből*. Kolozsvár, 1936, Minerva Irodalmi és nyomdai Műintézet R.-T.
- Gönczi Katalin: A középkori város a jogtörténet szemszögéből. *Fons* (Forráskutatás és Történeti Segéd tudományok), III. évf., 1996/1. szám, 3–30.
- : *A városi jog és feljegyzései a középkori Magyarországon*. Szeged, 1998, József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tudományos bizottsága. /Acta Juridica et Politica, Tomus LIV., Fasciculus 7./
- Grandpierre Attila: *Ősi Magyarország. A Kárpát-medence és a Selyemút népeinek felemelkedése*. Budapest, 2019, Titokfejtő Könyvkiadó.
- Gulyás László Szabolcs: Lex és consuetudo: a magyarországi jobbágyköltözés középkori szabályrendszere. *Történelmi Szemle*, LX. évf., 2018/3. sz., 373–396.
- Györffy György: A tízes és százas szervezet. *MTA Filozófiai és Történettudományi Osztályának Közleményei*, 22. (1973), 57–64.

- Hárságyi Margit: Pavlekovics Ferenc: szívesen bővítenénk a kertvárosi rászorulók ellátását. *Pécs-Kertváros Magazin*, 2017. II. 16. (Letöltés: 2019. VIII. 27.)
- Hajdú Farkas-Zoltán: *Csíki kaláka*. Csíkszereda, 1993, Pro-Print Kiadó.
- : *Székelyek és szászok. A kölcsönös segítség és intézményei a székelyeknél és az erdélyi szászoknál*. Marosvásárhely, 2001, Mentor Kiadó.
- Holub József: Pécs város pecsétjei. In Dombay János (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum évkönyve*, 1958. Pécs, 1958, Janus Pannonius Múzeum, 137–146.
- Horváth Pál: *A középkori falusi földközösségek jogtörténeti vonatkozásai*. Budapest, 1960, Akadémiai Kiadó.
- Imreh István: *Székely falutörvények*. Kolozsvár, 1947, Minerva Irodalmi és Nyomdai Műintézet R.-T.
- : *A rendtartó székely falu*. Bukarest, 1973, Kriterion Könyv-kiadó.
- : *A törvényhozó székely falu*. Bukarest, 1983, Kriterion Könyvkiadó.
- : *Székelyek a múlt időkben*. Budapest, 1987, Magvető Könyvkiadó.
- : *A rendtartó székely falu. Faluközösségi határozatok a feudalizmus utolsó évszázadából*. Bukarest, 1978, Kriterion Könyvkiadó.
- : Kolozsvári fertályok, tizedek. *Korunk*, 1999/12. 5–7.
- Jakab Elek: *Kolozsvár története. II. Újabb kor. Nemzeti fejedelmi korszak. 1540–1690*. Budapest, 1888. Kiadja szabad királyi Kolozsvár város közönsége.
- Kajtár István: *Pécs szabad királyi város tanácsának működése 1848–49-ben*. Pécs, 1975, Pécsi Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Kar /A PTE Jogtörténeti Tanszékének kiadványai; 1./
- : A pécsi városi önkormányzat kultúrtörténete a 19–20. században. (A dél-dunántúli régió és Pécs példáján) In Vonyó József (szerk.): *Tanulmányok Pécs történetéből. 2–3. köt.* Pécs, 1996, Pécs Története Alapítvány, 333–336.
- : A városigazgatás demokratizmusa Pécsen. 1780–1848. In Sándor László (szerk.): *Tanulmányok Pécs város történetéből: Pécs város szabad királyi rangra emelésének 200. évfordulója alkalmából rendezett II. várostörténeti konferencia előadásai*. 1980. november 14. Pécs, 1982, Baranya Megyei Levéltár, 105–111.
- : Pécs szabad királyi város választott polgárságának szószólója a rendiség utolsó évtizedeiben (1828–1848). In Csizmadia Andor (szerk.): *Jog-*

- történeti tanulmányok*, V. Budapest, 1983, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, 115–127.
- : Önkormányzati élet Pécssett (1848–1918). In *Baranya*, III. évf., 1990/2., 61–74.
- Kalmár János: Számszeríjász parancsnoki jelvény-nyílhegyek. In Uzsoki András (szerk.): *Arrabona, 4. A győri múzeum évkönyve*. Győr, 1962, Győri Xántus János Múzeum, 71–83.
- Kemény Bertalan: A területi autonómia elemi egységének történeti modellje: a tizedesi intézmény. In Köles Sándor – Varga Csaba (szerk.): *A helyi cselekvés*. Budapest, 1988, Magvető Könyvkiadó, 48–61.
- Kiss András: A kolozsvári városi könyvek. In Kovács András — Sipos Gábor – Tonk Sándor (szerk.): *Emlékkönyv Jakó Zsigmond nyolcvanadik születésnapjára*. Kolozsvár, 1996, Erdélyi Múzeum-Egyesület, 214–229.
- : Kolozsvár településrendszere a XVI. században: fertályok, tizedek. In Dáné Tibor Kálmán – Egyed Ákos – Sipos Gábor – Wolf Rudolf (szerk.): *Kolozsvár 1000 éve*. Kolozsvár, 2001, 29–37. (Egyidejűleg, jegyzetek nélkül megjelent a Helikon XII/2001. 23. (347.) – december 10-i számában is. 16–18.
- Kiszely István: *A magyar nép őstörténete*. Budapest, 2000, kézirat.
- Kolozsvár Thj. Sz. Kir. város közjóléti szövetkezete Tízes Szervezetének szervezési szabályzata*. Kolozsvár, é. n., k. n.
- Komoróczy György: A hajdúkerület szervezetének néhány problémája a XVII–XVIII. sz.-ban. In Módy György (szerk.): *A hajdúk a magyar történelemben*. Tudományos emlékülés. Déri Múzeum, 1966. dec. 10. Debrecen, 1969, Déri Múzeum, 76–84.
- : A közigazgatás szervezete és társadalmi funkciója 1950 előtt. In uő (szerk.): *Hajdúdorog története*. (Hajdúdorog,) (1971,) (Hajdúdorog Községi Tanács Végrehajtó Bizottsága,) 219–328.
- Kopasz Gábor: Pécs és baranyai mezővárosok rendszere a feudális korban. In Dankó Imre (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum Évkönyve*, 1964. Pécs, 1965, Janus Pannonius Múzeum, 279–290.
- : Mohács város igazgatásának fejlődése. In Szita László (szerk.): *Baranyai helytörténetírás*, 1976. Pécs, 1976, Baranya M.-i Levéltár, 275–310.
- Kothencz Kelemen (szerk.): *Határjelek és hagyásfák. A hetvenedik életévébe lépő Bárh János tiszteletére írott tanulmányok*. Baja, 2014, Türr István Múzeum.

- Kukorelli István (szerk.): *Alkotmánytan, I.* Budapest, 2007, Osiris Kiadó.
- Kujbusné Mecsei Éva: *Nyíregyháza önkormányzata (1753–1848)*. Nyíregyháza, 2003, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Levéltára.
- Kurucz Ildikó: A rend mint örökség. *Szín*, 19. évf., 2014/4. sz., 51–53.
- Lass Gábor: Aba mintát mutat. *Demokrata*, 2001. IX. 28.
- László Gyula: *A honfoglaló magyar nép élete*. 2. kiad. Budapest, 1944, Magyar Élet kiadása.
- : *Árpád népe*. Budapest, 1988, Helikon Könyvkiadó.
- Madas József: Az Ignác kutakról. In Uherkovich Ákos (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum Évkönyve, XXV, 1980*. Pécs, 1981, Janus Pannonius Múzeum, 236–239.
- Maday Pál: *Falusi tisztségviselők hivatali esküje a gyulai uradalomban*. Acta Juridica et Politica, Tom. X., Fasciculus 2. Szeged, 1963, Szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kara.
- Magyari András: *Gyergyóalfalu a történelem sodrában*. Csíkszereda, 1997, Pallas–Akadémia Könyvkiadó.
- Mezey Barna – Nagy Janka Teodóra (szerk.): *Jogi néprajz – jogi kultúrtörténet. Tanulmányok a jogtudományok, a néprajztudományok és a történettudományok köréből*. Budapest, 2009, ELTE Eötvös Kiadó.
- Mészáros Balázs: *Alsó társadalmi rétegek Pécsen, 1850–1920. A szegényügytől a szociálpolitikáig*. Doktori értekezés. Budapest, 2011, kézirat.
- Milleker Rezső: A székely tízesek. *Debreceni Szemle*, XIII. évf., 1939. január, 1. (128.) sz., 1–40.
- Mohay Tamás (szerk.): *Nemzedék, szerep, érték. Családi kapcsolatok, szokásrend és érték váltások történeti alakulása a 20. században*. Budapest, 2016, ELTE BTK Néprajzi Intézete.
- Móricz Zsigmond: *Erdély. Tündérkert. Történelmi regény a XVII. század elejéről*. Budapest, 1922, Athenaeum.
- Nagy Géza: *Új élet az ősi falak között: a kolozsvári Tízes Szervezet*. Kolozsvár, 1944, k. n.
- Nagy Janka Teodóra: *A tradicionális népi önkormányzatok jogtörténeti vizsgálata a Dél-Dunántúlon – különös tekintettel a föld- és faluközösségek felbomlásának időszakára*. Szekszárd, 2002, k. n.
- Nagy Lajos: Adatok a pécsi városfalak, városárok és három városkapu történetéhez. In Uherkovich Ákos (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum Évkönyve, XXIII, 1978*. Pécs, 1979, JPM, 249–251.

- Orbán Balázs: *A Székelyföld leírása történelmi, régészeti, természetrajzi s népismeai szempontból. II. kötet.* Budapest, 1986, Helikon Könyvkiadó (hasonmás kiadás).
- Örsi Julianna: Egy utcaközösség élete. (Karcag, Damjanich utca, 1970–78). *Jászkunság*, XXVI. évf., 1980/3. sz., 5–12. és 1980/4. sz., 8–16.
- Petercsák Tivadar: *A fertility mesterség. Egy hagyományörző tisztség Egerben.* Budapest – Eger, 2015, Kossuth Kiadó – Eszterházy Károly Főiskola.
- Puskás Lajos: *Tizedesség és a kolozsvári tizedesek.* Kolozsvár, 1942, k. n.
- : *Tizedesi egyéniség: tizedes és tizede.* Kolozsvár, 1943, Tizes Szervezet.
- : *Kolozsvári Thj. Sz. Kir. város tízes szervezetének szervezeti szabályai.* Kolozsvár, 1944, k. n.
- : *Önéletrajz. Korunk*, 1996/4. sz., 107–117.
- Relković Neda: *Buda város jogkönyve. (Ofner Stadtrecht) Bölcsészdoktori értekezés.* Budapest, 1905, Stephaneum Nyomda R. T.
- Rihmer István: *Himnuszok, hazafias versek nemzeti erkölcsről és gondolatok Magyarország feltámadásáról.* Pécs, 2019, szerzői kiadás.
- Sári János – Somody Bernadette: *Alapjogok. Alkotmánytan, II.* Budapest, 2008, Osiris Kiadó.
- Seewann, Gerhard: Megosztott lojalítások, egyforma közösségek: Németek és magyarok a román nacionalizáló államban. *Aetas*, 25. évf., 2010/1. sz., 199–209.
- Somogyi Imre: *Kertmagyarország felé.* Budapest, 1942, Magyar Élet.
- Sonkoly Károly: „Van a belvárosban egy kis palota...” A pécsi Szent István tér 17. két évszázada. In Huszár Zoltán: (szerk.): *A Janus Pannonius Múzeum Évkönyve, 46–47, 2001–2002.* Pécs, 2003, Janus Pannonius Múzeum, 251–286.
- Szabó Ferenc: Békés megye helységeinek utcanévei a múlt század közepén. In uő: *Dologház Gyulán 1837–1846.* Gyula, 1961, Erkel Ferenc Múzeum, 27–40.
- Szabó István: *Tanulmányok a magyar parasztság történetéből.* Budapest, 1948, Athenaeum.
- Szabó István: *A középkori magyar falu.* Budapest, 1969, Akadémiai Kiadó.
- Szendrey Ákos: A közigazgatás népi szervei. *Népünk és nyelvünk*, 1929/1. sz., 23–38. és 1929/2. sz., 92–104.
- Tagányi Károly: *Megyei önkormányzatunk keletkezése. Székfoglaló értekezés.* Budapest, 1899, Magyar Tudományos Akadémia.
- Tarisznyás Márton: *Gyergyó történeti néprajza.* Bukarest, 1982, Kriterion.

- Tárkány Szücs Ernő: *Vásárhelyi testamentumok*. Budapest, 1961, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó.
- : *Magyar jogi népszokások*. Budapest, 1981, Gondolat Könyvkiadó.
- Teleki Pál: Új és megsokasodott feladatok. In gróf Teleki Pál: *Beszédek*. 1939. Budapest, 1939, Stádium Sajtóvállalat Részvénytársaság.
- Tizedek, fertályok, autonóm utcák. In Balassa Iván (szerk.): *Magyar néprajz. IV. köt.* Budapest, 1997, Akadémiai Kiadó, 50–57.
- Tisza Miksa: *Magyarország rendőrségének története*. 2., bőv. kiad. Pécs, 1925, Haladás Nyomda Részvénytársaság.
- Vadas Gyula: *Jövők: a többnemzedékes nagycsalád. Nemzetmentő tervzet*. Pécs, 2010, Sétatér Alapítvány. (digitális kiadás)
- Vadas Gyula – Veress Albert: *Az ördög cimborája. A felcsíki öngyilkosságokon túl...* Csíkszereda, 2012, Státus Kiadó.
- Vadas Gyula: *Pécs, az öngazgató közösségek városa*. Pécs, 2013, Pécsi Lokálpatrióta Szövetség. (digitális kiadás)
- : A többnemzedékes nagycsalád, a tizes szervezet és az egészséges földrajzi környezet. In Schmidt Petra (szerk.): *Környezeti problémák a Kárpát-medencében. II. Nemzetközi klímakonferencia*. Pécs, 2013, IDResearch Kft. – Publikon Kiadó, [2013,] 206–210.
- : Öngazgató közösségek szervezése Pécssett. In Petercsák Tivadar – Veres Gábor – Verók Attila (szerk.): *Tizedesek, utca kapitányok, fertálymesterek a Kárpát-medencében*. Eger, Líceum Kiadó, 2015, 143–175.
- Vadas Gyula (szerk.): *Térületi öngazgatósi hagyományaink. Szemelvények*. (megjelenés 2020-ban)
- Vaderna Gábor: Falusi rendtartás és a csinosodás magyar változata. Berzsenyi Dániel egy kései prózatöredéke. In Fórizs Gergely és Vaderna Gábor (szerk.): *Az ismeretlen klasszikus. Berzsenyi-tanulmányok*. Bp., 2018, Reciti – MTA BTK Irodalomtudományi Intézet, 157–180.
- Várad Páter Pál – Löwey Lilla: Erdély. Székelyföld. Nagy-Küküllő és Udvarhely vidéke. Veszprém – Nagyvárad, 1999, PéterPál Kiadó – Bihari Napló Kiadó.
- Várkonyi György: *Az Egri Fertálymesterség élő hagyománya*. Eger, 2014, kézirat.
- Venczel József: *Az önismeret útján*. Bukarest, 1980, Kritérion Könyvkiadó.
- Vercseg Ilona: A szomszédság mint a társadalmi cselekvés színtere. *Parola*, 1992/4. sz., 3–5.

- Vincze Gábor: Puskás Lajos és a Kolozsvári Tizes Szervezet. *Korunk*, 1996/4. sz., 100–117.
- Völgyesi Levente: A városi szabályrendeletekben megjelenő gazdaság-igazgatási normák a 17–18. században. *Jogtörténeti Szemle*, 2009/2. sz., 40–52.
- Weisz Boglárka: A szerémi és pécsi kamarák története a kezdetektől a XIV. század második feléig. *Acta Universitatis Szegediensis, Acta Historica*, 130, 2009, 33–53.
- Wenzel Gusztáv: *Magyarország városai és városjogai a múltban és jelenben*. Budapest, 1877, MTA Könyvkiadó-Hivatala.
- Zétényi Zsolt (szerk.): *Magyar alkotmányossági kiskaté*. Budapest, 2011, Magyarországért Kulturális Egyesület.
- Zoltai Lajos: Debreceni utcakapitányok, tizedesek és tízházgazdák. *Debreceni Szemle*, XII. évf., 1939/3. sz., 101–113.

ORSZÁGGYŰLÉSI IROMÁNYOK:
TÖRVÉNYJAVASLATOK, TÖRVÉNYEK, INDOKLÁSOK,
TÁRGYALÁSOK, VITÁK, FELSZÓLALÁSOK

AZ ORSZÁGGYŰLÉS KÉPVISELŐHÁZA

- Törvényjavaslat a községek rendezéséről. [Budán, 1870. évi ápril 27-én, Rajner Pál belügyminiszter] In *Az 1869-dik évi ápril hó 20-dikára hirdetett országgyűlés képviselőházának irományai. V. köt.* Hiteles kiadás. 455. szám. Pest, 1870, Deutsch-féle Könyvnyomda és Kiadói-Részvénytársaság, 19–35.
- Indokolása a köztörvényhatóságok, és a községek rendezéséről szóló törvényjavaslatokhoz. [Budán, 1870. május 10., Rajner Pál magyar királyi belügyminiszter] In *Az 1869-dik évi ápril hó 20-dikára hirdetett országgyűlés képviselőházának irományai. V. köt.* Hiteles kiadás. 485. szám. Pest, 1870, Deutsch-féle Könyvnyomda és Kiadói-Részvénytársaság, 188–200.
- A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat átalános tárgyalása és vitája. In *Az 1869-ik évi ápril 20-dikára hirdetett országgyűlés képviselőházának naplója. Tizenötödik kötet*. Fenyvessy Adolf és Kónyi Manó

gyorsíró főnökök közreműködése mellett szerkeszti Nagy Iván. Hiteles kiadás. Pest, 1871, Légrády Testvérek. E kötetben:

- 315. országos ülés. 1871. márczius 21-dikén Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat általános tárgyalása elkezdetik. [...] 116–
- 316. országos ülés. 1871. márczius 22-dikén Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat általános tárgyalása tovább foly. [...] 125–
- 317. országos ülés 1871. márczius 23-kán Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek szervezéséről szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása megkezdetik. 153–
- 318. országos ülés 1871. márczius 24-kén Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községi törvényjavaslat részletes tárgyalása tovább foly. 181–
- 319. országos ülés 1871. márczius 27-dikén Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása tovább foly. 206–
- 320. országos ülés 1871. márczius 28-kán Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása tovább foly. [...] 232–
- 321. országos ülés 1871. márczius 29-dikén Somssich Pál elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslatnak részletes tárgyalása a 77-dik §-tól fogva, mely névszerinti szavazással döntenek el, - tovább foly: 259–
- 322. országos gyűlés 1871. márczius 30-kán Somssich Pál utóbb Perczel Béla elnöklete alatt. Tárgyai: [...] A községek rendezéséről szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása tovább foly és bevégeztetik. [...] 284–

Törvényjavaslat a községek rendezéséről szóló 1871. évi XVIII. törvény-cikk módosításáról és kiegészítéséről. [Budapesten, 1875. évi október 30-án, Tisza Kálmán belügyminister] In *Az 1875. évi augusztus hó 28-ra hirdetett országgyűlés képviselőházának irományai. I. kötet.* Hiteles kiadás. Budapest, 1876, Schlesinger és Wohlauser nyomása, 290–298.

[Helyi önkormányzat] 2011. évi CLXXXIX. törvény Magyarország helyi önkormányzatairól. Kihirdetve: 2011. XII. 18.

Gróf székhelyi Mailáth György főrendi házi elnök beszéde a főrendi ház CXII. országos ülésén, 1871. május 19-én. In *Az 1868-ik évi ápril hó 20-dikára hirdetett országgyűlés főrendi házának naplója*. Fenyvessy Adolf és Kónyi Manó gyorsíró főnökök közreműködése mellett szerkeszti Maszák Húgó. II. kötet. Hiteles kiadás. Pest, 1872, Pesti Könyvnyomda Részvény-Társulat, 172–173.

Az 1868-ik évi ápril hó 20-dikára hirdetett országgyűlés főrendi házának naplója. Fenyvessy Adolf és Kónyi Manó gyorsíró főnökök közreműködése mellett szerkeszti Maszák Húgó. II. kötet. Hiteles kiadás. Pest, 1872, Pesti Könyvnyomda Részvény-Társulat. E kötetben:

XCVII. országos ülés 1871. márczius 31-én, Mailáth György elnökle alatt. Tárgyai: [...] A képviselőház átküldi a községek rendezéséről szóló törvényjavaslatot. 59.

C. országos ülés 1871. április 22-én, Mailáth György elnökle alatt. Tárgyai: [...] Bemutattatik a jogügyi bizottság jelentése a községek rendezéséről szóló törvényjavaslatról [...] 62.

CII. országos ülés 1871. ápril 29-én, Mailáth György elnökle alatt. Tárgyai: [...] Tárgyaltatik a községek rendezéséről szóló törvényjavaslat. 64.

CIII. országos ülés 1871. május 2-án, Mailáth György elnökle alatt. Tárgyai: Folytattatik a községek rendezéséről szóló törvényjavaslat tárgyalása, a törvényjavaslat elfogadtatik [...] 84.

CXII. országos ülés 1871. május 19-én, Mailáth György elnökle alatt. Tárgyai: [...] A képviselőház átküldi a községek rendezéséről szóló törvényjavaslaton a főrendi ház által tett módosításokra vonatkozó izenetét, mely tárgyalatván elfogadtatik. [...] 172.

Gróf Bánffy Miklós őnagyméltósága, felsőházi tag hozzászólása az 1940. évi augusztus hó 30-a előtti államterületre vonatkozó 1941. évi állami költségvetésről szóló törvényjavaslat vitájához az országgyűlés felsőházának 40. ülésén, 1940. évi december hó 18-án, szerdán, gróf Széchenyi Bertalan, báró Radvánszky Albert és báró Perényi Zsigmond elnökle alatt. In *Az 1939. évi június hó 10-ére hirdetett országgyűlés felsőházának naplója*. II. kötet. Hiteles kiadás. Budapest, 1942, Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Részvény-társulat nyomása, 129–134.

Pécs jövőjéről

A kézirat lezárásának ideje 2019. október 13.

Kiadta a Pécsi Lokálpatrióta Szövetség
A nyomdai előkészítés a Magyar Tipográfiai Műhelyben készült
Nyomta a Kontraszt Nyomda, Pécs Petőfi utca 48.
Felelős vezető Barta Ákos

Megjelent B/5-ös alakban
Terjedelem 24,5 (B/5) ív

ISBN 978-615-00-6707-0 (nyomdai változat)
ISBN 978-615-00-6708-7 (elektronikus változat)

